



Broj: X-K-07/436

Sarajevo, 10.05.2010. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Mirze Jusufovića, kao predsjednika vijeća, te Hasije Mašović i Nenada Šelede, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog saradnika Bojana Avramovića u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Salih Alibašića i dr., zbog krivičnog djela organizovanog kriminala iz člana 250. stav 3. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ BiH), u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. KZ BiH i dr, postupajući po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj KT-341/06 od 19.03.2008. godine, potvrđenoj od strane ovoga suda 26.03.2008. godine, nakon održanog glavnog pretresa, donio je i u prisutnosti optuženog Salih Alibašića i njegovog branioca, advokata Mušić Huseina, te tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Ismeta Šuškića, dana 10.05.2010. godine javno objavio slijedeću

P R E S U D U

I

- 1. ALIBAŠIĆ SALIH, zv. „Šeki“, sin Naze Alibašić, rođen 22.10.1971. godine u Velikoj Kladaši, adresa stanovanja Šiljkovača bb, Velika Kladaša, državljanin BiH, Bošnjak, po zanimanju radnik bez zaposlenja JMBG 2210971113849, posjeduje ličnu kartu br. 06CPD0967, putnu ispravu – pasoš BiH br. 4674108 izdata u Bihaću, **osuđivan** presudom Općinskog suda V. Kladaša br. K-33/01 od 19.03.2003. godine, na kaznu zatvora od 6 mjeseci zbog krivičnog djela iz čl. 249. st. 2. KZ SFRJ, peuzetog shodno čl. 2. KZ F BiH i kaznu izdržao 2004. godine, **nalazi se u pritvoru po rješenju Suda BiH br. X KRN-07/436 od 28.09.2007. godine, koji je više puta produžen, te konačno rješenjem od 10.05.2010. godine, po kojem pritvor može trajati do pravosnažnosti presude ili upućivanja optuženog na izdržavanje kazne zatvora, a najduže 9 (devet) mjeseci, odnosno do 10.02.2011.godine ili do nove odluke Suda,****
- 2. HOZANOVIĆ ĐULZARA, kći Zuhdije Hozanović i majke Kade Žalić, rođena 23.02.1974. godine u Velikoj Kladaši, nastanjena u Šiljkovači bb općina Velika Kladaša, Bošnjakinja, državljanica BiH, po zanimanju domaćica sa završenom**

osnovnom školom, živi u vanbračnoj zajednici sa Alibašić Salihom, majka dvoje mladb. djece starosti 9 i 16 godina,

3. **KARANOVIĆ ŽELJKO**, sin Slavka, i majke Velka Kecman, rođen 26.09.1965. godine u Bihacu, nastanjen u Bihacu u ul. Hamze Hume br. 14, po zanimanju elektrotehničar, razveden, otac jednog mladb djeteta iz vanbračne zajednice sa Vlašić Valerijom, po nacionalnosti Srbih, državljanin BiH, JMBG 2609965110064,

KRIVI SU

Što su:

U vremenskom periodu od kraja 2006. godine, do kraja aprila 2007. godine, te u periodu od 04.06.2007. do 26.09.2007. godine, Alibašić Salih zv. „Šeki“, radi pribavljanja imovinske koristi – iz koristoljublja, protivno Konvenciji Ujedinjenih naroda protiv transnacionalnog organizovanog kriminala, protivno članu 6. Protokola protiv krijumčarenja imigranata, kopnenim, morskim i vazdušnim putem i protivno propisu člana 10. i drugih članova Zakona o kretanju i boravku stranaca i azilu (Sl.glasnik BiH br. 29/03 i 4/04) organizovao i rukovodio pripadnicima grupe, i to: Gašljević Mile, Hozanović Đulzare, Karanović Željko, Zuko Lejla, Vlašić Valerija, Rekić Sadet i drugim njemu poznatim licima, a nakon što se prethodno povezao i dogovorio sa Kovači Ganijem, sa područja Mostara, Plumaj Gezimom, zv. „Gzim“, Vuljaj Deljosom zv. „Ljoši“, Vuljaj Hanom, Mandić Miomrom zv. „Pujo“, Popović Vasom i Vulović Darkom, licima koja borave na području C. Gore, odnosno Albanije, kao i sa Jurković Mićom, Jurković Draženom i Karadža Dušanom, državljanima R. Hrvatske, zajedno sa drugim njima poznatim osobama, postali pripadnicima organizovane grupe ljudi u smislu člana 1. st. 18 i 19. KZ BiH, koja je organizovana sa ciljem pripremanja ilegalnog prebacivanja imigranata (u daljem tekstu migranti), iz Albanije preko teritorija Kosova, C. Gore i BiH, Hrvatske i Slovenije, u zemlje Evropske unije, bez ispunjavanja uslova za zakonit ulazak i zakonit boravak migranata u državama u koje dolaze i u državama u koje žele otići, na način da su državnu granicu prelazili na mjestima koja nisu predviđena za prelazak državne granice, odnosno gdje je zabranjen prelazak državne granice, pa su zajedničkim djelovanjem, međusobno dogovorenim i povezanim radnjama, organizovano se bavili nedozvoljenim prebacivanjem stranih državljana preko državnih granica više zemalja, sa unaprijed utvrđenim i dogovorenim ulogama u krijumačarskom lancu, pa je tako u navedenom vremenskom periodu prokrijumčareno 273 državljana Albanije i Kosova –

ilegalnih migranata, po kom osnovu je od strane zločinačke organizacije ostvarena finansijska korist velike vrijednosti, i to:

ALIBAŠIĆ SALIH – zajedno sa više drugih osoba

- 1. Dana 12/13 juni 2007. godine u vremenu od 22,00 do 03,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje 6 ilegalnih migranata na način što je uspostavio kontakt sa njemu poznatim pripadnikom zločinačke organizacije iz Albanije, da organizuje ilegalni dolazak ovih migranata preko C. Gore u BiH do Bihaća, gdje nakon toga po njegovim uputama, migrante po dolasku u Bihać preuzima Vlašić Valerija, koja ih predaje Rekić Sadetu, koji ih prevozi do vođiča Gašljević Mileta u mjesto Čavnik općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja broj 1. iz R. Hrvatske koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima osobe i prema uputama iste prevozi do Rijeke, predio Grobnik u R. H. i ostavlja ih s ciljem daljeg prebacivanja prema R. Sloveniji i dalje, pri tome je prikriveni istražitelj br. 1. na ime prevoza ilegalnih migranata od Vlašić Valerije primio novčani iznos od 400 EUR koje mu je uručio Rekić Sadet.*
- 2. Dana 15/16 juni 2007. godine u vremenu od 22,00 do 03,00 sata u cilju pribavljanja finansijske koristi Salih Alibašić, organizovao ilegalno prebacivanje 4 ilegalna migranta na način što je uspostavio kontakt sa njemu poznatim pripadnikom zločinačke organizacije iz Albanije, da organizuje ilegalni dolazak ovih migranata preko C. Gore u BiH do Bihaća, gdje nakon toga po njegovim uputama, migrante po dolasku u Bihać preuzima Vlašić Valerija, koja ih predaje Rekić Sadetu, koji ih prevozi do vođiča Gašljević Mileta u mjesto Čavnik općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar, općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja br. 1. koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima osobe i prema uputama iste prevozi do Zagreba, gdje ih u dogovoru sa Hiseny Fotaq zv. „Beni“, korisničkog broja 00385958450856 ostavlja na parkiralištu u blizini hotela Panorama u Zagrebu, koji organizuje njihovo daljnje prebacivanje u R. Sloveniju, da bi dana 16. juna 2007. godine prikriveni istražitelj br. 1. na ime prevoza 4 ilegalna migranta od Vlašić Valerije primio novčani iznos od 300 EUR koje mu je uručio Rekić Sadet.*

3. Dana 20/21 juni 2007. godine u vremenu od 22,00 do 03,00 sata u cilju pribavljanja finansijske koristi Salih Alibašić, organizovao ilegalno prebacivanje 10 ilegalnih migranata, na način što je uspostavio kontakt sa njemu poznatim pripadnikom zločinačke organizacije iz Albanije, da organizuje ilegalni dolazak ovih migranata preko C. Gore u BiH do Bihaća, gdje nakon toga po njegovim uputama, migrante po dolasku u Bihać, preuzima Vlašić Valerija i predaje ih Rekić Sadetu koji je organizovao prevoz migranata do vođića Gašljević Mileta u mjesto Čavnik općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar, općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja br. 1. koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima 5 osoba te ih prevozi do naplatnih kućica autoceste u Ogulinu koje preuzima prikriveni istražitelj br. 2 i vozi u pravcu Rijeke, nakon čega se prikriveni istražitelj br. 1 vraća po preostalih 5 osoba koje dovozi i ostavlja na mjestu Grobnik kod Rijeke, a dana 21.06.2007. godine oko 12,15 sati na mjesto ostavljanja ilegalnih migranata dolazi osobno vozilo marke „Audi“ reg.oznake i br. ZG-6694-AV, kojim je upravljala NN osoba koja je preuzela 3 ilegalna migranta, krenuo u pravcu Rijeke, a nakon čega su u 13,45 od strane policijskih službenika MUP R H, zatečena 3 državljana Albanije Shkeloim Bushi, rođen 26.03.1984. godine, Ardi Mance rođen 19.03.1986. godine i Florijan Zgura rođen 15.12.1986. godine, nad kojima je proveden prekršajni postupak, nakon čega su smješteni u prihvatni centar za strance u Ježevu R. Hrvatska, da bi dana 22.06.2007. godine prikriveni istražitelj br. 1. na ime prevoza 10 ilegalnih migranata od Vlašić Valerije primio novčani iznos od 750 EUR koje mu je uručio Rekić Sadet.
4. Dana 24.06.2007. godine, u vremenu od 00,00 do 04,00 sati, u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 8 ilegalnih migranata na način što je Valerija Vlašić osobe po dolasku u Bihać predala Sadetu Rekiću koji je organizirao prevoz do vođića Mile Gašljevića u mjesto Čavnik, općina Bihać, koji je potom osobe ilegalno pješice preveo preko državne granice i ostavio u mjestu Rešetar, općina Plitvička Jezera, R Hrvatska, gdje ih je preuzeo Elvir Kurtović (sin Ferida, rođen 20.05.1970. godine, sa prebivalištem u Bihaću, Kamenica br. 50) sa osobnim vozilom marke „Audi A8, reg. oznake 439-J-400, a kao čistač ispred njega se kretalo osobno vozilo marke „Golf IV“, reg. oznake i broja 681-M-590, kojim je upravljao Sadet Rekić i tokom kretanja prema Rijeci na području mjesta Vrelo, općina Plitvička Jezera, isti su zaustavljeni od strane policijskih službenika PP

Korenica, kojom prilikom se vozač ilegalnih imigranata Elvir Kurtović nije zaustavio, već je ilegalne migrante ostavio u šumi na području mjesta Vrhovine, a dana 24.06.2007. godine Valerija Vlašić je za prevoz navedenih ilegalnih imigranata angažirala Lidiju Jamičić iz Gospića za iznos od 100 EUR-a po osobi, a Lidija Jamičić nakon toga za prevoz zajedno sa njom za novčani iznos od 300 EUR-a angažira Grgura Žaraka iz Perušića, te istog dana oko 22,30 sati po policijskim službenicima MUP RH zaustavljeni su osobna vozila marke „Mazda“, reg. oznake GS 1974-JN, kojim je upravljala Lidija Jamičić i osobno vozilo marke „Mercedes“, reg. oznake GS 230-AH, kojim je upravljao Grgur Žarak, te izvršenom kontrolom utvrđeno da isti u vozilima prevoze po 4 državljana Albanije i to: Martin Lusha (rođen 28.10.1989. godine), Marius Tosku (rođen 10.02.1990. godine), Zholi Shkelezen (rođen 31.08.1984. godine), Ejron Perndoka (rođen 29.03.1988. godine), Roland Lami (rođen 05.05.1986.godine), Lorenc Tabaku (rođen 22.08.1979. godine), Ismet Metalijaj (rođen 06.05.1972. godine) i Doot Koka (rođen 30.05.1986. godine), nakon čega je nad ilegalnim migrantima proveden prekršajni postupak i isti smješteni u prihvatni centar za strance u Ježevu, R Hrvatska.

- Dana 26.06.2007. godine u vremenu od 01,00 do 03,00 sata u cilju pribavljanja finansijske koristi Salih Alibašić, organizovao ilegalno prebacivanje 9 ilegalna migranta na način što je osobe po dolasku u Bihać preuzela Vlašić Valerija koja ih je predala Rekić Sadetu koji je organizovao prevoz do vođiča Gašljević Mileta u mjesto Čavnik općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja br. 1. koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima 4 osobe, zajedno sa prikrivenim istražiteljem br. 2. koji preuzima 5 osoba i prema njihovim uputama iste prevozi do Zagreba, gdje ih prikriveni istražitelj br. 1 u dogovoru sa Hiseny Fotaq zv. „Beni“, korisničkog broja 00385/95-8450856 dovodi na parkiralište u blizini hotela Panorama u Zagrebu, gdje ih preuzima Hiseny Fotaq zv. „Beni“, s ciljem njihovog daljnjeg ilegalnog prebacivanja u R Sloveniju, dok prikriveni istražitelj br. 2 u dogovoru sa NN osobom korisnikom broja 00385/98/9437557 ostavlja ilegalne migrante u mjestu Popovec u blizini Sesveta u R H, da bi dana 27.06.2007. godine prikriveni istražitelj br. 1, na ime prevoza 9 ilegalnih imigranata od Vlašić Valerije primio novčani iznos od 675 EUR-a, koje mu je uručio Rekić Sadet.*

6. Dana 28.06.2007. godine u vremenu od 01,00 do 03,00 sata u cilju pribavljanja finansijske koristi Salih Alibašić, organizovao ilegalno prebacivanje 10 ilegalna migranta na način što je osobe po dolasku u Bihać preuzela Vlašić Valerija koja ih je predala Rekić Sadetu koji je organizovao prevoz do vodiča Gašljević Mileta u mjesto Čavnik općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja br. 1. koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima 5 osoba zajedno sa prikrivenim istražiteljem br. 2. koji preuzima 5 osoba i prema njihovim uputama iste prevozi do Zagreba, gdje ih prikriveni istražitelj br. 1 u dogovoru sa Hiseny Fotaq zv. „Beni“, korisničkog broja 00385/99/5914407 dovodi na parkiralište u blizini hotela „Panorama“ u Zagrebu, gdje ih preuzima Hiseny Fotaq zv. „Beni“, s ciljem njihovog daljnjeg ilegalnog prebacivanja u R Sloveniju, da bi dana 29.06.2007. godine prikriveni istražitelj br. 1, na ime prevoza 10 ilegalnih migranata od Valerije Vlašić primio 750 EUR koje mu je uručio Rekić Sadet.
7. Dana 02.07.2007. godine u vremenu od 00,00 do 03,00 sata u cilju pribavljanja finansijske koristi Salih Alibašić, organizovao ilegalno prebacivanje 8 ilegalnih migranta na način što je osobe po dolasku u Bihać preuzela Vlašić Valerija koja ih je predala Rekić Sadetu koji je organizovao prevoz do vodiča Gašljević Mileta u mjesto Čavnik općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja br. 1. koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima 4 osobe zajedno sa prikrivenim istražiteljem br. 2. koji preuzima 4 osobe i prema njihovim uputama iste prevoze do Rijeke, predio Grobnik, gdje ih ostavljaju s ciljem daljnjeg prebacivanja da bi dana 02.07.2007. godine prikriveni istražitelj br. 1 je na ime prevoza 8 ilegalnih migranata od Vlašić Valerije primio novčani iznos od 600 EUR-a, koje mu je uručio Rekić Sadet.
8. Dana 03.07.2007. godine u vremenu od 01,00 do 03,00 sata u cilju pribavljanja finansijske koristi Salih Alibašić, organizovao ilegalno prebacivanje 9 ilegalnih migranta na način što je osobe po dolasku u Bihać preuzela Vlašić Valerija koja ih je predala Rekić Sadetu koji je organizovao prevoz do vodiča Gašljević Mileta u mjesto Čavnik općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja br. 1. koji potom na osnovu

prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima 5 osoba zajedno sa prikrivenim istražiteljem br. 2. koji preuzima 4 osobe i prema njihovim uputama iste prevozi do Rijeke predio Grobnik, gdje ih ostavlja s ciljem daljnjih prebacivanja, da bi dana 05.07.2007. godine prikriveni istražitelj br. 1 na ime prevoza 9 ilegalnih migranata od Vlašić Valerije primio novčani iznos od 675 EUR, koje mu je uručio Rekić Sadet.

9. *Dana 06.07.2007. godine u vremenu od 02,00 do 04,00 sata u cilju pribavljanja finansijske koristi Salih Alibašić, organizovao ilegalno prebacivanje 10 ilegalnih migranta na način što je osobe po dolasku u Bihać preuzela Vlašić Valerija koja ih je predala Rekić Sadetu koji je organizovao prevoz do vođiča Gašljević Mileta u mjesto Čavnik općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja br. 1. koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima 4 osobe, zajedno sa prikrivenim istražiteljem br. 2. koji preuzima 4 osobe i prema njihovim uputama iste prevozi do Rijeke predio Grobnik, a radi se o sljedećim osobama Mborja Ilirian, Legini Gentian, Mehmeti Robert, Lushq Martin, Domi Dritan, Daku Hajri, Gjinaj Almir, Tatani Fatos, gdje ih ostavlja s ciljem daljnjih prebacivanja, dok dvije osobe u dogovoru sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom ostaju u mjestu Rešetar, kako bi se kasnije izvršio prevoz istih, a koje su naknadno pronađene po policijskim službenicima PP Korenica na mjestu gdje su ostavljene kojom prilikom je utvrđeno da se radi o državljanima R Albanije Franc Zefi sin Romea rođen 25.10.1987. godine iz mjesta Lač, Lagja br.3 Albanija i Emilijan Gjini, sin Kasema, rođen 14.11.1991. godine iz Rhogozhin, ulica Lagija br. 2 Albanija, nad kojima je proveden prekršajni postupak, a nakon čega su isti smješteni u prihvatni centar za strance u Ježevu R Hrvatska, da bi dana 10.07.2007. godine prikriveni istražitelj br. 1 na ime prevoza ilegalnih migranata za dan 06.07.2007. godine od Vlašić Valerije, za prevoz 8 ilegalnih migranata primio novčani iznos od 600 EUR-a, koji mu je u dogovoru sa Rekić Sadetom uručila nepoznata osoba.*

10. *Dana 10.07.2007. godine u vremenu od 02,00 do 04,00 sata u cilju pribavljanja finansijske koristi, Salih Alibašić organizovao prebacivanje 9 ilegalnih migranta na način što je osobe po dolasku u Bihać preuzela Vlašić Valerija koja ih je predala Rekić Sadetu, koji je organizovao prevoz do vođiča Ivica Gašljevića, brata Gašljević Mileta u mjesto Čavnik općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar, općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić*

Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja br. 1. koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima 5 osoba zajedno sa prikrivenim istražiteljem br. 2. koji preuzima 4 osobe i prema njihovim uputama iste prevozi do Rijeke predio mjesta Čavle, s ciljem daljnih prebacivanja, da bi dana 10.07.2007. godine prikriveni istražitelj br. 1 na ime prevoza ilegalnih migranata za dan 10.07.2007. godine od Vlašić Valerije primio novčani iznos od 675 EUR-a, koji mu je u dogovoru sa Rekić Sadetom uručila NN osoba.

11. Dana 17.07.2007. godine u vremenu od 02,00 do 04,00 sata u cilju pribavljanja finansijske koristi Salih Alibašić, organizovao ilegalno prebacivanje 4 ilegalna migranta na način što je osobe po dolasku u Bihać preuzela Vlašić Valerija koja ih je predala Rekić Sadetu koji je organizovao prevoz do vođiča Gašljević Mileta u mjesto Čavnik općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja br. 1. koji potom, na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima osobe i prema njihovim uputama iste prevozi do Zagreba, gdje ih u dogovoru sa Hyseni Fotaq zv. „Beni“, korisničkog broja 095/8568559 četiri osobe ostavlja kod benzinske pumpe „Petrol“ na raskrsnici Selske i Zagorske ulice, a drugu četvoricu ranije prebačenih migranata ostavlja u neposrednoj blizini hotela „Panorama“ u Zagrebu, s ciljem njihovog daljnjeg ilegalnog prebacivanja u R Sloveniju, da bi dana 17.07.2007. godine prikriveni istražitelj br. 1 na ime prevoza 4 ilegalna migranta od Vlašić Valerije primio novčani iznos od 300 EUR, koje mu je uručio Rekić Sadet.

12. Dana 24.07.2007. godine u vremenu od 02,00 do 04,00 sata u cilju pribavljanja finansijske koristi, Salih Alibašić organizovao ilegalno prebacivanje 8 ilegalnih migranata na način što je osobe po dolasku u Bihać preuzela Vlašić Valerija, koja ih je predala Rekić Sadetu, koji je organizovao prevoz do vođiča Gašljević Mileta u mjesto Čavnik, općina Bihać, koji ih ilegalno pješice prevodi preko državne granice i ostavlja u mjestu Rešetar, općina Plitvička jezera u R Hrvatskoj, nakon čega Rekić Sadet zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja br. 1. koji potom, na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Vlašić Valerijom preuzima 4 osobe zajedno sa prikrivenim istražiteljem br. 2. koji preuzima 4 osobe i prema njihovim uputama iste prevozi do Zagreba, gdje ih prikriveni istražitelj br. 1, u dogovoru sa Hyseni Fotaq zv. „Beni“, korisničkog broja 00385 98/9077024 dovodi na parkiralište u blizini hotela

„Panorama“, gdje ih preuzima Hyseni Fotaq zv. „Beni, s ciljem njihovog daljnjeg ilegalnog prebacivanja u R Sloveniju, da bi prikriveni istražitelj br. 2 shodno dogovoru prikrivenog istražitelja br. 1. i „Benija“ odvezao 4 osobe na benzinsku pumpu „Petrol“ u blizini raskrsnice Selske i Zagorske ulice u Zagrebu, s ciljem njihovog daljnjeg ilegalnog prebacivanja u R Sloveniju, a prikriveni istražitelj br. 1 na ime prevoza ilegalnih migranata od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 600 EUR, a koje mu je uručio Sadet Rekić.

13. Dana 27.07.2007. godine u vremenu od 02,00 do 04,00 sati, u cilju pribavljanja finansijske koristi, Salih Alibašić organizovao ilegalno prebacivanje 6 ilegalnih migranata na način što je Valerija Vlašić osobe po dolasku u Bihać predala Sadetu Rekiću, koji je organizovao prevoz do vođića Mile Gašljevića u mjesto Čavnik, općina Bihać, koji je potom osobe ilegalno pješice preveo preko državne granice i ostavio u mjestu Rešetar, Općina Plitvička Jezera, R Hrvatska, nakon čega Sadet Rekić zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja broj 1, koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Valerijom Vlašić preuzima 3 osobe zajedno sa prikrivenim istražiteljem broj 2, koji preuzima 3 osobe i prema njihovim uputama iste prevoze do Rijeke, predio Grobnik, R Hrvatska, gdje ih ostavljaju u obližnjoj šumi s ciljem daljnjeg prebacivanja, da bi dana 27.07.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1, na ime prevoza ilegalnih migranata od Valerije Vlašić, primio novčani iznos od 450 EUR-a, koji mu je uručio Sadet Rekić.

14. Dana 28.07.2007. godine u vremenu od 02,00 do 04,00 sati, u cilju pribavljanja finansijske koristi, Salih Alibašić organizovao ilegalno prebacivanje 8 migranata na način što je Valerija Vlašić osobe po dolasku u Bihać predala Sadetu Rekiću koji je organizovao prevoz do vođića Mile Gašljevića u mjesto Čavnik, općina Bihać, koji je potom osobe ilegalno pješice preveo preko državne granice i ostavio u mjestu Rešetar, Općina Plitvička Jezera, R Hrvatska, nakon čega Sadet Rekić zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja broj 1 koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Salihom Alibašić zv. „Šeki“ i Valerijom Vlašić preuzima 4 osobe, zajedno sa prikrivenim istražiteljem broj 2 koji preuzima druge 4 osobe i prema njihovim uputama iste prevoze do Zagreba, gdje ih u dogovoru sa Hyseni Fotaq zv. „Beni“, korisnik broja 00385 95/8568559 dovode na parkiralište Benzinske pumpe „Petrol“ u blizini raskrsnice Selske i Zagorske ulice u Zagrebu, s ciljem njihovog daljnjeg ilegalnog prebacivanja u Republiku Sloveniju, da bi dana 28.07.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 8 ilegalnih migranata od Valerije

Vlašić primio novčani iznos od 600 EUR-a, koji mu je u dogovoru sa Sadetom Rekićem uručila NN osoba.

15. *Dana 31.07.2007. godine u vremenu od 02,00 do 04,00 sati, u cilju pribavljanja finansijske koristi, Salih Alibašić organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 8 ilegalnih migranata na način što je Valerija Vlašić osobe po dolasku u Bihać predala Sadetu Rekiću koji je organizovao prevoz do vođića Mile Gašljevića u mjesto Čavnik, općina Bihać, koji je potom osobe ilegalno pješice preveo preko državne granice i ostavio u mjestu Rešetar, Općina Plitvička Jezera, R Hrvatska, nakon čega Sadet Rekić zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja broj 1, koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Salihom Alibašić zv. „Šeki“ i Valerijom Vlašić preuzima 4 osobe zajedno sa prikrivenim istražiteljem broj 2, koji preuzima druge 4 osobe i prema njihovim uputama iste prevoze do Zagreba, gdje ih u dogovoru sa Hyseni Fotaq zv. „Beni“, korisnik broja 00385 95/8568559 dovode na parkiralište Benzinske pumpe „Petrol“ u blizini raskrsnice Selske i Zagorske ulice u Zagrebu, s ciljem njihovog daljnjeg ilegalnog prebacivanja u Republiku Sloveniju, da bi dana 31.07.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 je na ime prevoza ilegalnih migranata od Valerije Vlašić, primio novčani iznos od 600 EUR-a, koji mu je uručio Sadet Rekić.*
16. *Dana 02.08.2007. godine u vremenu od 02,00 do 05,00 sati, u cilju pribavljanja finansijske koristi, Salih Alibašić organizovao prebacivanje ukupno 7 ilegalnih migranata na način što je Valerija Vlašić osobe po dolasku u Bihać predala Sadetu Rekiću, koji je organizirao prevoz do vođića Mile Gašljevića u mjesto Čavnik, općina Bihać, koji je potom osobe ilegalno pješice preveo preko državne granice i ostavio u mjestu Rešetar, Općina Plitvička Jezera, R Hrvatska, nakon čega Sadet Rekić zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja broj 1, koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Valerijom Vlašić i Salihom Alibašić zv. „Šeki“ preuzima 3 osobe zajedno sa prikrivenim istražiteljem broj 2, koji preuzima 4 osobe i prema njihovim uputama iste prevoze do mjesta Krnjak i ostavljaju u jednoj napuštenoj obiteljskoj kući NN vlasnika, gdje su nerednog dana zatečeni od policijskih službenika PU Karlovačke, kojom prilikom je utvrđeno da se radi o državljanima Albanije: Keta Shpat (rođen 18.06.1986. godine, iz Tirane Urra bb), Brika Sakip (rođen 15. 05.1985. godine, iz Tirane), Biba Faje (rođen 15.06.1990. godine, iz Dures, Shijak bb), Marku Ermand (rođen 19.08.1990. godine, iz Durres bb), Mustafa Renato (rođen 02.11.1992. godine, iz Kavaje, Partizan 1), Bogdani Luciano (rođen 04.10.1982. godine, iz Luz I Vogel, Kavaj bb) i Brika Ahmet (rođen 18.04.1988. godine, iz Tirane, Mullet, ul. Elbasanit bb), a po koje migrante su prethodno u dva navrata dolazili vozači i*

to: 02.08.2007. godine kada je po iste u dogovoru sa Salihom Alibašićem došao Marko Babić i pobjegao sa mjesta događaja, a nakon toga dana 03. 08.2007. godine po predmetne ilegalne migrante je temeljem dogovora Salih Alibašića i Marka Babića došao Damir Mirić (rođen 02. 06.1981. godine, iz Karlovca, Kamensko 58), da bi prikriveni istražitelj broj 1 dana 02.08.2007. godine na ime prevoza 7 ilegalnih migranata od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 525 EUR-a, koji mu je u dogovoru sa Sadetom Rekićem uručila NN osoba.

17. Dana 17.08.2007. godine u vremenu od 02,00 do 04,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“, organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 9 ilegalnih migranata na način što je Valerija Vlašić osobe po dolasku u Bihać predala Sadetu Rekiću koji je organizirao prevoz do vođiča Mile Gašljevića u mjesto Čavnik, općina Bihać, Bosna i Hercegovina, koji je potom osobe ilegalno pješice preveo preko državne granice i ostavio u mjestu Rešetar, Općina Plitvička Jezera, R Hrvatska, a zatim Sadet Rekić zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja broj 1, koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Valerijom Vlašić preuzima 5 osoba zajedno sa prikrivenim istražiteljem broj 2, koji preuzima 4 osobe i prema njenim uputama iste prevoze do Rijeke, predio Grobnik, gdje ih ostavljaju s ciljem daljnjeg prebacivanja, da bi dana 17.08.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 9 ilegalnih imigranata od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 670 EUR-a, a koje mu je uručio Sadet Rekić.
18. Dana 22.08.2007. godine u vremenu od 02,00 do 05,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“, organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 8 ilegalnih migranata na način što je Valerija Vlašić osobe po dolasku u Bihać predala Sadetu Rekiću koji je organizirao prevoz do vođiča Mile Gašljevića u mjesto Čavnik, općina Bihać, Bosna i Hercegovina, koji je potom osobe ilegalno pješice preveo preko državne granice i ostavio u mjestu Rešetar, Općina Plitvička Jezera, R Hrvatska, nakon toga Sadet Rekić zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja broj 1 koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Valerijom Vlašić preuzima 4 osobe, zajedno sa prikrivenim istražiteljem broj 2 koji preuzima 4 osobe i prema njihovim uputama iste prevoze do mjesta Krnjak i ostavljaju u jednoj napuštenoj obiteljskoj kući u blizini spomenika Hrvatskim redarstvenicima, da bi dana 22.08.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 8 ilegalnih migranata od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 600 EUR-a, koje mu je u dogovoru sa Sadetom Rekićem uručila NN osoba.

19. Dana 24.08.2007. godine u vremenu od 02,00 do 05,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 9 ilegalnih migranata na način što je osobe po dolasku u Bihać Vlašić Valerija predala Sadetu Rekiću koji je organizirao prevoz do vođiča Mile Gašljevića u mjesto Čavnik, općina Bihać, koji je potom osobe ilegalno pješice preveo preko državne granice i ostavio u mjestu Rešetar, Općina Plitvička Jezera, R Hrvatska, nakon čega Sadet Rekić zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja broj 1, koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Alibašić Salihom i Valerijom Vlašić preuzima 5 osoba zajedno sa prikrivenim istražiteljem broj 2, koji preuzima 4 osobe i prema njihovim uputama iste prevoze do mjesta Krnjak i ostavljaju u jednoj napuštenoj obiteljskoj kući u blizini spomenika Hrvatskim redarstvenicima, nakon čega ih drugi preuzimaju, da bi dana 24.08.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza ilegalnih migranata primio novčani iznos od 1125 EUR-a.
20. Dana 31.08.2007. godine u vremenu od 02,00 do 04,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 10 ilegalnih migranata na način što je Valerija Vlašić osobe po dolasku u Bihać predala Sadetu Rekiću koji je organizirao prevoz do vođiča Mile Gašljevića u mjesto Čavnik, općina Bihać, koji je potom osobe ilegalno pješice preveo preko državne granice i ostavio u mjestu Rešetar, Općina Plitvička Jezera, R Hrvatska, nakon čega Sadet Rekić zv. „Čavkan“ obavještava prikrivenog istražitelja broj 1, koji potom na osnovu prethodnog dogovora sa Valerijom Vlašić, zajedno sa prikrivenim istražiteljem broj 2 preuzima osobe i prema njenim uputama iste prevozi do Rijeke, predio Grobnik, gdje ih ostavljaju s ciljem daljnjeg prebacivanja, da bi dana 01.09.2007. godine na traženje Valerije Vlašić prikriveni istražitelj broj 1, zajedno sa prikrivenim istražiteljem broj 2 na predjelu Grobnika preuzeli sa vozilima svaki po 5 osoba, kojom prilikom iste ostavljaju kod mjesta Momjan u blizini Buja sa ciljem daljnjeg prebacivanja, a dana 01.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 10 ilegalnih imigranata od Ličkog Petrovog Sela do Rijeke od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 750 EUR-a, te dana 03.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 je na ime prevoza 10 ilegalnih migranata od Grobnika do Momjana od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 900 EUR-a, koje mu je uručio Sadet Rekić.
21. Dana 24.09.2007. godine u vremenu od 04,00 do 06,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 13 ilegalnih migranata I to: Shaqim Allmeta, Ardi Skuqi, Darian Doko, Sinameta Figereta, Arben Sula, Aleks Bullari, Xhevahir Uku, Marius Dučka, Fisnik Mehdiu, Elcian Meta, Justiljana Azizi, Allani Ilira,

Tafa Viktorja, u suradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić obavijestila prikrivenog istražitelja broj 1(PI 1) da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica, a zatim prikriveni istražitelj broj 1 i 2 preuzimaju osobe i to PI 1 5 osoba, a PI 2 8 osoba, te ilegalne migrante prema uputama Valerije Vlašić i Nue Nocaj korisnika broja 00385 91/5712239 osobe ostavljaju u parku u blizini ulice Ilica u Zagrebu, gdje ih prihvata Nue Nocaj i smješta na adresu Ilica 128, a radi njihovog daljnjeg prebacivanja u Republiku Sloveniju, gdje su dana 26.09.2007. godine ilegalni migranti uhapšeni na području Republike Slovenije, kojom prilikom su uhapšena i tri vozača, a dana 26.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza ilegalnih migranata od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 1000 EUR-a.

- 22.** *Dana 15.08.2007. godine Salih Alibašić zv. „Šeki“, zajedno sa Karadža Dušanom i Jurković Mićom, državljanima RH, u cilju sticanja finansijske koristi, organizovao prebacivanje 5 ilegalnih imigranata sa područja Bosne i Hercegovine u Republiku Hrvatsku, gdje je migrante na području Zagreba trebao preuzeti Dušan Karadža i organizirati njihovo daljnje prebacivanje u Republiku Italiju, i to tako što su Salih Alibašić zajedno sa Dušanom Karadža za prebacivanje ilegalnih migranata i prevoz do Zagreba ponudili Mići Jurkoviću novčani iznos od 800 EUR-a, od kojih je Mićo Jurković 300 EUR-a trebao dati vodiču po imenu „Arif“, da ih prevede preko državne granice, a nakon toga Mićo Jurković u dogovoru sa osobom po imenu „Arif“ organizirao prebacivanje ilegalnih migranata iz BiH u RH, te njihovo preuzimanje nakon prelaska državne granice Republike Hrvatske, da bi dana 16.08.2007. godine oko 05,00 sati shodno dogovoru Miće Jurkovića i osobe po imenu „Arif“ ilegalne migrante preuzeli Dražen Jurković (sin Miće), rođen 20.09.1987. godine u Karlovcu, nastanjen u Karlovcu, naselje Gaza 238, državljanin RH) i Ivica Brajković (rođen 20.04.1979. godine, iz Siska, Capraške poljane broj 7), te osobnim vozilima prevezli do mjesta Turanj, gdje ih na osnovu dogovora Miće Jurkovića, Saliha Alibašića i Dušana Karadže ostavljaju u šumi, te naknadno oko 19,00 sati dolaze po iste i voze u pravcu Zagreba na način da je Ivica Brajković ilegalne migrante smjestio u svoje osobno vozilo marke „Opel Vectra“ reg. oznake NA 689-BI, a dok se Dražen Jurković sa osobnim vozilom marke „Opel Vectra“, reg. oznake KA 879-AD kretao ispred njega u svojstvu čistača,kojom prilikom je oko 20,00 sati po službenicima mobilne jedinice za provedbu nadzora državne granice Ivica Brajković zaustavljen te utvrđeno da u vozilu prevozi 5 NN osoba od kojih su 2 osobe uspjele pobjeći i nisu pronađene, a za ostale osobe je utvrđeno da se radi o ilegalnim migrantima državljanima Albanije Emiljan Ndoj (rođen 18.10.1992. godine), Bledar Musaja (rođen 02.07.1990. godine) i Pehmi*

Shehu (rođen 23.09.1991. godine), dok je vozač Dražen Jurković pobjegao sa mjesta događaja, nakon čega je dana 26.09.2007. godine izvršen pretres stana i drugih prostorija koje koristi Mićo Jurković, te je tom prilikom po policijskim službenicima u obiteljskoj kući koju koristi Mićo Jurković pronađena lična karta BiH serijskog broja BH 2010784, te reg. broja 905/2003, na ime Salih Alibašić sa rokom važenja 27.06.2013. godine, osobna iskaznica RH ser. broja 13893772, na ime Ermin Dobardžić, rođen 12.10.1969. godine, sa rokom važenja 25.08.2008. godine i vozačka dozvola RH ser. broja 7953143 na ime Ermin Dobardžić, rođen 12.10.1969. godine sa rokom važenja 12.10.2034. godine pod brojem 0056015, za koje dokumente se sumnja da su krivotvoreni i da je u iste umetnuta na zato predviđeno mjesto slika Alibašić Saliha.

- 23.** *Dana 24.08. 2007. godine u vremenu od 05,00 do 07,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 6 ilegalnih migranata u suradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić obavijestila prikrivenog istražitelja broj 1 da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica u blizini trafostanice, a zatim prikriveni istražitelji broj 1 i broj 2 prema uputama Saliha Alibašića, Valerije Vlašić i Nue Nocaja korisnika broja 00385 91/5712239 osobe voze i ostavljaju na taxi stajalištu u Zagrebu naselje Vrbani, te ih upućuju na adresu Srebrenjak broj 125, a radi njihovog daljnjeg prelaska u Republiku Sloveniju, da bi dana 24.08.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza ilegalnih imigranata od Valerije Vlašić, a u dogovoru sa Sadetom Rekićem primio novčani iznos od 450 EUR-a, a koje mu je uručila NN osoba.*
- 24.** *Dana 24.08.2007. godine u vremenu od 19,00 do 21,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 4 ilegalna migranata u suradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić obavijestila prikrivenog istražitelja da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica u blizini trafostanice, a zatim prikriveni istražitelj broj 1 prema uputama Valerije Vlašić i Nue Nocaj korisnika broja 00385 91/5712239 osobe ptrvozi i ostavlja na taxi stajalištu u Zagrebu naselje Vrbani, te ih upućuje na adresu Ilica broj 125 (Zagreb, R Hrvatska), a radi njihovog daljnjeg prelaska u Republiku Sloveniju, a dana 27.08.2007. godine navedena 4 ilegalna migranta su zatečena na području Policijske uprave Krapinsko-zagorske u pokušaju ilegalnog prelaska preko državne granice RH i R. Slovenije u skupini od 13 ilegalnih migranata i to Velija Fidan, Maljić Jeton, Bytiqi Nue, Bytiqi Gjane, mldb Bytiqi Ndrec, mldb Bytiqi Valbon, mldb Bytiqi Samuel, Hasani Muhamet,*

mldb Eldor Zefi, Radoina Aleks, Ndou Vilson, Kodra Mirash, Ukaj Vasel, a koje je prevezio Jozo Leko (rođen 04.02.1980. godine, iz Zagreba) sa kombi vozilom marke "Peugeot", tip „Boxer“, reg.oznake ZG 3863-F i Ivan Dujaković (rođen 18.05.1978. godine, iz Zaprešića, ul. Pavla Lončara broj 86) sa osobnim vozilom marke „VW Golf“, reg. oznake i broja ZG 8120-DA, da bi dana 25.08.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 4 ilegalna imigranata od Valerije Vlašić, primio novčani iznos od 300 EUR-a.

25. Dana 27.08.2007. godine u vremenu od 19,00 do 21,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 10 ilegalnih migranata u suradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić obavijestila prikrivenog istražitelja da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica u blizini trafostanice, a zatim prikriveni istražitelji broj 1 i broj 2 prema uputama Valerije Vlašić osobe voze i ostavljaju kod Rijeke, predio Grobnik, s ciljem daljnjeg prebacivanja, da bi dana 28.08.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 10 ilegalnih imigranata od Valerije Vlašić, primio novčani iznos od 800 EUR-a.

26. Dana 31.08.2007. godine u vremenu od 18,00 do 20,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 8 ilegalnih migranata u saradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić izvjestila prikrivenog istražitelja da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica u blizini trafostanice, potom prikriveni istražitelji broj 1 i broj 2 prema uputama Valerije Vlašić i Saliha Alibašić osobevoze i ostavljaju kod Rijeke, predio Grobnik, s ciljem daljnjeg prebacivanja, gdje dana 31.08.2007. godine oko 22,35 sati na mjesto ostavljanja ilegalnih migranata dolazi osobno vozilo „VW Passat“ reg. oznake RI 001-J, kojim je upravljao Ratimir Štefanac, koji u svoje vozilo smješta 4 osobe i osobno vozilo marke „Ford Mondeo“, reg. oznake i broja RI 869-IP, kojim je upravljao Mirsad Kološ koji u svoje vozilo smješta 4 osobe, a kao čistač se kreće sa osobnim vozilom „Audi, tip A3“ Alen Orsag, te ilegalne migrante dovoze i ostavljaju u blizini državne granice sa Republikom Slovenijom na predjelu Graničnog prijelaza Rupa, da bi dana 01.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 8 ilegalnih migranata od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 600 EUR.

27. Dana 10.09.2007. godine u vremenu od 02,00 do 06,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 11 ilegalnih migranata u saradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić obavijestila prikrivenog

istražitelja da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica u blizini trafostanice, potom prikriveni istražitelj broj 1 vozi 3 NN osobe, a broj 2, 4 NN osobe i prema uputama Valerije Vlašić ostavljaju kod Rijeke, predio Grobnik, (R Hrvatska) s ciljem daljnjeg prebacivanja, te dana 10.09. 2007. godine nakon ostavljanja osoba do njih dolazi osobno vozilo marke „VW Passat“ reg. oznake RI 001-J, kojim je upravljao Ratimir Štefanac i osobno vozilo marke „Ford Mondeo“, reg. oznake i broja RI 869-IP, kojim je upravljao Mirsad Kološ, koji preuzimaju ostavljene osobe i odvoze ih u pravcu granice sa Republikom Slovenijom, kojom prilikom iste u 16,40 sati ispred tunela Učka zaustavljaju policijski službenici mobilne jedinice za nadzor državne granice, Uprave za granicu i prilikom kontrole u osobnim vozilima zatiču slijedeće ilegalne migrante: Klosi Ardit (rođen 16.04.1975. godine, državljanin Albanije), Markaj Albert (rođen 26.12. 1980. godine, državljanin Albanije), Bugjisha Sali (maloljetnik, rođen 30.09.1989. godine, državljanin Albanije), Goga Festim (rođen 17.11.1986. godine, državljanin Albanije), Goca Haris (rođen 14. travnja 1986. godine, državljanin Albanije), Lala Fatjon (maloljetnik, rođen 15.08.1990. godine, državljanin Albanije), Vukaj Vinko (rođen 04.08.1982. godine, državljanin Albanije), dok su 4 ilegalna migranta (Tatani Oltjan, rođen 12.08.1986. godine u mjestu Durres, Albanija, sa prebivalištem u Albaniji, ul. Begar bb, Begar, Naska Xhemis, rođen 27.12.1990. godine u Tirani, sa prebivalištem u Albaniji, Kamer Nas bb, Naska Paris rođen 21.06.1990. godine u Tirani, sa prebivalištem u Kamez bb Albanija i Kapedani Dylaver, rođen 16.05.1990. godine u Durress, Albanija, sa prebivalištem u Albaniji, Isheni bb) pronađena po policijskim službenicima Mobilne jedinice za provedbu nadzora državne granice na predjelu Kikovice u Čavlima, da bi dana 10.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza ilegalnih imigranata od Kršlje do Rijeke od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 825 EUR-a.

28. Dana 12.09.2007. godine u vremenu od 19,00 do 21,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 10 ilegalnih migranata u saradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić izvjestila prikrivenog istražitelja da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica u blizini trafostanice, da bi prikriveni istražitelji broj 1 i broj 2 prema uputama Valerije Vlašić i NN osobe korisnika broja 00385 91/9105498 osobe odvezli i ostavili kod mjesta Momjan u blizini Buja, sa ciljem daljnjeg prebacivanja, a dana 13.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 10 ilegalnih imigranata od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 1500 EUR-a, koje mu je uručio Sadet Rekić.

29. Dana 13.09.2007. godine u vremenu od 04,00 do 07,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 4 ilegalna migranata u saradnji sa NN osobom sa područja BiH, nakon čega je Valerija Vlašić obavijestila prikrivenog istražitelja broj 2 da se osobe nalaze u mjestu Rešetar, Općina Plitvička Jezera, R Hrvatska, potom prikriveni istražitelj broj 2 prema uputama Valerije Vlašić i Nue Nocaj korisnika broja 091/5712239, osobe vozi i ostavlja u parku u blizini Ilice, u Zagrebu, gdje ih prihvata Nue Nocaj i smješta na adresu Ilica 128, radi njihovog daljnjeg prelaska u Republiku Sloveniju, da bi dana 13.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 4 ilegalna imigranta od Valerije Vlašić, primio novčani iznos od 300 EUR-a, a koji mu je uručio Sadet Rekić.

ALIBAŠIĆ SALIH, KARANOVIĆ ŽELJKO – zajedno sa više drugih osoba

30. Dana 06.09.2007. godine u vremenu od 19,00 do 21,00 sati u cilju pribavljanja imovinske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 8 ilegalnih migranata u saradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić izvjestila prikrivenog istražitelja da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica u blizini trafostanice, a zatim prikriveni istražitelji broj 1 i broj 2 prema uputama Valerije Vlašić i NN osobe korisnika broja 00385 91/9105498 osobe preuzimaju, voze i ostavljaju kod mjesta Momjan u blizini Buja sa ciljem daljnjeg prebacivanja, da bi dana 07.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza ilegalnih migranata od Kršlje do Momjana od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 1200 EUR-a, koje mu je uručio Željko Karanović, bivši suprug Valerije Vlašić.

31. Dana 16.09.2007. godine u vremenu od 19,00 do 21,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih, zv. „Šeki“, organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 5 ilegalnih migranata u saradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić obavijestila prikrivenog istražitelja broj 1 da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica u blizini trafostanice, potom prikriveni istražitelji broj 1 prema uputama Valerije Vlašić i NN osobe korisnika broja 00385 91/9117114 osobe vozi i ostavlja kod mjesta Momjan u blizini Buja sa ciljem daljnjeg prebacivanja, da bi dana 18.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza ilegalnih imigranata od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 750 EUR-a, koje mu je uručio Željko Karanović, bivši suprug Valerije Vlašić.

32. Dana 17.09.2007. godine u vremenu od 20,00 do 22,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 10 ilegalnih migranata i to: Kreshnik Veza, Nikolin Dhjari, Eduard Gropčaj, Aldo Dinaj, mldb Isaj Kajmaku, mldb Isa Xoxha, mldb Adnan Kajmaku, mldb Marioklien Xhinani, mldb Altin Sharka, mldb Dashamin Kaculi, u suradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić obavijestila prikrivenog istražitelja broj 2 da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica u blizini trafostanice, potom prikriveni istražitelj broj 2 prema uputama Valerije Vlašić i NN osobe korisnika broja 00385 91/9117114 osobe prevozi i ostavlja kod mjesta Momjan u blizini Buja sa ciljem daljnjeg prebacivanja u Republiku Sloveniju, gdje su dana 18.09.2007. godine ilegalni migranti otkriveni od strane policijskih službenika PU Istarske i mobilne jedinice za provedbu nadzora državne granice, nakon čega je nad istima proveden prekršajni postupak, da bi dana 18.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 5 ilegalnih imigranata od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 1500 EUR-a, koje mu je uručio Željko Karanović, bivši suprug Valerije Vlašić.

ALIBAŠIĆ SALIH– zajedno sa više drugih osoba

33. Dana 19.09.2007. godine u vremenu od 01,00 do 03,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 10 ilegalnih migranata u saradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić obavijestila prikrivenog istražitelja broj 1 da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica u blizini trafostanice, zatim prikriveni istražitelj broj 1 u dva navrata prema uputama Valerije Vlašić osobe vozi i ostavlja kod Rijeke, predio Grobnik, (R Hrvatska) s ciljem daljnjeg prebacivanja, s tim da jednog ilegalnog migranta prema uputama Valerije Vlašić ostavlja u Karlovcu, dok su devet ilegalnih migranata dana 19.09.2007. godine zatečeni na mjestu ostavljanja po policijskim službenicima PU Primorsko-goranske, kojom prilikom je utvrđeno da se radi o državljanima Albanije (Vitor Prendi r. 25.03.1990. godine, iz Shkoder, Milloja Edmond, rođen 22.06.1992. godine, iz Shkoder, Kalaj Kristijan, rođen 31.01.1991. godine, iz Shkoder, Coku Lorenc, rođen 13.06.1990. godine, iz Lezhe, Deda Zef, rođen 03.03.1991. godine, iz Lezhe, Daja Alerin, rođen 21.11.1986. godine, iz Lezhe, Lazari Leke, rođen 21.08.1988. godine, iz Lezhe, Zefi Aleks, rođen 04.05.1987.godine, iz Lezhe, Lulash Fatjon, rođen 10.04.1986. godine, iz Shkoder), nad kojima je proveden prekršajni postupak nakon kojega su ilegalni migranti smješteni u prihvatni

centar za strance u Ježevu, R Hrvatska, da bi dana 19.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 10 ilegalnih imigranata od Kršlje do Rijeke od Valerije Vlašić primio novčani iznos od 750 EUR-a, koje mu je uručila Lejla Zuko.

34. Dana 20.09.2007. godine u vremenu od 04,00 do 06,00 sati u cilju pribavljanja finansijske koristi, Alibašić Salih zv. „Šeki“ organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 9 ilegalnih migranata u saradnji sa NN osobom sa područja BiH u RH, nakon čega je Valerija Vlašić obavijestila prikrivenog istražitelja broj 2 da se osobe nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica, zatim prikriveni istražitelj broj 2 prema uputama Valerije Vlašić i Nue Nocaj korisnika broja 00385 91/5712239 osobe vozi i ostavlja u parku u blizini željezničkog kolodvora u Zagrebu, gdje ih prihvata Nue Nocaj i smješta na adresu Ilica 128, a radi njihovog daljnjeg prelaska u Republiku Sloveniju, da bi dana 20.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 1 na ime prevoza 9 ilegalnih imigranata od Valerije Vlašić, primio novčani iznos od 675 EUR-a, a koje mu je uručila Lejla Zuko.

HOZANOVIĆ ĐULZARA - zajedno sa više drugih osoba

35. U vremenskom periodu od 2003 do 2007. godine, nakon što je otvorila transakcione račune na svoje ime kod KIB banke u Velikoj Kladuši, „Reiffeisen“ Banke i ABS Banke u Bihaću, zatim transakcioni račun na ime svoje majke Žalić Kade kod KIB banke u V. Kladuši, po uputama organizatora Alibašić Salih, zv. „Šeki“ sa kojim živi u vanbračnoj zajednici, s ciljem pribavljanja finansijske koristi – iz koristoljublja, pomogla mu u krijumčarenju stranih državljana - migranata i u dogovoru sa njim i drugim pripadnicima organizovane grupe ljudi iz Albanije i sa Kosova, realizovala brzo prebacivanje novčanih sredstava u EUR-ima putem Western uniona, tako što je primila novac u ukupnoj vrijednosti od 218.839,60 KM, na ime krijumčarenja osoba, odnosno prebacivanja migranata iz Albanije, Kosova, preko Crne Gore, BiH, Hrvatske, Slovenije i dalje u zemlje zapadne Evrope.

36. Nakon što je u vremenskom periodu od 2003 do 2007. godine, a na gore opisani način, primila novac u vrijednosti od 218.839,60 KM, od većeg broja osoba iz Albanije, sa Kosova i BiH, na ime krijumčarenja osoba, od čega je transferisala novac u vrijednosti od 46.521,10 KM ostalim učesnicima u lancu krijumčarenja osoba (vozačima, vodičima i dr.) u BiH, R. Hrvatskoj i R. Sloveniji, dok je razliku u iznosu od 171.818,57 KM zadržala za sebe i veći dio upotrijebila, za kupovinu kuće od Nargalić – Ibrahimović Nizame u Tuzli u ul. Meme

Suljetovića do broja 89 dana 20.09.2006. godine, za kupovinu automobila, za renoviranje i opremanje navedene kuće i kuće u V. Kladuši, Šiljkovača bb, koja se vodi na njenoj majci Žalić Kadi, kao i izgradnju novog objekta pored te kuće u V. Kladuši- Šiljkovača, na koji način je izvršila legalizaciju dijela novčanih sredstava, koje je pribavila učešćem u izvršenju krivičnog djela krijumčarenje osoba.

Dakle,

- 1. Optuženi Alibašić Salih zv. „Šeki“ radnjama opisanim u tačkama od 1 do 34 (izreke presude), organizovao grupu ljudi i rukovodio organizovanom grupom ljudi koja je zajedničkim djelovanjem pripremala, organizovala i vršila prebacivanje drugih osoba – državljana Albanije iz Albanije i državljana Kosova, u druge države čiji nisu državljani niti stalni stanovnici i bez ispunjavanja propisanih uslova za zakonit ulazak i boravak u drugim državama, a sve radi pribavljanja imovinske koristi – iz koristoljublja, protivno Konvenciji ujedinjenih naroda protiv transnacionalnog organizovanog kriminala, protivno čl. 6. Protokola protiv krijumčarenja imigranata kopnenim, morskim i vazdušnim putem i protivno propisu čl. 10. i propisima drugih članova Zakona o kretanju i boravku stranaca i azilu („Sl.glasnik BiH“, br. 29/03 i 4/04) i kao pripadnik organizovane grupe ljudi zajedničkim djelovanjem sa drugim pripadnicima, organizovao prebacivanje i prebacio više osoba migranata iz Albanije i Kosova u druge države – preko teritorija C. Gore, BiH, u R. Hrvatsku i R. Sloveniju i dalje u zemlje Evropske unije.*
- 2. Optužena Hozanović Đulzara, radnjama iz tačke 35 (izreke presude), postala pripadnikom organizovane grupe ljudi koja je organizovana s ciljem pripremanja, organizovanja i prebacivanja drugih osoba – državljana Albanije i Kosova u druge države, čiji nisu državljani niti stalni stanovnici i bez ispunjavanja propisanih uslova za zakonit ulazak i boravak u drugim državama, radi pribavljanja imovinske koristi – iz koristoljublja, protivno Konvenciji ujedinjenih naroda protiv transnacionalnog organizovanog kriminala, protivno čl. 6. Protokola protiv krijumčarenja imigranata kopnenim, morskim i vazdušnim putem i protivno propisu čl. 10. i propisima drugih članova Zakona o kretanju i boravku stranaca i azilu („Sl.glasnik BiH“, br. 29/03 i 4/04) i kao pripadnici organizovane grupe ljudi zajedničkim djelovanjem sa drugim pripadnicima organizovali prebacivanje više osoba migranata iz Albanije i Kosova u druge države*

preko C. Gore, BiH, R. Hrvatske, Slovenije i dalje u zemlje Evropske unije, a po tački 36. (izreke presude), novac za koji je znala da je pribavljen učinjenjem krivičnog djela primila, držala i s njim raspolagala i upotrijebila ga u poslovanju, a vrijednost novca, odnosno imovinske koristi pribavljene izvršenjem krivičnog djela prelazi iznos od 50.000,00 KM,

- 3. Optuženi Karanović Željko, radnjama iz tačke 30, 31 i 32 (izreke presude), postao pripadnikom organizovane grupe ljudi koja je organizovana s ciljem pripremanja, organizovanja i prebacivanja drugih osoba – državljana Albanije i Kosova u druge države čiji nisu državljani niti stalni stanovnici i bez ispunjavanja propisanih uslova za zakonit ulazak i boravak migranata u drugim državama, radi pribavljanja imovinske koristi – iz koristoljublja, protivno Konvenciji ujedinjenih naroda protiv transnacionalnog organizovanog kriminala, protivno čl. 6. Protokola protiv krijumčarenja imigranata kopnenim, morskim i vazdušnim putem i protivno propisu čl. 10. i propisima drugih članova Zakona o kretanju i boravku stranaca i azilu („Sl.glasnik BiH“, br. 29/03 i 4/04) i kao pripadnici organizovane grupe ljudi zajedničkim djelovanjem sa drugim pripadnicima organizovali prebacivanje više osoba migranata iz Albanije i Kosova u druge države preko C. Gore, BiH, R. Hrvatske, Slovenije i dalje u zemlje Evropske unije*

Čime su počinili:

- 1. Optuženi Alibašić Salih zv. „Šeki“, radnjama opisanim u tačkama od 1 do 34 izreke ove presude, krivično djelo organizovani kriminal iz čl. 250. st. 3. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz čl. 189. st. 1. KZ BiH, u vezi sa čl. 54. KZ BiH.*
- 2. Optužena Hozanović Đulzara radnjama opisanim u tački 35 izreke ove presude, krivično djelo organizovani kriminal iz čl. 250. st. 4. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz čl. 189. st. 1. KZ BiH, a radnjama opisanim u tački 36 izreke ove presude krivično djelo pranje novca iz čl. 209. st. 2. u vezi st. 1. KZBiH, sve u vezi sa čl. 53. KZ BiH*
- 3. Optuženi Karanović Željko radnjama opisanim u tačkama 30, 31 i 32 izreke ove presude, krivično djelo organizovani kriminal iz čl. 250. st. 4. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz čl. 189. st. 1. KZ BiH,*

Pa ih sud

1. Optuženog Salih Alibašića primjenom navedenih zakonskih odredbi i na osnovu članova 39., 40., 42. i 48. Krivičnog zakona BiH,

OSUĐUJE
NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 11 (JEDANAEST) GODINA

Na osnovu člana 56. KZ BiH u izrečenu zatvorsku kaznu optuženom Salihu Alibašiću, uračunava se vrijeme koje je proveo u pritvoru, počev od 27.09. 2007. godine pa nadalje.

2. Optuženoj Hozanović Đulzari, na osnovu citiranih zakonskih propisa, te uz primjenu članova 48., 49, 50, 58. i 59, te člana 53 KZ BiH, izriče

UVJETNU OSUDU

*Kojom joj se za krivično djelo organizovani kriminal iz čl. 250. st. 4. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz čl. 189. st. 1. KZ BiH utvrđuje kazna zatvora u trajanju **od 11 mjeseci**, a za krivično djelo pranje novca iz čl. 209. st. 2. u vezi st. 1. KZBiH kazna zatvora u trajanju **od 11 mjeseci**, odnosno za oba krivična djela **jedinstvena kazna** u trajanju **od 20 mjeseci** i istovremeno određuje da se ova kazna neće izvršiti ako optužena Hozanović Đulzara u **roku od 5 (pet) godina** od dana pravosnažnosti ove presude ne počini novo krivično djelo.*

3. Optuženom Željku Karanoviću, na osnovu citiranih zakonskih propisa, te uz primjenu članova 48., 49, 50, 58. i 59. KZ BiH, izriče

UVJETNU OSUDU

Kojom mu se utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 11 mjeseci i istovremeno određuje da se ova kazna neće izvršiti ako optuženi Željko Karanović u roku od 5 (pet) godina od dana pravosnažnosti ove presude ne počini novo krivično djelo.

Na osnovu člana 110. i 111. KZ BiH od optužene Đulzare Hozanović se oduzima imovinska korist pribavljena krivičnim djelom, i to:

a) nekretnina označena kao k.č. br. 3427, upisana u posjedovni list broj 1218 KO Tuzla I, strana 1, a koja se sastoji od kuće površine 42 m², dvorišta površine 63 m² i njive površine 80 m², koja nekretnina je kupljena na temelju kupoprodajnog ugovora zaključenog dana 20.09.2006. godine između Nargalić Nizame kao prodavca i Hozanović Đulzare kao kupca

b) putničko motorno vozilo marke Opel Frontera, broja šasije SED5BSUD2SV725392, registarskih oznaka 357-J-878, boje metalik zelene, broja motora 991804, godine proizvodnje 1995 i

c) imovinska korist pribavljena izvršenjem krivičnog djela u ukupnom iznosu od 171.818,57 KM.

Na osnovu člana 188. stav 1., a u vezi sa članom 186. stav 2. ZKP-a BiH optuženi Salih Alibašić, Željko Karanović i Đulzara Hozanović se obavezuju na plaćanje troškova krivičnog postupka čiji će iznos sud utvrditi posebnim rješenjem po pribavljanju svih relevantnih podataka.

II

Optuženi:

ALIBAŠIĆ SALIH, zv. „Šeki“ (sa podacima kao pod I)

Na osnovu člana 284. tačka c) ZKP-a BiH

OSLOBADA SE OD OPTUŽBE

Da je

1. Dana 20.08.2007. godine Salih Alibašić zajedno, sa Karadža Dušanom i Jurković Mićom, državljanima RH u cilju pribavljanja finansijske koristi, organizovao prebacivanje i prihvata ukupno 24 ilegalna migranata, te organizovao prevoz i ilegalno prebacivanje istih iz Republike Hrvatske u Republiku Italiju, gdje za prevoz ilegalnih migranata Dušan Karadža angažuje Željka Frigu (sin Alojza, rođen 12. 02.1960. godine, sa prijavljenim prebivalištem u Sesvetama, Pavla Perića br. 6) koji 14 ilegalnih migranata na području Zagreba smješta u osobno vozilo marke „Mercedes sprinter“, reg. oznake i broja ZG 4796-BO, dok se ispred kao čistač kretalo osobno vozilo marke „Mercedes“, reg. oznake i broja K-AR 9445, u kojem se nalazio vozač Boris Mrakuzić (sin Petra, rođen 03.01.1965. godine, sa prebivalištem u Sesvetama, Kaktusa br. 34) i suvozač Ante Piplica (sin Stipana, rođen 22.11.1959. godine, sa prebivalištem u Imotskom, Lovreč, Dobrinče bb), te po prethodnom dogovoru Salih Alibašić, Dušana Karadža i Miće Jurkovića gore navedena osobna vozila dolaze na Benzinsku pumpu „Petrol“ u Karlovcu, predio Ilovac gdje ih dočekuju Mićo Jurković sa osobnim vozilom marke „Opel kadett“, reg. oznake i broja KA 485-DM i NN osoba sa osobnim vozilom „VW transporter“ reg. oznake i broja KA 459-DM s ciljem preuzimanja 10 ilegalnih migranata čije prebacivanje i smještaj na području grada Karlovca organizovali Dražen i Mićo Jurković, nakon čega po preuzimanju 10 ilegalnih migranata vozila koja je organizirao Dušan Karadža vraćaju se na AC 6 Zagreb-Rijeka nakon čega su u 16,15 sati zaustavljeni po službenicima mobilne jedinice za nadzor državne granice, te izvršenom kontrolom vozila marke „Mercedes sprinter“, reg. oznake i broja ZG 4796-BO utvrđeno je da se u istom nalazi 20 ilegalnih migranata, državljanina Albanije i 4 ilegalna migranta državljanina Republike Srbije (Perparin Puci, Artan Tuska, Ylber Xhika, Donald Lleshi), nad kojima je proveden prekršajni postupak nakon čega su smješteni u prihvatni centar za strance u Ježevu, R Hrvatska.
2. Dana 28.08.2007. godine Salih Alibašić je zajedno sa Dušanom Karadža na području grada Zagreba, u cilju sticanja finansijske koristi, organizovao prihvata 7 ilegalnih migranata, za koje su takođe organizovali prevoz i ilegalno prebacivanje istih iz Republike Hrvatske u Republiku Italiju, gdje Dušan Karadža za prevoz ilegalnih migranata angažira Krešimira Delića (sin Ante, rođen 03.06.1981. godine, sa prijavljenim prebivalištem u Zagrebu, Biankinijeva broj 3a) koji 4 migranta smješta u osobno vozilo marke „VW

Goff“, reg. oznake i broja ST 798-MD, i Boruta Rendulića (sin Nedeljka, rođen 11.02.1982. godine, iz Zagreba, Ratkajev prolaz broj 2) koji u vozilo marke „Renault twingo“, reg. oznake i broja ZG 4709-BJ smješta 3 ilegalna migranta te ih prema uputama organizatora Dušana Karadža odvoze u pravcu Rijeke s ciljem ilegalnog prebacivanja iz Republike Hrvatske u Republiku Sloveniju, a kao vodiča ilegalnih migranata preko državne granice Dušan Karadža je angažirao Antu Piplicu (sin Stipana, rođen 22.11.1959. godine, sa prebivalištem u Imotskom, Lovreč, Dobrinče bb), da bi dana 28.08.2007. godine oko 14,30 sati po službenicima mobilne jedinice za nadzor državne granice i PU Primorsko-goranske 3 ilegalna migranta državljana Albanije bila zatečena prilikom kontrole osobnog vozila kojim je upravljao Borut Rendulić, a 4 ilegalna migranta koje je prevozio Krešimir Delić pronađena su u šumi na području Gornjeg Jelenja, a u blizini njih vodič Ante Piplica, gdje je nad ilegalnim migrantima proveden prekršajni postupak od strane III policijske postaje Rijeka, nakon čega su smješteni u prihvatni centar za strance u Ježevu R. Hrvatska.

3. Dana 30.08.2007.godine oko 05,00 sati, Salih Alibašić je zajedno sa Mićom Jurković i osobom po imenu „Arif“, u cilju sticanja finansijske koristi, organizovao ilegalno prebacivanje 3 ilegalna migranta koje je na granici BiH i RH preuzeo Dražen Jurković sa osobnim vozilom marke „Opel Vectra“, reg. oznake i broja KA 879-AD u cilju njihovog odvoženja u Zagreb i daljnijeg prebacivanja u Republiku Sloveniju, da bi dana 30.08.2007. godine u gradu Karlovcu po službenicima mobilne jedinice za provedbu nadzora državne granice bilo zaustavljano osobno vozilo kojim je upravljao Dražen Jurković, a ispred njega se kao čistač kretalo osobno vozilo marke „Opel Kadett“, reg. oznake i broja KA 406-EF, kojim je upravljao Mićo Jurković, gdje Dražen Jurković nije stao na znak policijskih službenika nakon čega je ilegalne migrante u dogovoru Salih Alibašića i Miće Jurkovića, ostavio na nepoznatom mjestu na području grada Karlovca nakon čega je Mićo Jurković naknadno organizirao odvoženje ilegalnih migranata u Zagreb s ciljem njihovog daljnijeg prebacivanja u Republiku Sloveniju.

Dakle, da je

Optuženi Alibašić Salih zv. „Šeki“ radnjama opisanim u tačkama od 1 do 3 (Dio II) izreke presude, organizovao grupu ljudi i rukovodio organizovanom grupom ljudi koja je zajedničkim djelovanjem pripremala, organizovala i vršila prebacivanje drugih osoba – državljana Albanije iz Albanije i državljana Kosova u

druge države, čiji migranti nisu državljani niti stalni stanovnici, bez ispunjavanja propisanih uslova za zakonit ulazak i boravak migranata u drugim državama, a sve radi pribavljanja imovinske koristi – iz koristoljublja, protivno Konvenciji ujedinjenih naroda protiv transnacionalnog organizovanog kriminala, protivno čl. 6. Protokola protiv krijumčarenja imigranata kopnenim, morskim i vazdušnim putem i protivno propisu čl. 10. i protivno propisima drugih članova Zakona o kretanju i boravku stranaca i azilu („Sl.glasnik BiH“, br. 29/03 I 4/04) i kao pripadnik organizovane grupe ljudi zajedničkim djelovanjem sa drugim pripadnicima, organizovao prebacivanje i prebacio više osoba migranata iz Albanije i Kosova u druge države – preko teritorija R. Makedonije, C. Gore, BiH, u R. Hrvatsku i R. Sloveniju i dalje u zemlje Evropske unije.

Čime bi počinio:

Optuženi Alibašić Salih zv. „Šeki“, radnjama opisanim u tačkama od 1 do 3(TAČKA II) izreke presude, krivično djelo organizovani kriminal iz čl. 250. st. 3. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz čl. 189. st. 1. KZ BiH, u vezi sa čl. 54. KZ BiH.

Obrazloženje

Optužnicom broj: KT-341/06 od 19.03.2008. godine, koja je od strane ovog Suda potvrđena dana 26.03.2008. godine, Tužilaštvo BiH je optužilo Saliha Alibašića, da je počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ BiH) u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. KZ BiH u vezi sa članom 54. KZ BiH, a Željka Karanovića i Đulzaru Hozanović za krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 4. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. KZ, a sve u vezi s članom 31. KZ BiH, stavljajući na teret pored navedenog krivičnog djela optuženoj Đulzari Hozanović još i krivično djelo pranje novca iz člana 209. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH, a sve u vezi sa članom 53. KZ BiH (sticaj krivičnih djela).

Dana 09.04.2008. godine na ročištu za izjašnjenje o krivnji, svo troje optuženih su se u prisustvu svojih branilaca i tužioca izjasnili da nisu krivi za djela koja im se stavljaju na teret. Kod istog stava optuženi su ostali do kraja glavnog pretresa, kao i u završnoj riječi.

U toku pretresa došlo je do promjene sastava vijeća. Posljednje ročište za glavni pretres u prvobitnom sastavu vijeća je održano dana 13.01.2009. godine, na kom ročištu je zakazan nastavak glavnog pretresa za dan 28.01.2009. godine. Zakazano ročište za nastavak glavnog pretresa iz objektivnih razloga (teže bolesti jednog člana vijeća) nije moglo biti održano, te je isto odgođeno za dan 03.03.2009. godine. Pošto je u međuvremenu član vijeća preminuo, to je na ročištu zakazanom za dan 03.03.2009. godine glavni pretres morao početi iznova sa izmijenjenim sastavu vijeća. Shodno nastaloj procesnoj situaciji (protek roka od 30 dana između dva posljednja ročišta i izmjena jednog člana vijeća) Sud je, u skladu s članom 251. stav 2 i 3. ZKP-a BiH, pozvao stranke da se izjasne u pogledu već provedenih dokaza, sugerišući im da se već saslušani svjedoci, kao i vještaci ne saslušavaju ponovno, nego da se koriste svi do tada izvedeni dokazi, uključujući iskaze svjedoka i vještaka, imajući u vidu pored razloga ekonomičnosti i to da se da su se prvooptuženi i raniji drugooptuženi Gašljević Mile nalazili u pritvoru. Međutim, saglasnosti odbrana optuženih nije bilo, te su svi ranije saslušani svjedoci i vještaci morali biti ponovno saslušani.

Na ročištu za glavni pretres dana 16.03.2009. godine, sudu je dostavljen sporazum o priznanju krivnje zaključen između optuženog Mileta Gašljevića i tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, u prisustvu njegovog branioca, po kome optuženi priznaje krivnju za djela koja su mu optužnicom stavljena na teret. Sporazum o priznanju krivnje je zatim zaključila i petooptužena Lejla Zuko dana 25.12.2009. godine. Oba sporazuma su nakon razmatranja usvojena i donešene osuđujuće presude u razdvojenim postupcima.

Optužba

*Iznoseći **uvodne riječi**, tužilac je istakao kako će tužilaštvo u toku dokaznog postupka pokušati dokazati postojanje organizovane kriminalne grupe čiji je organizator bio optuženi Alibašić Salih, a čiji članovi su bili Mile Gašljević, Hozanović Đulzara, Vlašić Valerija i Rekić Sadet, kao stalni pripadnici te organizovane grupe, formirane s ciljem krijumčarenja lica albanske nacionalnosti s područja Kosova i Albanije. Takođe, tužilac je naveo da mu je cilj i dokazati prisustvo ad hoc članova te organizovane grupe kao što su Željko Karanović, te Lejla Zuko, činjenicu da je ista djelovala i u periodu kada su prema njima provedene posebne istražne radnje, kao i činjenicu da se radilo o međunarodnom lancu krijumčara - grupi kojoj su pored naših državljana pripadali i pojedini državljani Crne Gore i Hrvatske. U uvodnom izlaganju tužilac je stavio naglasak na ustrojstvo, odnosno striktnu podijeljenost uloga članova grupe, kao i na način*

njenog djelovanja, odnosno komunikacijsku povezanost članova iste. Poseban akcenat u svom uvodnom izlaganju tužilac je stavio na činjenicu da je grupa formirana s ciljem pripremanja i ilegalnog prebacivanja migranata iz Albanije, preko teritorije Kosova, Crne Gore, Hrvatske i Slovenije u zemlje zapadne Evrope, navodeći da je Bosna i Hercegovina bila samo jedna tranzitna zemlja, a što je za posljedicu imalo 307 prokrijumčarenih državljana Albanije i Kosova, na ime kojeg izvršenog prebacivanja su od strane članova ove grupe stečena ogromna finansijska sredstva, koja su iz Albanije, odnosno Kosova zaprimana putem WESTERN UNIONA, a za šta je bila zadužena optužena Đulzara Hozanović. Na kraju izlaganja tužilac se posebno osvrnuo i na dokaze koje planira izvesti u toku glavnog pretresa, a na kojima temelji svoje tvrdnje.

Smatrajući da je tokom postupka dokazao krivicu optuženih, a osvrćući se na izvedene dokaze optužbe, tužilac je u završnoj riječi predložilo da Sud optužene oglasi krivim za navedena djela i kazni po zakonu odnosno donese presude koje odgovaraju stepenu njihove krivične odgovornosti, potencirajući činjenicu ranije osuđivanosti optuženog Saliha Alibašića, te predlažući oduzimanje imovinske koristi stečene počinjenim krivičnim djelom od optuženih Saliha Alibašića i Hozanović Đulzare, koja se odnosi na kuću kupljenu u Tuzli, vozilo Opel frontera, te finansijska sredstva utvrđena nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke. Na kraju svog izlaganja, a u pogledu optuženog Saliha Alibašića tužilac je predložio da mu sud izrekne kaznu zatvora u rasponu od deset do petnaest godina, kao i da mu se shodno članu 138. stav 1. ZKP-a BiH produži mjera pritvora, dok je u odnosu na optuženog Željka Karanovića, predložio kažnjavanje po zakonu i vraćanje privremeno oduzetih finansijskih sredstava - novca koji je oduzet od njegovog oca Slavka.

U toku dokaznog postupka, kao **dokazi Tužilaštva, saslušani su svjedoci:** Fazlagić Muamer, Mile Gašljević, Gani Kovači, Tihic Midhat, Popović Branko, Vlašić Valerija, Rekić Sadet, Nuhanović Ibrahim, Dereta Zoran, svjedok-ekspert Babić Samir, te vještak finansijske struke Kerima Prašljivić i vještak za audio vizuelna djela Zoran Tomaš.

Tokom glavnog pretresa, tužilac je prezentirao i **sljedeće materijalne dokaze:** Nalog Županijskog suda Rijeka broj UKI R 40/07 od 31 srpnja 2007. godine, Akt MUP Hrvatske – PU Ličko Senjska broj 511-04-13/2-VT-23/40-07- od 10.07.2007. godine, Nalog Županijskog suda Rijeka od 10 srpnja 2007 godine kojim je određeno tehničko snimanje tel razgovora, Zahtjev i nalog za proširenje posebnih istražnih radnji , odjel USKOK prema Salihu Alibašiću, Zahtjev USKOK od 13 lipnja 2007 , odnosi se na sredstva za telefonsko komuniciranje za lice Mile Gašljević i nalog o provođenju tih mjera od 31 srpnja 2007. godine, Rješenje

Županijskog suda Rijeka broj U KIO 12/07 o provođenju istrage od 28.09.2007. godine, Zahtjev Tužilaštva BiH od 02.10.2007., Odgovor Uskoka upućen Tužilaštva BiH od 11. listopada 2007., Akt Tužilaštva KT 341/06 od 11.01.2008., Službena zabilješka 01. veljače 2008., Službena zabilješka od 28 siječnja 2008., Akt Tužilaštva BiH od 31.01.2008. upućen Županijskom sudu Rijeka, Zahtjev Tužilaštva od 02.10.2007. za pribavljanje spisa U KIO 12/07, Zahtjev Tužilaštva BiH od 14.02. 2007 godine za ovjeru dokumentacije, Nalog istražnog centar ŽS u Rijeci U KIR 40/07 od 04 lipnja 2007., Akt MP BiH 07-14-1-73-95/05 od 20.08.2008. godine, Molba Tužilaštva BiH od 10.09.2008., Akt Tužilaštva BiH od 03.09.2008., Molba Tužilaštva BiH od 23.09.2008., Molba Tužilaštva BiH od 06.11.2008., Zabilješka o preuzimanju CD-ova na ime Valerija Vlašić, Zabilješka o preuzimanju CD na ime Salih Alibašić i Gašljević Mile, Poziv za Popović Branka, putem međunarodne pravne pomoći, Akt USKOKA od 14 siječnja 2008 upućen Tužilaštvu BiH, Odluka MUP R Hrvatske , broj 511-01-82/1-4-OGR-2/59-07 od 16.12.2008. godine i prilozi, Analiza tel poziva broj 18-08-2-04-983/07 od 07.01.2008. godine: Specifikacija za broj 38763787499, Specifikacija za broj 38763730182, Specifikacija usluga za broj 38763730182, Specifikacija usluga za broj 38763952196, Specifikacija usluga za broj 38763722667, Specifikacija usluga za broj 38763722667, Specifikacija usluga za broj 38763722667, Specifikacija usluga za broj 38763728417, Specifikacija usluga za broj 38763728417, Lista poziva AD Company za broj 38763791408, Specifikacija usluga za broj 38763727723, Specifikacija usluga za broj 38763727723, Kopije naredbi za dostavljanje listinga sa priložima, Naredba Tužilaštva od 07.11.2007, sa priložima, Naredba Tužilaštva od 13.06.2007, sa priložima, Naredba Tužilaštva od 26.09.2007, sa priložima BH Telekom, Naredba Tužilaštva od 26.09.2007, sa priložima MTEL, Kopija naredba Tužilaštva od 09.10.2007, sa priložima MTEL, Naredba Tužilaštva od 11.07.2007, sa priložima BH Telekom, Naredba Tužilaštva od 11.07.2007, sa priložima HT Eronet, Naredba Tužilaštva od 20.08.2007, sa priložima BH Telekom, Naredba Tužilaštva od 20.08.2007, sa priložima HT Eronet, Analiza tel poziva broj 18-08-2-04-983/07 od 07.01.2008. godine: Dopis MUP Hrvatske od 04.04.2007., Naredba Tužilaštva od 13.06.2007, sa priložima, Naredba Tužilaštva od 09.10.2007. sa priložima, Specifikacija za broj 38763133207, Specifikacija za broj 38763860636, Specifikacija za broj 38763860636, Specifikacija za broj 38763860636, Specifikacija A 17434, Specifikacija za broj 38763860636, Specifikacija za broj 38763730182, Specifikacija za broj 38763730182, Specifikacija za broj 38763730182, Račun HT broj RI 434/07, sa priložima, Izvještaj o izvršenom krivičnom djelu GP CIU Sarajevo, broj: 18-08-2-04-983/07-KU-17/07 od 19.10.2007. godine, sa priložima: Prilog 1: Akt GP CIU, naredba za pretres stana, dugih prostorija i pokretnih stvari, Prilog 2: Naredbe Suda BiH broj X-KRN-07/436 od 26.09.2007. godine, protiv Alibašić Salih o pretresu kuće u Velikoj Kladaši, vozila i drugih pokretnih i

nepokretnih stvari, Naredba od 26.09.2007. prema Vlašić Valeriji, Naredba od 26.09.2007. godine prema Rekić Sadetu, Postupanje po Naredbi GP CIU, broj: 18-08-2-983/07 od 28.09.2007. godine; Izvještaj GP Gradiška, broj: 18-13-5-3/07 od 26.09.2007. godine, sačinio Ružičić Veselko, Prilog 3: Naredba Tužilaštva broj KT-142/07 od 25.09.2007. godine o lišenju slobode Alibašić Saliha, Vlašić Valerije, Rekić Sadeta I Mile Gašljevića. GP BiH Centralnom istražnom uredu Sarajevo. Prilog 4: Izvještaj GP Velika Kladuša, broj 18-13-3-04-991-3/07 od 28.09.2007. godine, o izvršenom pretresu prostorija koje je koristio Alibašić Salih, Izvještaj GP Terenski ured za sigurnost Aerodroma, JGP Aerodrom Tuzla, broj 18-15-5-04-1/07 od 27.09.2007. godine, o izvršenom pretresu prostorija koje je koristila Hozanović Đulzara, Izvještaj GP Izačić, broj 18-14-6-3-04-21-3-2/07 od 26.09.2007. godine, o izvršenom pretresu prostorija koje je koristila Vlašić Valerija, Izvještaj GP Gradiška, broj 18-13-5-3/07 od 26.09.2007. godine, o izvršenom pretresu prostorija koje je koristio Rekić Sadet, Izvještaj GP Izačić, broj 18-14-6/04-21-13-4/07 od 26.09.2007. godine, o izvršenom pretresu prostorija koje je koristio Alibašić Salih, Vlašić Valerija, Gašljević Mile I Rekić Sadet, - Izvještaj GP CIU, broj 18-08-2-983/07 od 01.10.2007. godine o realizaciji naredbi Suda BiH, Izvještaj GP Velika Kladuša broj 18-13-3-04-991-5/07 od 28.09.2007. godine o izvršenom pretresu stana i ostalih prostorija koje je koristio osum. Alibašić Salih, Izvještaj GP Izačić broj 18-14-6-3-04-21-13-1/07 od 26.09.2007. godine o postupanju po Naredbi Suda o pretresanju Mile Gašljevića. Prilog 5: Akt MUP RH, Odjel krim policije, broj 511-04-13/2-VT-23/69-07. AG od 22.09.2007. o provedbi posebnih izvida prema Alibašić Salihu, Rekić Sadetu, Vlašić Valeriji i Mili Gašljeviću, dostavljen Centralnom isražnom uredu u Sarajevu. Prilog 6: Službena zabilješka od CIU Sarajevo broj 18-08-2-35/07 od 23.08.2007. godine, a odnosi se na djelovanje Dizdarević Mirele, zabilješku sačinio Jozo Čorluka. Prilog 7: Akt GP BiH, broj 16-3-04-4-IP-E-IM-4608/07-10 od 15.10.2007. godine, od Interpola je primljen akt, predmet međunarodno krijumčarenje ljudi, akcija Plitvice. Prilog 8: Akt CIU Sarajevo, GP, Zajtjev za izdavanje naredbe za listing pod brojem 18-08-2-04-766/07 od 10.07.2007., 11.07.2007., 16.08.2007., dopuna zahtjeva od 09.10.2007. Prilog 9: Akt-dostava podataka Tužilaštvu BiH od strane CIU GP Sarajevo, broj 18-08-2-04-983/07 od 09.10.2007. godine., Prilog 10: Akt CIU GP od 09.10.2007., 09.10.2007., 09.10.2007., 04.09.2007., 04.09.2007., 04.04.2007., 04.09.2007. operativna saznanja. Prilog 11: Akt GP, Terenski ured Zapad, Izačić, broj 18-14-6-04-7-67/256 od 16.10.2007. kojim obavještavaju GP BiH da su izvršili provjeru za lica da su držaljeni Albanije. Izvještaj CIU GP Sarajevo broj 18-08-1-150-KU-8/07 od 25.05.2007. godine, o krivičnom djelu I počiniocima, sa priložima: -Izvještaj CIU GP Sarajevo broj 18-08-1-150-KU-8/07 od 25.05.2007. godine, o krivičnom djelu i počiniocima, -Dopis GP CIU broj 18-08-1-24/07 od 22.02.2007., - Dopis GP CIU broj 18-08-1-24/07 od 22.02.2007. Naredba Suda BiH broj KPP-12/07 od 06.02.2007., Izvještaj GP Izačić, broj 18-

14-6-04-18-30-23/07 od 06.07.2007. o prihvatanju dva državljanina Albanije, Izvještaj GP BiH, od dana 06.07.2007. godine sa priložima., Naredba Suda BiH broj KPP-12/07 od 06.02.2007., Izvještaj GP Izačić, broj 18-14-6-04-18-30-23/07 od 06.07.2007. o prihvatanju dva državljanina Albanije, Izvještaj GP BiH, od dana 06.07.2007. godine sa priložima., Naredba Suda BiH broj KPP-12/07 od 06.02.2007., 17 CD-ova snimljenih razgovora, uz prilog: Transkripti razgovora, 13 izvještaja prikrivenih istražitelja broj 1 i 2, sačinjen od uprave MUP RH, Odjel posebnih kriminalističkih poslova, broj: 511-01-35/1-4-VT-2/59-07. MK, Kaznena prijava protiv Vlašić Valerije, MUP RH, Policijska uprava Ličko-Senjska, Odjel kriminalističke policije, broj 511-04-08/3-KU-109/07 od 27. rujna 2007. godine, Očitovanje podataka sa mobilnih telefona – Akt FMUP-a, FUP Sarajevo, Centar za forenziku i podršku, odjeljenje KDZ i TZ, akt broj 09-14/4-04-5-5865 od 24.12.2007. godine, sa priložima: 12 mobilnih aparata.(KDP-06/01), Zapisnik o pretresanju stana i drugih prostorija Alibašić Saliha, broj 18-13-3-04-991-1/07 od 27.09.2007. godine sa Potvrdom o privremnom oduzimanju predmeta od Alibašić Saliha, broj: 18-13-3-04-991-2/07 od 27.09.2007. godine, te prilogom: novčanica u ukupnom iznosu od 400 eura i 90 KM (KDP-06/01), Potvrda o privremnom oduzimanju predmeta od Hozanović Đulzare, broj 18-08-2-20/07 od 27.09.2007. godine; Zapisnik o pretresu stana, obiteljske kuće, poslovnih prostorija, automobila od Hozanović Đulzare broj 18-08-2-983-2/07 od 27.09.2007. godine., Naredba Suda BiH broj X-KRN-07/436 od 26.09.2007. godine; Izvještaj o realizaciji naredbe Suda BiH broj X-KRN-07/436 od 26.09.2007. godine, GP BiH Centralni istražni ured, broj 18-08-2-983/07 od 28.09.2007. godine, Potvrda o privremnom oduzimanju predmeta od Karanović Slavka broj 18-08-2-19/07 od 26.09.2007. godine, Zapisnik o povratu privremeno oduzetih predmeta, Tužilaštvo BiH, broj KT-341/06 od 13.01.2009. godine., Prilog Novac 2.250,00 eura (KDP 06/10), Potvrda o privremnom oduzimanju predmeta od Mile Gašljevića broj 18-14-6/3-35/07 od 26.09.2007. godine; Potvrda o privremnom oduzimanju predmeta od Mile Gašljevića broj 18-14-6/3-33/07 od 26.09.2007. godine; Zapisnik o pretresanju stana, ostalih prostorija i pokretnih stvari od Mile Gašljevića, broj 18-14-6-04-1/07 od 26.09.2007. godine; Naredba Suda BiH broj X-KRN-07/436 od 26.09.2007. godine u odnosu na lice Mile Gašljević; 123 listića papira na kojima su napisani brojevi telefona; Nalaz i mišljenje vještaka Kerime Prašljević sa priložima, Dopuna službenog izvještaja "Alibašić Salih i dr", GP BiH, Centralni istražni ured, broj 18-08-2-04-983/07 od 01.11.2007. godine, Dostave podataka Agencija za bankarstvo FBiH, broj 04-1-1853-3/07 od 22.11.2007. godine (prilozi), Dopuna službenog izvještaja, Alibašić Salih i dr, GP BiH, Centralni istražni ured Sarajevo, broj 18-08-2-04-983/07 od 03.12.2007. godine, Tabela 1., Kada Žalić; Dostava podataka, Agencija za bankarstvo FBiH broj 04-1-1853-3/07 od 22.11.2007. godine (prilozi), Dopuna izvještaja, Alibašić Salih i dr, GP BiH, Centralni istražni ured Sarajevo, broj 18-08-2-04-983-0/07 od 22.11.2007. godine;

Dopis NCB duty officer VK Graničnoj policiji BiH, broj 16-3-04-4-IP-E-IM-4608/07-10 od 15.11.2007. godine, Dopuna izvještaja, Alibašić Salih i ostali OA Plitvice, podaci o vlasništvu nekretnina, GP BiH, Centralni istražni ured Sarajevo, broj 18-08-2-04-983/07 od 14.03.2008. godine; Zahtjev za provjere o vlasništvu nad stambenim objektom, GP BiH, Centralni istražni ured Sarajevo, broj 18-08-2-04-983/07 od 05.03.2008. godine; Dopis PU Tuzla, PS Zapad, broj 08-02/4-4-307/08 od 05.03.2008. godine; Zahtjev za dostavom podataka o vlasništvu stambenog objekt, GP BiH, broj 18-08-2-04-983/07 od 04.03.2008. godine; Dostava podataka, Općinski sud u Tuzli, ZK ured u Tuzli, broj 032-0-Nar/RZ-08-002253 od 07.03.2008. godine; Dopuna podataka u vezi vlasništva nad stambenim objektom koji se nalzi do magistralnog puta Tuzla-Lukavac ulica Meme Suljetovića do broja 89., GP BiH, broj 18-08-2-04-983/07 od 26.10.2007. godine (13.03.2008.); Podaci o vlasništvu nad stambenim objektima, GP BiH, broj 18-08-2-04-983/07 od 07.03.2007. godine; Podaci o vlasništvu nekretnina, Jedinica granične policije, Velika Kladuša, broj 18-13-3-04-288/08 od 10.03.2008. godine (prilozi); Dopuna službenog izvještaja, GP BiH, broj 18-08-2-04-983-/07 od 30.11.2007. godine; Dostava dokumentacije prema zahtjevu 18-08-2-04-983/07 od 25.10.2007. godine, Porezna uprava, Središnji ured Sarajevo, broj 10/05-15-2996-1/07 od 19.11.2007. godine; Podaci o Alibašić Salihu i drugima – kao poreskim obaveznicima, GP BiH, broj 18-08-2-04-983/07 od 25.10.2007. godine; Matični podaci poreskog obaveznika – Alibašić Saliha; Matični podaci poreskog obaveznika – Hozanović Đulzare; CD sa oznakom: U-KIR-40/07, 098-9172-773, Mile Gašljević; Pismo Vlašić Varije upućeno tužiocu Ismetu Šuškiću, od 13.svibnja 2008. godine, Rijeka; Zapisnik o saslušanju svjedoka Vlašić Valerije, broj U-Kir-3/08 od 27. veljače 2008. godine; Zapisnik o saslušanju svjedoka Vlašić Valerije, broj U-Kir-913/08 od 10. studenog 2008. godine; Međunarodna pravna pomoć – Zapisnik o ispitivanju svjedoka Vlašić Valerije, Akt ministarstva pravde broj 07-14-5-8010/08 od 30.10.2008. godine (prilog Zapisnik); Službena zabilješka istražnog suca Vlade Bosnera, broj Kir-913/08 od 10. studenog 2008. godine, Rijeka; Zapisnik o saslušanju svjedoka Gani Kovačija, broj KT-341/06 od 17.03.2008. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Rekić Sadeta, broj Kir-913/08 od 10. studenog 2008. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Rekić Sadeta, broj U-Kir-3/08 od 27. veljače 2008. godine; Rješenje Prekršajnog suda u Vrbovskom, broj J-90/07 od 21.06.2007. godine; Rješenje Policijske postaje Vrbovsko, broj 511-09-33/12-UP/I-65/07 od 21.06.2007. godine; Službena zabilješka potpisana od policijskih službenika: Z.M., Lj.L., I.B., D.N.; Rješenje Prekršajnog suda u Vrbovskom, broj J-90/07 od 21.06.2007. godine; Zahtjev za pokretanje prekršajnog postupka, Policijska postaja Otočac, broj 511-04-06/2-07/277-07 od 25.06.2007. godine; Službena zabilješka, Policijska postaja Korenica, broj 511-04-08-02-5/182-07 od 24.06.2007. godine; Rješenje općinskog suda u Otočcu, Prekršajni odjel, broj J-205/07 od 25. lipnja 2007. godine; Zahtjev za pokretanje

prekršajnog postupka, Policijska postaja Korenica, broj 511-04-08-02-05/191-07 od 06. srpnja 2007. godine; Dopis Prekršajnog Suda u Slunju, broj IK-414/07 od 24.07.2007. godine; Rješenje Prekršajnog suda u Opatiji, broj J 360/I 07; Zapisnik o uzimanju izjave, Policijska postaja Vrbovsko, broj 511-09-33/2-17-96/07 od 21.08.2007. godine; Akt Policijske uprave Karlovačke, Protuzakonito prebacivanje osobe preko državne granice, broj 511/05-04/2-2-3352/07 od 08. kolovoza 2007. godine; Akt Policijske uprave Karlovačke, broj 511-05-04/2-7-3352/07 od 03. kolovoza 2007. godine - Izvješće o postupanju temeljem članka 184. Zakona o kaznenom postupku; Rješenje Prekršajnog suda u Karlovcu broj III JS-170/07 od 03.08.2007. godine; Rješenje Prekršajnog suda u Karlovcu broj III JS-171/07 od 03.08.2007. godine; Rješenje Prekršajnog suda u Karlovcu broj III JS-169/07 od 03.08.2007. godine; Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Mladena Buđaka, Policijska postaja Buje, broj 511-08-22/4-K-476/07 od 08. rujna 2007. godine; Kopija saobraćajne dozvole; Akt MUP-a Slovenije, broj 510-57/2007/1(3F333-02) od 26.09.2007. godine; Rješenje Prekršajnog Suda Zagreb od 17. kolovoza 2007. godine; Rješenje Prekršajnog suda Zagreb od 17. kolovoza 2007. godine; Službena zabilješka broj 511-19-32/3-6607/07 od 17.08.2007. godine; Potvrda o privremnom oduzimanju, PU Karlovačka, broj 511-05-04/2-6-3302/07 od 26.09.2007. godine; Akt MUP RH Uprava za granicu, broj 511-01-49-VT-3-221/12-07. A.D. od 28. kolovoza 2007. godine; Zahtjev za pokretanje prekršajnog postupka, Treća policijska postaja, broj 511-09-25-8/77-2007. godine od 11.09.2007. godine; Rješenje Centra za socijalnu skrb Rijeka, klasa Up/I-552-02/07-01/819, urbroj 2170-20-05/19-07-2 od 11.09.2007. godine; Rješenje Prekršajnog Suda u Opatiji o kažnjavanju migranta Ardit Klosi i dr.; Rješenje Prekršajnog suda u Rijeci o kažnjavanju Tatani Otjan i dr.; Rješenje Prekršajnog suda u Opatiji o kažnjavanju Ardit Klosia i dr.; Rješenje Prekršajnog suda u Županji o kažnjavanju Muca Edonu i dr.; Izvješće PP Buje, broj 511-08-22/1-P-6/140-07 od 18. rujna 2007. godine; Zahtjev za pokretanje prekršajnog postupka PP Buje, broj 511-08-22/1-P-6/140-2007. od 18. rujna 2007. godine; Prekršajni nalog, Prekršajni sud u Umagu; Rješenje Prekršajnog suda Rijeka od 20. rujna 2007. godine; Službena zabilješka GP BiH, Jedinica državne granične službe Brod, broj 18-12-3-04-16-151/07 od 12.03.2007. godine; Akt KMUP, broj 05-1/07-3-1-04-13-287/07 od 09.10.2007. godine; Presuda Županijskog suda u Karlovcu, broj KŽ-56/05-5 od 14. veljače 2005. godine; Rješenje Županijskog suda u Karlovcu, broj Ik-41/05 -2 od 11. ožujka 2005. godine; Potvrda o privremnom oduzimanju predmeta, GP Terenski ured za sigurnost aerodroma Sarajevo, Jedinica granične policije, Aerodrom Tuzla, broj: 18-15—5-04-1/07 od 27. (27).09.2007. godine; Prilog: Ultra certifikat korisničkog broja BH telecoma 063 727 723; Zapisnik o saslušanju svjedoka Nuhanović Ibrahima, Tužilaštvo BiH, Kt-341/06 od 19.08.2009. godine- sa prilogom pisma koje je poslao Tužilaštvu, od 09.08.2009. godine; Zapisnik o saslušanju svjedoka Dereta Zorana, Tužilaštvo

BiH, KT-341/06 od 06.01.2010. godine; Nalaz i mišljenje vještaka Tomaš Zorana, od 08.03.2010. godine- sa prilogom Naredba Tužilaštva BiH, broj: Kt-341/06 od 23.02.2010. godine.

2. Odbrana prvooptuženog Saliha Alibašića i drugooptužene Hozanović Đulzare

Branilac prvooptuženog Saliha Alibašića i drugooptužene Đulzare Hozanović se u uvodnoj riječi posebno osvrnuo na istragu koja je prethodila podizanju ove optužnice. Naime, prema navodima odbrane gotovo svi dokazi na kojima se temelji optužnica su prikupljeni od strane organa susjedne države Hrvatske, odnosno ista je zasnovana na izvještajima prikrivenih istražitelja i transkriptima snimljenih razgovora pribavljenim iz R. Hrvatske, dok Tužilaštvo BiH u operaciji kodnog naziva „Plitvice“ nije pribavilo niti jedan dokaz kojim bi dokazivalo krivicu optuženih, zaključujući kako se u ovom predmetu sudi građanima BiH isključivo na temelju dokaza iz R. Hrvatske. Shodno navedenom branilac je izrazio zabrinutost obzirom da će odbrani biti vrlo teško osporavati dokaze pribavljene iz druge države, jer postoji opasnost da će im biti uskraćeno pravo na unakrsno ispitivanje eventualnih svjedoka, prvenstveno prikrivenih istražitelja za koje je iznio mišljenje da se vjerovatno neće pojaviti pred Sudom BiH, obzirom da to neće dozvoliti R. Hrvatska. Takođe, branilac je ukazao na određene nelogičnosti same optužnice odnosno vremenske periode koji se njegovim branjenicima stavljaju na teret, ističući kako se drugooptuženoj stavlja na teret period od 2003. do 2007. godine u kom je navodno pomagala svome suprugu u izvršenju krivičnog djela, dok se prvooptuženi Alibašić tereti za period 2007. godine, pri čemu odbrani nije jasno kako period od 2003, 2004, i 2005 godine može biti obuhvaćen optužnicom. Zaključujući svoje uvodno izlaganje branilac prvooptuženog i drugooptužene nije želio iznositi prijedlog svojih dokaza, zadržavajući pravo na predlaganje istih po izvođenju dokaza optužbe.

U završnoj riječi, branilac prvooptuženog Saliha Alibašića i drugooptužene Hozanović Đulzare se posebno osvrnuo na prigovore koji su isticani, kako u uvodnim riječima tako i tokom cijelog glavnog pretresa, a koji se prvenstveno tiču zakonitosti postupanja Tužilaštva BiH u fazi istrage, osobito iz razloga što je većina dokaza dostavljana mimo nadležnih ministarstava, prigovora kredibiliteta nekih svjedoka optužbe i vještaka i zakonitosti pribavljanja dokaza koje je u dokaznom postupku izveo tužilac. Odbrana je posebno ukazivala na nezakonito pribavljanje dokaza službenih izvještaja, kao i CD-ova i transkripata presretnutih razgovora optuženih, sačinjenih na osnovu naloga za provođenje posebnih istražnih radnji Županijskog suda u Rijeci. Odbrana je takođe osporila zakonitost

podatka pribavljenih od strane Tužilaštva BiH koji se odnose na listinge poziva, pozivajući se na činjenicu nepostojanja sudske naredbe za dostavu istih.

Nakon analize izvedenih dokaza odbrana je izvela zaključak da Tužilaštvo izvedenim dokazima nije dokazalo da su optuženi Salih Alibašić i Đulzara Hozanović počinili nevedena krivična djela, predlažući Sudu donošenje pravične odluke, napominjući da ukoliko bi se ipak utvrdila njihova odgovornost, istim izrekne blaže sankcije, rukovodeći se zdravstvenim stanjem drugooptužene, djecom i njihovom lošom materijalnom stanju.

Prvooptuženi Salih Alibašić i drugooptužena Hozanović Đulzara su se složili s izlaganjem branioca, s tim da je opušena Hozanović Đulzara dodala kako nije znala da to što je išla u banku predstavlja nešto nelegalno, izražavajući kajanje zbog istog.

U toku dokaznog postupka, kao dokazi odbrane prvooptuženog i drugooptužene, saslušani su svjedoci: Žalić Muharem, Rejhan Raković, Hasan Salihović i Šabić Zeid. Takođe u svojstvu svjedoka, a na prijedlog odbrane saslušan je i sam optuženi Salih Alibašić. Odbrana je takođe provela predočavanje materijalnih dokaza i to: Optužnice KT 142/07 od 28.08.2009. godine, 3 Ugovora o kreditu Hozanović Đulzare sa planom otplate istih, Uvjerenje o zajedničkom domaćinstvu od 26.01.2009. godine, Otpusno pismo za Hozanović Đulzaru od 03.04.2009. godine, Ugovor o kreditu Hozanović Đulzare od 30.10.2009. godine sa planom otplate.

3. Odbrana trećooptuženog Karanović Željka

Branilac optuženog Karanović Željka nije detaljnije iznosio uvodno izlaganje, izuzev što je potencirao činjenicu da njegov branjenik ne poznaje nikoga od saoptuženih, izuzev što je ranije živio u vanbračnoj zajednici s Valerijom Vlašić, koja se spominje u optužnici kao član organizovane grupe.

Iznoseći završne riječi odbrana optuženog Karanovića je ustvrdila da tužilaštvo nije uspjelo dokazati pripadnost njegovog branjenika bilo kakvoj grupi, ponavljajući kako on nikoga od saoptuženih i ne poznaje, te dodajući kako se njegovom branjeniku na teret stavlja radnja pomaganja, dok se ovo djelo može izvršiti samo s umišljajem. Sama činjenica što je njegov branjenik par puta predao novac prikrivenom istražitelju istražitelju, po odbrani ne znači ništa jer je te radnje preduzeo po molbi svoje supruge što sve dovodi do primjene instituta „in dubio pro reo“. Takođe, branilac je istakao kako njegov branjenik od svega nije imao nikakve materijalne koristi, niti je ikada iz Albanije na svoj račun zaprimio novac,

zaključujući kako se radi o osobi koja nikada nije kažnjavana, a uz to zaposlenoj u MUP-u(vezista). Tokom završne riječi branilac optuženog Karanovića se osvrnuo i na prigovore koje je isticao tokom glavnog pretresa, a tiču se nezakonitosti preduzimanja posebnih istražnih radnji prema optuženom Salihu Alibašiću, te prigovore autentičnosti i zakonitosti službenih izvještaja prikrivenih istražitelja obzirom da isti, prema navodima odbrane nisu mogli biti podvrgnuti unakrsnom ispitivanju.

Na kraju svog izlaganja tvrdeći kako tužilac nije dokazao krivnju njegovog branjenika za krivično djelo koje mu je predmetnom optužnicom stavljeno na teret, branilac je sudu predložio donošenje oslobađajuće presude u odnosu na njegovog branjenika, kao i donošenje odluke kojom se njegov branjenik oslobađa plaćanja troškova krivičnog postupka, jer bi snošenje istih dovelo u pitanje egzistenciju njegove porodice.

Prihvatajući izlaganje svoga branioca, optuženi Željko Karanović je dodao kako se nije bavio nezakonitim radnjama i da nikakvu materijalnu korist nije stekao, a što predstavlja zakonsko obilježje ovog krivičnog djela.

*U toku dokaznog postupka, kao **dokaz odbrane** trećeoptuženog, saslušan je svjedok Karanović Slavko, otac optuženog.*

4. Utvrđeno činjenično stanje, ocjena dokaza

Nakon ocjene izvedenih dokaza, svakog pojedinačno i u međusobnoj vezi, Sud je našao utvrđenim da su optuženi Salih Alibašić, Željko Karanović i Đulzara Hozanović počinili krivično pravne radnje opisane u izreci ove presude, koje predstavljaju krivična djela koja su im optužnicom stavljena na teret i to:

- Salih Alibašić krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1.,*
- optuženi Željko Karanović, isto djelo iz člana 250 ali iz stava 4. (radnjama iz tačke 30., 31. i 32. izreke presude), dok je*
- optužena Hozanović Đulzara počinila krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 4. u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1.(radnjama iz tačke 35. izreke presude) i krivično djelo pranje novca iz člana 209. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH (radnjama iz tačke 36 izreke presude), a sve u vezi sa članom 53. KZ BiH.*

*Budući da je predmet optužnice bilo 36 pojedinačnih radnji izvršenja krivičnih djela krijumčarenja osoba iz člana 189. stav 1. KZ BiH, te krivičnog djela pranje novca iz člana 209. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH u odnosu na optuženu Hozanović Đulzaru, ta da su radnje krijumčarenja učinjene od strane grupe koja je organizovana u tu svrhu, prilikom odlučivanja o istoj Sud je pošao od **bitnih obilježja krivičnog djela organizovani kriminal** iz člana 250. stav 3. i 4. KZ BiH, te konstatovao da biće ovog krivičnog djela čine slijedeći elementi:*

- a) postojanje zločinačke organizacije,*
- b) postojanje organizatora zločinačke organizacije ili pripadnosti istoj i*
- c) izvršenje krivičnog djela propisanog zakonom.*

Pojam zločinačke organizacije definisan je članom 1. stav 19. KZ BiH kao „organizovana grupa ljudi od najmanje tri osobe koja postoji neko vrijeme, djelujući u cilju učinjenja jednog ili više krivičnih djela za koja se po zakonu može izreći kazna zatvora tri godine ili teža kazna“.

Bitno obilježje krivičnog djela organizovani kriminal podrazumijeva dakle postojanje organizovane grupe ljudi i to grupe od najmanje tri lica, koja lica su međusobno povezana radi izvršenja krivičnih djela, pri čemu svako od njih daje svoj udio u izvršenju krivičnog djela. To je grupa ljudi formirana radi neposrednog izvršenja djela, koja ne mora imati formalno definisane uloge svojih članova, kontinuitet članstva ili razvijenu strukturu, a koja djeluje u cilju učinjenja jednog ili više krivičnih djela za koja se po zakonu može izreći kazna zatvora tri godine ili teža kazna.

Sud posebno ukazuje da za postojanje krivičnog djela organizovani kriminal nije neophodno da članovi grupe međusobno poznaju jedni druge, da svi budu u međusobnom kontaktu i da su se neposredno dogovorili o zajedničkom djelovanju u istom cilju, u kom pravcu su bili usmjereni prigovori odbrane optuženog Željka Karanovića, koja je stalno potencirala nepoznavanje Alibašića i drugih iz grupe, i odsustvo bilo kakvog kontakta s njima, sem sa Valerijom Vlašić, zbog čega ih sud, iako je to tačno, nije mogao prihvatiti kao relevantne. Naime, obilježja ovog krivičnog djela postoje čak i u slučaju kada članovi grupe ne poznaju jedni druge, ukoliko kod svakog od njih pojedinačno postoji svijest da se zajednička djelatnost sa istim ciljem odvija zahvaljujući njihovom pojedinačnom djelovanju.

Nadalje, ova inkriminacija postoji samo onda kada je planirano krivično djelo i učinjeno, bez obzira da li se radi o organizatoru ili pripadniku grupe, a u konkretnom slučaju je učinjeno više radnji krijumčarenja ljudiza koje se može izreći kazna zatvora od tri godine i više.

Prema izvedenim, prihvaćenim dokazima, koji će se detaljnije analizirati u daljem tekstu obrazloženja ove presude, optuženi **Salih Alibašić** je nesumnjivo bio ključna karika u lancu dobro organizovane međunarodne grupe za krijumčarenje ljudi iz Albanije i Kosova u zemlje zapadne Evrope i to sa ulogom **regionalnog organizatora transfera** preko BiH, usko povezanog sa organizatorima i grupama na području Albanije, Crne Gore i Hrvatske, organizovanim radi prebacivanja ilegalnih migranata iz Albanije i Kosova, preko Crne Gore i BiH u Hrvatsku i dalje u zemlje zapadne Evrope. Uloga organizatora za prihvrat i prebacivanje preko BiH u Hrvatsku podrazumijevala je organizaciju mreže ljudi, koji su svaki pojedinačno imali svoje uloge, od prihvata migranata u Bihaću nakon njihovog prevoza od granice BiH i Crne Gore do Krajine i njihovog smještaja, do organizacije njihovog prebacivanja preko granice BiH i Hrvatske, te organizacije njihovog prevoza do Zagreba, odnosno Grobnika kod Rijeke, odakle su dalje prevoženi prema Italiji, Sloveniji i dalje. Svakako, prije dolaska u BiH, valjalo je prethodno povezati se i biti u kontaktu sa osobama iz Albanije i/ili Kosova, koje su tamo radile na pronalasku osoba zainteresovanih za odlazak u zemlje Zapadne Evrope. Dalje, valjalo je stupiti u kontakt i koordinirati aktivnosti i vrijeme sa osobama zaduženim za smještaj migranata u Crnoj Gori i njihovo prebacivanje u BiH, što je sve činio prvooptuženi Alibašić, dok su svi zajedno činili jednu dosta široku mrežu – krijumčarski lanac međunarodnog karaktera, organizovanu radi krijumčarenja ljudi, isključivo u cilju pribavljanja imovinske koristi.

Angažovanje većeg broja ljudi sa različitim ulogama i koordinaciju njihovih aktivnosti, zahtjevala je i sama priroda tog posla, jer sve to (od pronalaska oko tri stotine zainteresovanih do njihovog prebacivanja u Crnu Goru, BiH, Hrvatsku i dalje) fizički nije mogao uraditi jedan čovjek, ma koliko to želio i bio sposoban, nego čitava mreža ljudi koju je neko tražio uvezati.

Tu mrežu su sačinjavali: u Crnoj Gori Vuljaj Deljos, zvani „Ljoši“, koji je bio zadužen za prihvrat ilegalnih migranata u mjestu Tuzi, Plumaj Gezim zvani Gzim iz Albanije i Miomir Mandić, čije su se uloge sastojale u pronalasku lica zainteresovanih za odlazak u zemlje Zapadne Evrope i organizaciji prevoza do Crne Gore i BiH, te ostali iz izreke (Jurković Dražen i Mićo, Karađa Dušan i drugi) koji su uglavnom angažovani na prevozu i prihvatu migranata na području Hrvatske.

Na području BiH grupu koju je neposredno organizovao i njome rukovodio prvooptuženi Alibašić su sačinjavali: Valerija Vlašić, koja je bila zadužena za prihvrat ilegalnih migranata u Bihaću i njihovo prebacivanje – prevoz, uz pomoć Rekić Sadeta, zvanog Čavkan do mjesta Čavnik i Mileta Gašljevića. Uloga Gašljevića se sastojala u prihvatu ilegalnih migranata u mjestu Čavnik, općina Bihać i njihovom prebacivanju preko granice BiH i RH u Republiku Hrvatsku,

do mjesta Rešetar u R. Hrvatskoj, odakle su prevoženi u pravcu Rijeke ili Zagreba od strane prikrivenih istražitelja ili pak Marka Babića zvanog Juka, Dušana Karadžić, Miće Jurkovića, Dražen Jurkovića, angažovanih od strane optuženog Saliha Alibašić i Valerije Vlašić. Takođe, pripadnici organizovane grupe u BiH su bili i optuženi Karanović Željko, te Lejla Zuko, kao povremeni članovi, koji su u par navrata donijeli novac koji je slala Valerija Vlašić na ime naknade za izvršene „usluge“ i predali ga prikrivenom istražitelju istražitelju, dok je optužena Hozanović Đulzara, kao supruga prvooptuženog Alibašića imala ulogu prihvata i transferanovca, te legaliziranja protivpravno stečene imovinske koristi.

Da je riječ o zločinačkoj organizaciji koja je bila dobro **organizovana** i vrlo aktivna nesumnjivo upućuje broj izvršenih pojedinačnih krivičnih djela krijumčarenja osoba, porijeklo i veliki broj kako otkrivenih tako i neotkrivenih migranata, dužina vremenskog perioda u kome su djela vršena, broj lica koja su učestvovala u radnjama izvršenja, kao i njihova dobra komunikacijska povezanost.

Zaključak da su optuženi tokom inkriminisanog perioda, u kontinuitetu, preduzeli opisane radnje krijumčarenja stranih državljana sa ciljem da ih iz njihove matične zemlje (Albanije, Kosova), preko BiH i Hrvatske, ilegalno prebace u zemlje Evropske unije, budući da nisu imali vize ni dozvole za boravak, te da su bili svjesni i znali da su dio grupe i da djeluju u okviru grupe uspostavljene u cilju prihvata i prebacivanja ilegalnih migranata preko granice BiH i Republike Hrvatske u zemlje Zapadne Evrope, a koji migranti ne ispunjavaju propisane uslove za prelazak granice i boravak u zemljama zapadne Evrope, Sud prije svega temelji na dokazima izvedenim od strane tužioca, a djelimično i odbrane i to:

- na sadržajima presretnutih telefonskih razgovora – 5 mobilnih telefona koje je koristio Alibašić Salih, 5 Vlašić Valerija i 2 Gašljević Mile (brojevi navedeni u daljem tekstu), snimljenih na 17 CD-ova, čiji dijelovi su neposredno reprodukovani na glavnom pretresu od strane svjedoka eksperta Fazlagić Muamera i to dijelovi - zapisi koji su se odnosili na inkriminisane radnje i ulogu optuženih u njima, a koji razgovori su snimljeni na temelju izdatih Naloga Županijskog suda u Rijeci, kojim su određene mjere nadzora i tehničkog snimanja telefonskih razgovora, odnosno sredstava za tehničko komuniciranje,

- 11 izvještaja prikrivenih istražitelja broj 1 i broj 2, pripadnika MUP RH, koji su takođe postupali na temelju naloga Županijskog suda u Rijeci, donesenih na osnovu zahtjeva Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (USKOK), Odsjek u Rijeci,

- iskazu svjedoka Branka Petrovića, Tihic Midhata, Gašljević Mileta, a djelimično i Gani Kovačija, Vlašić Valerije, Rekić Sadeta, Nuhanović Ibrahima i Dereta Zorana, kao i svjedoka odbrane Raković Rejhana, Salihović Hasana i Šabić Zeida,

- nalazu i mišljenju stalnog sudskog vještaka Zorana Tomaša, koji je po Naredbi Tužilaštva BiH izvršio fono vještačenje-identifikaciju glasa, te pismeno sačinjeni nalaz i mišljenje izložio na glavnom pretresu odgovarajući i na postavljena pitanja odbrane optuženih, ,

- nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Kerime Prašljivić, kao i

- obimne materijalne dokumentacije navedene na stranama 28 do 33 ove presude, uložene u spis od strane tužioca.

Pored navedenih dokaza, sud je imao u vidu i činjenicu da je od 5 optuženih u ovom predmetu koji su učestvovali u radnjama opisanim u izreci, njih dvoje (Mile Gašljević i Lejla Zuko) u potpunosti priznalo krivnju za sve radnje koje su im stavljene na teret. U odnosu na njih dvoje, postupak je razdvojen i donesene posebne, osuđujuće presude na temelju zaključenih sporazuma o priznanju krivnje.

Analizirajući pojedinačne uloge svakog od optuženih, Sud je nedvosmisleno zaključio da su njihove radnje dio osmišljenog projekta organizovanog prebacivanja stranih državljana preko BiH u zemlje zapadne Evrope, čijih bitnih obilježja su svi oni bili svjesni i prihvatili da učestvuju u toj kriminalnoj djelatnosti, u cilju sticanja imovinske koristi.

Koristoljublje kao motiv je zakonski element krivičnog djela krijumčarenja ljudi, ali za postojanje djela nije nužno da učinitelj i ostvari neku imovinsku korist. Nužno je samo da je kod njega postojao koristoljubivi motiv, odnosno da je radnja izvršenja preduzeta iz koristoljublja. Sve to, navode odbrane optuženog Željka Karanovića da on nije ostvario imovinsku korist, čini irelevantnim za samo postojanje djela i presuđenje. U svakom slučaju i on je znao je da to njegova bivša supruga čini radi sticanja imovinske korist, a ne iz ljubavi prema migrantima, , te je sasvim logično da je i on očekivao određenu korist za ono što je on odradio (direktnu ili indirektnu), pri čemu je irelevantno da li ju je odmah i ostvario u novcu ili nekom drugom obliku ili je ona očekivana u budućnosti.

Što se tiče ostalih pripadnika grupe, nesumnjivo je da su svi i ostvarivali konkretnu imovinsku korist. Takav zaključak vijeća nesumnjivo proizilazi iz iskaza svjedoka Tužilaštva Mileta Gašljevića, Zorana Derete i Gani Kovačija, te snimljenih presretnutih razgovora Alibašića sa osobama iz Albanije od kojih traži da mu

pošalju pare, jer drugi od njega traže naknadu za odrađeno ili im je već isplatio pa traži dostavu ostatka(CD 1, Saliha Alibašića i zapisi broj 142, 143, 145,147, 339, 342, 350, 357, 450, 688, CD 4 zapisi broj 4, 5, 6 i mnogi drugi) , razgovora Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja, Valerije i Gašljevića, te Valerije i Rekića, Rekića i Gašljevića, Rekića i prikrivenog istražitelja, koji su predloženi Gašljeviću, Valeriji i Rekiću, nakon čega su isti potvrdili da je riječ o naknadama za prebacivanje ljudi.

Iz navedenih dokaza jasno proizilazi da su sva lica koja su na bilo koji način imali udjela u krijumčarenju, bez obzira da li se radilo o vozačima, vodičima ili organizatorima prebacivanja za pojedina područja, te radnje poduzimali za unaprijed dogovorenu naknadu, koja im je isplaćivana ukoliko obave svoj dio posla. Tako Gašljević Mile navodi da je po jednoj prebačenoj osobi imao 50 eura. Svjedok Zoran Dereta govori o istoj cifri, ali po jednoj prebačenoj turi do Zagreba, dok svjedok Gani Kovači govori o iznosu od 700 eura po jednoj turi iz Podgorice do Rijeke, a koji iznos je on dogovarao sa optuženim Salihom Alibašićem, od čega valja isplatiti vozače, vodiče i druge.

Pored toga, prikriveni istražitelj broj 1 u svakom od izvještaja konkretno navodi koliko je primio na ime naknade za prevoz ilegalnih migranata, za sebe i prikrivenog istražitelja broj 2. Radi se o iznosima navedenim u izreci za svaku pojedinu tačku, o čemu će biti riječi u dijelovima obrazloženja koji se odnose na konkretne tačke, s tim što su isti nekada isplaćivani upravo za „odrađenu turu“, a nekada skupa sa iznosom za prethodnu turu, što je sasvim razumljivo i logično, s obzirom na dogovoreno vrijeme isplate (tek po obavljenom poslu), vrijeme prebacivanja (uglavnom tokom noći ili ranim jutarnjim satima) i način isplate (neposredno iz ruke donosioca u ruke prikrivenog istražitelja). Svako isplati je prethodila telefonska najava, pretežno od strane Vlašić Valerije i neposredni telefonski kontakti, što je sve registrovano i na snimljenim telefonskim razgovorima, u čemu između snimljenih zapisa sa CD i pismenih izvještaja prikrivenih istražitelja nema nikakve kontradiktornosti. Naprotiv, sadržaj istih se u potpunosti međusobno potkrepljuje, što je još jedan od razloga za prihvatanje jednog i drugog dokaza (CD i izvještaja) kao objektivnih i tačnih.

Na osnovu izvedenih dokaza Sud je pouzdano utvrdio da je **glavna ruta za transfer**, u pravilu albanskih i kosovskih državljana, išla preko Crne Gore i njene granice sa BiH, do Stoca i Mostara, a zatim za Bihać, gdje je organizovana grupa za prihvatanje stranih državljana preko državne granice BiH sa R Hrvatskom u Hrvatsku, i to u pravilu u mjestu Rešetar, a nakon toga organizovan njihov prevoz u pravcu Rijeke ili Zagreba, sve u cilju njihovog daljeg prebacivanja u Italiju, R. Sloveniju i dalje.

Ovako organizovana mreža ljudi u BiH i van nje (Crna Gora i Hrvatska), koji su bili uključeni u transfer migranata, podrazumjevala je operativno jezgro i mozak cjelokupne operacije transfera. Na osnovu izvedenih dokaza Sud je utvrdio da je **ulogu glavnog organizatora** transfera od Crne Gore preko BiH u Hrvatsku imao optuženi Salih Alibašić, koji je bio ključna karika u internacionalnom lancu krijumčara. Naime, optuženi Alibašić je kao neposredni organizator i rukovodilac grupe u BiH, preuzeo koordinaciju aktivnosti sa ostalim u lancu, odnosno održavao komunikaciju sa pojedincima i članovima kriminalnih grupa u Albaniji, Kosovu, Crnoj Gori i Hrvatskoj, koje su se tamo bavili istim poslom (u Crnoj Gori: Vuljaj Deljos, Miomir Mandić, Vulević Darko, u Albaniji-Plumaj Gezim zvani Gzim; u Hrvatskoj -Dušan Karadža, Mićo Jurković, Marko Babić), ali su s vremena na vrijeme saradivali i sa drugim grupama, zavisno od situacije i ponuđene cijene, što direktno potvrđuje i svjedok Gani Kovači. Alibašić je taj ko je zatim neposredno ili preko Vlašić Valerije rukovodio ilegalnim transferom migranata preko BiH i BiH – Hrvatske granice, i dalje do Rijeke ili Zagreba, a često i dalje, do Slovenije i Italije. Nakon toga bi uslijedila završna faza - naplata ugovorene naknade, a nakon što bi se krijumčareni javili članovima porodice ili članovima kriminalne grupe iz Albanije da su stigli na konačno odredište.

Naplata je išla tako što bi Alibašić poslao imena ljudi na koja bi bila uplaćena finansijska sredstva na ime ilegalnog prebacivanja putem Western uniona, što proizilazi iz iskaza svjedoka Gani Kovačija, Šabić Zeida, Salihović Hasana, Tihić Midhata, te presretnutih telefonskih razgovora. Kasnije su sredstva po uputama Alibašića išla autobusom, u vezi s čim je registrovan i audio zapis snimljenog telefonskog razgovora u kome Alibašić upravo saopštava da će se ubuduće novac slati autobusom „ jer oni u bankama prate, pa je tako sigurnije“ (CD 1 Saliha Alibašića , zapis broj 357).

U cilju operacionalizacije preuzete uloge organizatora, optuženi Salih Alibašić je u BiH i R.Hrvatskoj organizovao svoje neposredne saradnike koji su imali uloge šofera i vođa migranata i njihovo smještanje u tzv „štekove“, prvo na području Bihaća, a nakon njihovog ilegalnog prebacivanja u R.Hrvatsku i na području Zagreba, kod izvjesnog Hyseni Fotaq zvani „Beny“ i Nue Nocađa, a sve u cilju njihovog daljeg prebacivanja u zemlje Zapadne Evrope.

Da je upravo **prvooptuženi organizovao** i bio na čelu grupe koja je ne samo formirana, nego se u periodu naznačenom u optužnici i bavila konkretnim aktivnostima krijumčarenja osoba, proizilazi iz iskaza više svjedoka. Prije svega to proizilazi iz iskaza svjedoka Gani Kovačija, koji je i sam direktno učestvovao u

krijumčarenju, zajedno sa Salihom Alibašićem, a koji je odbrana optuženih posebno pokušavala diskreditovati.

Organizovanje i egzistiranje grupe formirane sa navedenim ciljem od strane Alibašića, proizilazi i iz iskaza svjedoka Mile Gašljevića koji je pred sudom priznao počinjenje krivičnih djela i zaključio sporazum o priznanju krivnje sa Tužilaštvom BiH. Prilikom saslušanja u svojstvu svjedoka (nakon zaključenja sporazuma i osuđujuće presude) na sudu Gašljević je još jednom potvrdio vlastito učešće i ulogu u radnjama krijumčarenja koje su mu stavljene na teret, te nakon reprodukovanja audio zapisa o snimljenim razgovorima, potvrdio da je na snimku njegov glas i da se razgovara o prebacivanju ljudi iz BiH u R Hrvatsku, na prostoru između Čavnika gdje on živi i Rešetara u RH. Gašljević je potvrdio i glas Rekić Sadeta na zapisima, kao i Vlašić Valerije i Zuko Lejle, dok je u pogledu zapisa na kome je registrovan njegov razgovor sa Alibašićem tvrdio da ne zna s kim je razgovarao.

Svjedok Gašljević je detaljno opisao i modus operandi krijumčarenja ljudi, a što proizilazi i iz iskaza svjedoka Gani Kovačija, Tihić Midhata, Salihović Hasana, pa i Vlašić Valerije. Sve što su oni rekli u vezi s tim, direktno potvrđuje sadržaj audio zapisa snimljenih na 17 CD-ova koji su reprodukovani u toku pretresa.

Navedeni zaključak vijeća o organizovanju grupe za krijumčarenje osoba od strane Saliha Alibašića, proizilazi i iz više drugih činjenica i izvora. O tome je, prema svjedocima Tihić Midhatu i Salihoviću policija imala operativna saznanja duže vrijeme (Salihović kaže - već desetak godina), a postojanje takvih saznanja potvrdio je čak i svjedok odbrane Rejhan Raković, koji je saslušan na okolnosti događaja iz avgusta 2007. godine, kada je kao službena osoba zaprimio prijavu Saliha Alibašića o krijumčarenju ljudi u organizaciji Gani Kovačija. Svjedok Raković čak ističe da su postojale informacije o upletenosti i supruge Saliha Alibašića, Đulzare Hozanović, te da je Alibašić bio kvalificiran kao organizator i da se radilo o periodu 2006/2007. godina.

Prema svjedoku Tihić Midhatu, koji je takođe kao i svjedok Raković policijski službenik zaposlen u Graničnoj policiji BiH, duže vremena su postojala saznanja koja su ukazivala „da se kao jedan od učesnika-karika u međunarodnom lancu krijumčarenja osoba pojavljivao i Salih Alibašić pod nadimkom Šeki ili Šekinov, kao osoba iz BiH“. Saznanja da se optuženi Salih Alibašić bavi krijumčarenjem osoba, bila su prema svjedoku Tihiću razlog zbog koga je u februaru i izvršen pretres kuće u mjestu Trnovi i Šiljkovači (Velika Kladuša), koju koristi optuženi Salih Alibašić i Hozanović Đulzara, kao i pretres vozila Opel frontera, a ono što je tada pronađeno, potvrdilo je prethodne sumnje.

Tako je prema iskazu svjedoka Tihica, prilikom pretresa izvršenog po Naredbi Suda BiH pronađen veći broj telefonskih kartica, kartica za pin i puk kodove, notesi u kojima su ispisivani zapisi koji se odnose na izračune novčanih iznosa, dokumentacija koja se odnosila na novčane transakcije, rokovnici sa sadržajima: „ Rahman dao 2500 e, plus 1000“, „vozio 9 kom plus 9 kom, 6300 e“, „Marko 640 e, „4 Rijeka 400 e“, „4 Karlovac“, kao i tri uplatnice WESTERN UNION i to jedna na ime Saliha Krasnićija, kao primaoca koji je takođe dovođen u vezu kao osumnjičeni-pomagač Saliha Alibašića u međunarodnom ilegalnom krijumčarskom lancu, te Đulzare Hozanović kao pošiljaoca. O izvršenom pretresu je svjedok sačinio i Službenu zabilješku broj: 18-12-3-04-16-151/07 od 12.03.2007. godine u kojoj su detaljno analizirani svi pronađeni dokazi.

Potvrdu vjerodostojnosti navoda pomenutih svjedoka u cjelini, kao i dijelu koji se odnosi na status optuženog Alibašića, odnosno njegovu ulogu organizatora, sud nalazi i u sadržaju čitavog niza reprodukovanih audio zapisa presretnutih razgovora optuženog Alibašića s članovima grupe iz Crne Gore, Hrvatske i Albanije, koje grupe su povremeno djelovale i nezavisno od Alibašićeve grupe iz BiH, saradjući i sa drugim grupama koje su se bavile istim poslom, a povremeno djelujući u koordinaciji sa Alibašićevim ljudima iz BiH i praktično predstavljali dio njegove grupe. Jedan od posebno karakterističnih zapisa kojima se potvrđuje teza o postojanju organizovane grupe i Alibašiću kao organizatoru iste, jeste zapis razgovora između optuženog Saliha Alibašića s izvjesnim „Budalom“, nosiocem korisničkog broja telefona 38267440785 snimljenog na Zapis broj 400, kojom prilikom se optuženi Alibašić raspituje da li su stigli „radnici“ i sagovorniku poručuje da on (Alibašić) njegove obaveze završava, govoreći mu „Pa naravno da sam ja, ko bi drugi. Ja sam kralj, ja sam most u Bosni i svi idu preko tog mosta...“.

Veoma ilustrativan je i razgovor vođen između optuženog Alibašića i izvjesnog Hilmije koji je koristio telefonski broj 381637091775 kada Alibašić govori „neka se moli Bogu što je Đulzara bila tu, a pobiću ih ja. Od noćas oni ne mogu mrdnuti, idem u policiju, ako ja trebam pasti, past će i oni“ nakon čega mu Hilmija poručuje „svi te mrze zato što imaš i što radiš“ a optuženi mu odgovara „Ja nisam kriv što im zarobljavaju ljude i kažu da sam ja. Ja da sam ih zarobio, zarobio bih ih u Bosni...ja ću angažovati nekog iz DGS-a samo da oni padnu“.

Daleko najkonkretniji u iznošenju detalja o ulozi i aktivnostima optuženog Saliha Alibašića i od njega organizovane grupe, bio je svjedok Gani Kovači, koji se i sam duži vremenski period bavio istim poslovima, i to; prvo sam, a potom zajedno sa

Alibašićem(skoro 5 mjeseci tokom 2006. godine, pa i u 2007. godini), sve dok nije raskinuo saradnju s istim.

Zajednički rad Alibašića i Gani Kovačija na krijumčarenju osoba iz Albanije i Kosova, proizilazi i iz iskaza svjedoka Tihić Midhata, koji je naveo da su oni kao službenici Granične policije raspolagali operativnim saznanjima da je Salih Alibašić u BiH imao veliki broj pomagača, između kojih i Gani Kovačija.

Tako je svjedok Kovači, svjedočeći nakon dobijanja imuniteta od krivičnog gonjenja, izjavio da je Alibašića upoznao 2006. ili 2007. godine i to preko izvjesnog Albanca Ćire, koji ga je uputio na istog rekavši mu da mu on (Salih) može pomoći u prebacivanju četvorice ilegalnih migranata iz Albanije, što je bio cilj njegovog obraćanja Ćiri, a zatim i Salihu, nakon čega je Gani otputovao u Veliku Kladušu i lično upoznao Saliha Alibašića. Tom prilikom Alibašić mu je obećao pomoć u vezi njegove molbe, rekavši tada da mu ne može obećati pomoć za prebacivanje preko granice Crne Gore sa obrazloženjem , „ jer mu tu ne radi linija“. To nesumnjivo upućuje na zaključak da se i tada Alibašić bavio krijumčarenjem ilegalnih migranata i da mu je tada „radila linija“ prema Hrvatskoj, ali u tom momentu ne i linija u CG , na šta mu je Kovači odgovorio da će ga on upoznati s izvjesnim Pujom iz Crne Gore koji se odranije bavio ilegalnim prebacivanjem migranata iz Crne Gore u BiH. Shodno tom obećanju, Alibašićem je sa šurom Žalić Muharemom otputovao u Mostar do Kovačija, a zatim svi zajedno u Crnu Goru gdje su se u restoranu „XXL“ na putu Nikšić-Podgorica sastali s pomenutim Pujom i dogovorili da Alibašić preuzima Albance iz Crne Gore i da ih prebacuje dalje.

Prema svjedoku Kovačiju, detalji u vezi sa poslom su unaprijed svima bili poznati, „jer ko se bavi ovom vrstom posla, cijena i ostali detalji su mu poznati“. Novac na ime naknade za prebacivanje bi po tvrdnjama Kovačija najčešće bio uplaćivan, odnosno slan od strane Gzima iz Albanije putem Western uniona na imena koja bi Salih Alibašić i on lično, dok su zajedno radili, slali Gzimu, a radilo bi se u pravilu o prijateljima i prijateljicama Saliha Alibašića, njegovoj punici ili njegovoj supruzi i drugoj rodbini. Novac je slat nakon što bi se ilegalni migranti javili da su stigli na odredište.

Na okolnosti upoznavanja Alibašića sa drugim akterima krijumčarenja iz Albanije i Crne Gore, svjedok Kovači je dodao kako je prilikom još jednog njihovog susreta u Crnoj Gori organizovan sastanak njega, Alibašića, Gzima, Puje i izvjesnog Ljošija iz mjesta Tuzi, kojom prilikom su utanačeni detalji u vezi organizacije prihvata albanskih državljana u mjestu Tuzi, njihov transport preko Crne Gore, BiH i Hrvatske i dalje za zemlje zapadne Evrope.

Dakle, kompletnu mrežu je prema Kovačiju činio veći broj ljudi, sa tačno podijeljenim ulogama za pojedine dijelove posla: Gzim - za pronalazak lica zainteresovanih za odlazak u zemlje zapadne Evrope, Ljoši- za prihvatanje istih u svom pansionu u mjestu Tuzi, Pujo - za prevoz migranata iz Crne Gore u BiH, određeni šoferi (u pravilu taksisti koje je Alibašić organizovao i plaćao) za prevoz ilegalnih migranata od Mostara, Foče, Stoca ili Sarajeva, zavisno gdje bi bili prebačeni preko granice, a zatim do Bihaća, gdje su ih preuzimali Alibašićevi ljudi i dalje prebacivali. Te ljude Kovači ne poznaje izuzev Valerije Vlašić, za koju Gani Kovači tvrdi da je poznaje kao ljubavnicu Saliha Alibašića i da je s njom čak jednom i direktno kontaktirao vezano za smještaj 4 ilegalna migranta u Bihaću, a na koju ga je uputio sam Alibašić, kome je i poslao pare za taj posao, a ne Valeriji bez obzira što je ona to odradila. Sa aktivnostima na prebacivanju ljudi, Alibašić je prema iskazu Kovačija nastavio i nakon njihovog razlaza, a to se desilo zbog toga što je Alibašić „spustio cijenu i njega u potpunosti istisnuo iz posla“.

Kovači takođe potvrđuje i to da su prilikom njihove komunikacije koristili više telefonskih brojeva koje su česti mijenjali, kako ne bi bili otkriveni, te da su se dešavali i „padovi“, s tim da kada bi ilegalni migranti bili otkriveni, do isplate ne bi dolazilo.

Korištenje više mobitela, uz mjenjanje brojeva istih, kao i situacije da je bilo „padova“, proizilazi i iz iskaza svjedoka Rejhana Rakovića, kao i iz sadržaja reprodukovanih presretnutih razgovora, snimljenih na 17 CD-ova koji su uloženi u spis.

Tokom glavnog pretresa, odbrana je u vezi sa iskazom svjedoka Gani Kovačija više puta isticala da se radi o svjedoku osvetniku, zbog toga što je svjedok navodno ostao dužan određenu sumu novca optuženom Salihu Alibašiću na ime prodatog vozila (što Kovači negira), te da mu se ni u kom slučaju ne može vjerovati. Kao razlog za ovakvo svjedočenje branilac Mušić je isticao i želju svjedoka da sebe ekskulpira na način što bi svoju vlastitu odgovornost prebacio na Saliha Alibašića. Takve tvrdnje svjedok Kovači je odlučno demantirao, ističući da govori istinu i da samo želi da svako odgovara za ono za šta je kriv, pa i Alibašić, kao što i on odgovara pred ovim sudom u drugom predmetu za ono što je on učinio (radi se o istovrsnom djelu, ali drugim radnjama izvršenja).

Dovodeći u vezu iskaz svjedoka Gani Kovačija sa onim što su govorili drugi svjedoci i na šta upućuju materijalni dokazi (sadržaji presretnutih razgovora i Izvješća prikrivenih istražitelja), a imajući u vidu i ono što je kod Saliha Alibašića i Đulzare Hozanović pronađeno (prvenstveno uplatnice Western uniona i rokovnici

s naprijed citiranim sadržajima), Sud je došao do uvjerenja da je iskaz svjedoka Gani Kovačija u vezi sa aktivnostima Alibašića na krijumčarenju osoba istinit i da predstavlja izraz onoga što se zaista dogodilo i što je svjedok znao, a što je do dobijanja imuniteta od krivičnog gonjenja, tajio od tužioca i suda, mada i to po ubjeđenju suda nije sve što svjedok Kovači zna i što se dogodilo, nego samo dio, koji jeste istinit (iz iskaza svjedoka Šabića proizilazi da su se Kovači i Alibašić znali i radili zajedno i znatno prije 2006. godine, odnosno, najmanje od 2003. godine, jer je još tada Alibašić upoznao Šabića sa Kovačijem uz preporuku da radi s njim, nakon čega su njih dvojica i započeli saradnju, a to je bilo još 2003. godine) . Stoga po ocjeni vijeća, u konkretnom slučaju nije riječ o osveti koja bi se sastojala u izmišljanju i iznošenju nečega što Alibašić nije učinio, nego jednostavno o prestanku šutnje o Alibašiću i otkrivanju dijela onoga što je on znao, a do tada tajio, kako zbog vlastitog učesća u krijumčarenju osoba, tako i opštepoznate pojave solidarnosti među saučesnicima, koji se u takvim slučajevima gotovo redovno nastoje prikriti.

Pored toga, sud je prihvatajući iskaz Kovačija kao istinit, imao u vidu i neprotivrječnost onoga što je on tvrdio sa iskazima drugih, već pomenutih svjedoka, u djelu u kome oni iznose ono što oni znaju o aktivnostima Alibašića i krijumčarenju, sem u pogledu vremena početka i trajanja zajedničkog rada sa Alibašićem. Tu se prije svega misli na iskaze Midhata Tihića i Rejhana Rakovića, ali i iskaz Dereta Zorana koji je iznio svoja posredna saznanja o aktivnostima Saliha Alibašića, tvrdeći da mu je lično Valerija Vlašić, za koju je krajem 2006 i početkom 2007. godine prevezio ilegalne migrante do Zagreba, govorila da prebacivanje ilegalnih migranata vrši upravo s izvjesnim Šekijem iz Velike Kladuše, odnosno da migrante dobija preko Šekija.

Uz to, valjalo je imati u vidu i to da je svjedok Kovači, u dijelu koji se odnosio na Alibašića i njegovu grupu u periodu za koji je pitan, ostao dosljedan tokom cijelog postupka. Prisutne, ne tako bitne razlike prilikom njegovog direktnog, pa i unakrsnog ispitivanja su, po ocjeni vijeća, rezultat njegovog niskog stepena obrazovanja i pokušaja, posebno dok nije dobio imao imunitet, sve minimizira pa i ulogu optuženog Alibašića, u vezi s čim se „otvorio“ tek poslije davanja imuniteta.

*Da je optuženi Alibašić organizovao grupu radi krijumčarenja osoba s ciljem ostvarivanja imovinske koristi, da je on njome rukovodio i sa članovima grupe preduzeo radnje navedene u izreci, nedvosmisleno potvrđuje i **sadržaj audio zapisa snimljenih telefonskih razgovora nadziranih telefona Alibašić Saliha, Valerije Vlašić i Mile Gašljevića.** Reprodukovanje za ovu krivičnopravnu stvar relevantnih dijelova CD sa zapisima snimljenih razgovora, na glavnom pretresu je izvršeno uz*

pomoć svjedoka-eksperta Muamera Fazlagića, koji je shodno Naredbi Tužilaštva BiH izdatoj Odsjeku za istrage Centralnog istražnog ureda Granične policije BiH sačinio Analizu i objašnjenje grafičkog prikaza veza telefonskih brojeva, a koju analizu je usmeno i obrazložio na glavnom pretresu.

Naime, predmetnom analizom snimljenih razgovora programom „I Analyst s Notebook“ i na osnovu podataka o korisnicima telefonskih brojeva do kojih se došlo operativnim radom i na osnovu podataka dostavljenih od nadležnih policijskih agencija Hrvatske i Crne Gore, utvrđene su veze i kontakti između:

- 5 telefonskih brojeva za koje je utvrđeno da ih je koristio optuženi Salih Alibašić i to 387 63 727 723; 387 63 104 823; 387 63 791 408; 387 63 728 417 i 387 65 635 459;*
- 5 telefonskih brojeva Valerije Vlašić i to 00387 62 137 498; 00387 62 987 391; 00387 63 722 667; 00387 63 952 196 i 00387 61 607 298,*
- 2 telefonska broja Rekić Sadeta i to 00387 62 421 640 i 00387 61 370 094,*
- 2 telefonska broja Mile Gašljević 00385 92 1087657 i 00385 98 9172773,*
- dva telefonska broja Vuljaj Deljos iz Crne Gore i to 00382 67 440785 i 00382 69 015691,*
- Plumaj Gezima koji je koristio telefonski broj 00382 69 472 606,*
- četiri telefonska broja Mandić Miomir iz Crne Gore i to 00382 67 432 735; 00382 67 895 671; 00382 69 779 638 i 00382 69 210 216,*
- telefonskog broja Miće Jurkovića broj 00385 98 1683 745,*
- Dražena Jurković telefonski broj 00385 99 40003 297,*
- Dušana Karadža telefonski broj 00385 92 1192 430,*
- Vulević Darke iz Crne Gore telefonski broj 00382 67 401 222 i dr.*

Sve te veze i kontakti dodatno potkrijepljuju i ranije navedeni zaključak da se radilo o organizovanoj grupi i dobroj komunikacijskoj povezanosti članova grupe i drugim, koji su bili dio međunarodnog lanca krijumčara ljudi.

Da je upravo kriminalna djelatnost (krijumčarenje ljudi) razlog i isključivi osnov te povezanosti i komunikacija koje su ostvarene između navedenih telefona, nesumnjivo upućuje sadržaj snimljenih razgovora. Pri tome valja naglasiti da ni optuženi, niti njegov branilac, tokom postupka ni jednog momenta nisu ni pokušali ukazati da je toliki broj kontakata i učestalost istih (i to upravo u inkriminisanom periodu kada su ilegalni migranti prebacivani i veliki broj uhvaćen u Hrvatskoj i prekršajno kažnjen rješenjima koja su prezentirana od strane tužioca), rezultat nekih drugih odnosa i relacija među sagovornicima kao na primjer; rodbinskih, poslovnih-vezano za sječu drva ili nekih drugih zbog čega bi tako intenzivno kontaktirali u svako doba dana, a pogotovo noći. Objašnjenje je dato jedino u vezi

sa Valerijom Vlašić sa kojom je prvooptuženi bio u intimnim odnosima, što sud prihvata kao istinito, ali su prema provedenim dokazima, paralelno s tim njih dvoje bili veoma angažovani i na polju krijumčarenja ljudi (komunikacije intimne prirode nisu ni bile predmet reprodukovanja, nego samo zapisi koji se odnose na krijumčarenje).

Iz pomenute Analize, čija valjanost i tačnost ničim konkretnim i ozbiljnim nije dovedena u sumnju, jasno proizilazi nekoliko veoma bitnih činjenica koje su veoma indikativne. Prije svega, to je ogroman broj ostvarenih poziva u inkriminisanom periodu između navedenih telefonskih brojeva, što itekako mnogo košta, a koje troškove su spremni platiti samo oni koji imaju itekako velikog materijalnog ili drugog interesa za to, a ne poštene i skromni ljudi, koji zarađuju novac radeći teške poslove po šumama (upravo takvim se želio prikazati Alibašić uz pomoć svjedoka Žilić Muharema, brata njegove supruge- drugooptužene.

Kada je riječ o broju poziva, valja naglasiti da je sa broja 063 727 723 za kojeg je utvrđeno da je korišten od strane Saliha Alibašića ostvareno ukupno 1413 telefonskih kontakata s naprijed navedenim brojevima i to: 1020 s telefonskim brojevima koje je koristila Valerija Vlašić, 95 telefonskih kontakata s telefonskim brojevima koje je koristio Sadet Rekić, 3 telefonska kontakta s brojevima telefona koje je koristio Mile Gašljević, 32 kontakta s brojevima koje je koristio Vuljaj Deljos, 36 kontakata s telefonskim brojevima koje je koristio Plumaj Gezim zvani Gzim, 92 kontakta s telefonskim brojevima koje je koristio Mandić Miomir, 10 kontakata s brojem koji je koristio Vulević Darko, te 2 kontakta s brojem koji je koristio Karadža Dušan, dok je s broja 063 104 823 kojeg je takođe koristio Salih Alibašić ostvareno ukupno 489 kontakta prema brojevima koje su koristili naprijed navedena lica. Trećim telefonskim brojem korisnika Saliha Alibašića ostvareno je ukupno 1077 kontakata s navedenim telefonskim brojevima.

*Iako je već na prvi pogled bilo očigledno da se na CD snimljenim po nalogu Županijskog suda u Rijeci, koji su reprodukovani u toku ovog postupka, radi o glasu indentičnom glasu čovjeka koji sjedi u sudnici kao prvooptuženi, na što je upućivao i sam sadržaj razgovora koji je potpuno kompatibilan sa onim što je navedeno u izvještajima prikrivenih istražitelja i drugim provedenim dokazima o kojima je bilo riječi, optuženi Alibašić je uporno negirao da se radi o njegovom glasu, a isti nisu željeli direktno potvrditi ni svjedoci Gašljević, Vlašić i Rekić. Ipak, da se radilo upravo o njegovom glasu na 5 CD-ova na kojima su snimljeni razgovori obavljeni mobilnim telefonima koje je on koristio i koji su nadzirani, nesumnjivo proizilazi iz nalaza i mišljenja stalnog **sudskog vještaka za audivizuelna djela** Zorana Tomaš, dipl. kriminaliste iz Zagreba.*

U pismeno sačinjenom nalazu i mišljenju i tokom ispitivanja na glavnom pretresu, vještak je ukazao da je postupajući po naredbi Tužilaštva BiH broj: KT-341/06 od 23.02.2010. godine uz Naredbu zaprimio i 5 CD-ova sa snimljenim razgovorima koji se odnose na telefonske brojeve i to 387 63 727 723; 387 63 104 823; 387 63 791 408 i 387 63 728 417, snimljenim po nalogu Županijskog suda Rijeka, te da je glasove sa tih CD upoređivao sa glasovima na 4 CD-a koji su mu takođe dostavljeni, a na kojim su snimci sa glavnog pretresa pred Sudom BiH u predmetu Salih Alibašić i dr, od kojih se jedan CD odnosi na snimak pretresa od 22.02.2010. godine na kome je optuženi Alibašić salušavan kao svjedok odbrane. Glas optuženog Alibašića sa tih pretresa i njegovog svjedočenja pred Sudom BiH, vještak je uzeo kao nesporni uzorak, što je i po ocjeni suda bilo potpuno pravilno, dok je kao sporni uzorak uzet glas za koji je optuženi tvrdio da nije njegov i da on ne zna čiji je, sa navedenih 5 CD snimljenih presretnutih razgovora po nalogu Županijskog suda iz Rijeke nadziranih telefona koje je koristio Alibašić.

Obrazlažući nalaz na glavnom pretresu, vještak je istakao kako se prilikom analize koristio i tehničkom opremom i to analizatorom signala HP 35665A, S/N 3124A00139 i osobnim računalom sa zvučnom karticom i uređajem za snimanje CD-ova, da je prvo obavio analizu i uspoređivanje spektrograma iz spornog i nespornog govora, a nakon toga prešao na preslušavanje spornih i nespornih snimaka govora.

Prema nalazu i mišljenju vještaka, kod spornog i nespornog govora širina pojasa i odnosi između formantata se poklapaju u spornom i nespornom govoru, frekvencije u određenom vremenskom signalu su istog intenziteta, a sličnosti u govoru se očituju u dubini ili visini govora, boji glasa, brzini govora i stilu govora.

Provedenom analizom spornih i nespornih tonskih zapisa, upotrebom tehničkih pomagala i subjektivnog mišljenja, vještak je zaključio da je glas na spornom uzorku, koji se javlja na nadziranim telefonima snimljenim po nalogu Županijskog suda u Rijeci, glas iste osobe čiji je glas na nespornom uzorku (snimku sa pretresa pred Sudom BiH i saslušanja optuženog Alibašića u svojstvu svjedoka pred Sudom BI H) i da pripada Alibašić Salihu.

Nalaz i mišljenje vještaka za audiovizuelna djela sud je u cjelosti prihvatio ocijenivši ga objektivnim i datim u skladu sa pravilima struke, a primjedbe odbrane koje su pretežnim dijelom bile usmjerene na tehničku opremljenost, odnosno opremu koju je koristio vještak prilikom svoje analize, neosnovanim. Prihvatajući nalaz i mišljenje vještaka, sud je imao u vidu i činjenicu da odbrana optuženog ničim konkretnim nije dovela u ozbiljnu sumnju nalaz i mišljenje vještaka u stručnom dijelu, izuzev istaknutih paušalnih navoda, a pogotovo što je i sam vještak tvrdio da je prilikom svoje analize, prije preslušavanja snimaka izvršio uspoređivanje spektrograma iz spornog i nespornog govora, koja analiza je i presudna i u kojem dijelu je potpuno isključen bilo kakav subjektivizam, dok

naknadno preslušavanje ima funkciju kontrolnog mehanizma, a rezultati istog su se u potpunosti poklopili s rezultatima spektrograma. Isto tako, vještak je objasnio i uticaj na govor nedostatka određenog broja zuba, što je odbrana posebno potencirala tvrdeći da optuženi 2007 godine nije imao zuba koje danas ima. Prema vještaku, ta činjenica jeste od uticaja na dubinu glasa i uzrokuje određene razlike koje u konkretnom slučaju nisu takve da bi ukazivale na drugog govornika. Ovo posebno stoga što čak i u slučaju pokušaja potpune izmjene govora elementi glasa ostaju isti (elementi za usporedbu i ocjenu su odnos formanata, visina tonova, intenzitet govora, što se sve odražava u spektrogramu i registruje na kompjuteru).

Pored svega navedenog, po ocjeni suda, vještak nije imao nikakvog razloga za davanje nalaza i mišljenja na štetu optuženog, a radi se o dipl. kriminalisti, stalnom sudskom vještaku iz oblasti u kojoj je vještačio. Razloga za sumnju i neprihvatanje nalaza i mišljenja vještaka, dakle, apsolutno nije bilo, pogotovo stoga što je i za svakog običnog slušaoca, prosječnih sposobnosti opažanja, bilo sasvim očigledno da se radi o glasu iste osobe koja se pojavljuje u sudnici - prvooptuženog Alibašića, kao osobe veoma karakterističnog naglaska i načina izražavanja, brzine govora i vokabulara.

*Tokom cjelog postupka, odbrana je **prigovarala zakonitosti pribavljenih dokaza iz Republike Hrvatske** i to, kako predmetnih CD-ova sa snimljenim razgovorima, tako i Izvješćima prikrivenih istražitelja. Osnovni prigovori odbrane ticali su se zakonitosti presretanja razgovora i snimanja telefonskih brojeva optuženih, kao državljana BiH, od strane organa R. Hrvatske, a koje snimanje je obavljeno po nalogu Županijskog suda u Rijeci. Takođe, prigovaralo se i **načinu dostave pomenutih dokaza** (prema tvrdnjama odbrane - protivno odredbama ZKP i Evropske konvencije o međusobnom pružanju pravne pomoći u krivičnim stvarima). Prigovori odbrane su bili usmjereni i u pravcu zakonitosti podataka pribavljenih od strane Tužilaštva BiH koji se odnose **na listinge poziva** (zbog nepostojanja sudske naredbe za dostavu istih).*

Prilikom razmatranja osnovanosti navedenih prigovora odbrane, svakako, nužno je osvrnuti se na regulativu koja se odnosi na pribavljanje pomenutog dokaznog materijala i okolnosti pod kojim su ovi dokazi pribavljeni.

Polazeći od izvora, Sud konstatuje da je u konkretnom slučaju nesumnjivo da su od odbrane osporeni snimci razgovora nadziranih telefona pribavljeni od strane službenih organa R. Hrvatske, na način propisan zakonima RH, te na temelju izdatih naloga Županijskog suda u Rijeci, čije ovjerene kopije su uložene u spis. Sve to nesumnjivo proizilazi iz dostavljene materijalne dokumentacije, a

prvenstveno naloga Županijskog suda Rijeka za praćenje i nadzor telefona NN osobe pod nazivom „Mujo“, a zatim telefona Alibašić Salih (nakon što je otkriveno da je „NN Mujo“ ustvari Salih Alibašić), Vlašić Valerije, Gašljević Mileta i Rekić Sadeta, te naloga istog suda za angažovanje prikrivenih istražitelja.

Na okolnosti obavljanja pomenutih posebnih istražnih radnji u RH, na glavnom pretresu se izjašnjavao svjedok Branko Popović, načelnik Odjela za sprovođenje posebnih istražnih radnji, MUP-a R. Hrvatske - Uprave kriminalističke policije. Objašnjavajući opis poslova koje on obavlja, pomenuti svjedok je decidno izjavio da je njegov djelokrug rada vezan za te procesne radnje, te da kao načelnik rukovodi odjelom i svim službenicima koji provode posebne izvidne radnje koje su regulirane odredbama ZKP R. Hrvatske, a među kojima su i nadzor i tehničko snimanje telefonskih razgovora i upotreba prikrivenih istražitelja. Takođe, svjedok je dodao da se njegova uloga sastojala i u tome da zajedno sa posebno zaduženim službenicima prati i kontroliše provođenje kako svih izvidnih radnji, tako i tačnosti sadržaja Izvješća policijskih službenika-prikrivenih istražitelja koji su ih sačinjavali. Kontrola se ogledala u čitanju njihovih sadržaja kako od strane njega samog, tako i od njegovih službenika koji koordiniraju radnje koje se preduzimaju u predmetu i koji usko rade na istom. Prema iskazu svjedoka, čak postoji i posebna služba koja provjerava tačnost onog što je napisano, što je Služba stalno činila i u konkretnom slučaju, utvrdivši svaki put tačnost onoga što je navedeno u dostavljenim izvještajima.

Svjedok je takođe detaljno opisao proceduru dobijanja naloga za sprovođenje posebnih izvidnih radnji a koja se ogleda u podnošenju zahtjeva za primjenu određene izvidne mjere, o kojem zahtjevu prema odredbama ZKP RH odlučuje istražni sudac i na temelju čijih naloga postupaju policijski službenici njegovog Odjela. Sačinjena izvješća se dostavljaju državnom odvjetniku i istražnom sucu, a sve u cilju kontrole zakonitosti istih.

U vezi sa provođenjem međunarodne policijske akcije „Plitvice“ svjedok je potvrdio da su temeljem odredbi Međunarodne pravne pomoći u pomenutoj policijskoj akciji pored organa R. Hrvatske učestvovali i nadležni organi R. Crne Gore i BiH, s tim da su konkretne izvidne radnje preduzimali nadležni organi R. Hrvatske na osnovu izdatih Naloga Županijskog suda u Rijeci, kako prema državljanima Hrvatske tako i prema drugim, za koje se tokom provođenja istih došlo do saznanja da učestvuju u međunarodnom lancu krijumčarenja ljudima, pa između ostalih i prema optuženom Salihu Alibašiću. Prema iskazu svjedoka, njegov identitet, pa ni državljanstvo, u početku nije ni bio poznat, te je nadziran telefon i praćena aktivnost osobe pod imenom „NN Mujo“, a za koju se tek kasnije operativnim radom daznalo da se radi o Salihu Alibašiću, za koga su organi BiH

takođe imali saznanja da se bavi ilegalnim prebacivanjem migranata (na te okolnosti su svjedočili pripadnici Granične policije BiH Tihić Midhat, Salihović Hasan i Rejhan Raković.

Kao rezultat sprovođenja posebnih istražnih radnji tehničkog nadzora i praćenja telefonskih komunikacija i angažovanja dvojice prikrivenih istražitelja, sačinjeno je 11 Izvješća prikrivenih istražitelja 1 i 2, te snimljeno 17 CD-ova presretnutih razgovora, a čiju vjerodostojnost je svjedok Popović potvrdio na glavnom pretresu. Naime, svjedoku je tokom svjedočenja pred Sudom prezentirano svih 11 Izvješća prikrivenih istražitelja i 17 CD-ova snimljenih presretnutih razgovora, a on je nakon izvršenog uvida potvrdio njihovu autentičnost i vjerodostojnost, ističući kako se na većini njih nalazi upravo njegov potpis ili pak njegovog zamjenika Zorana Hitreca, koji je po njegovom ovlaštenju djelovao kada je on bio odsutan.

*Tokom saslušanja pomenutog svjedoka i tokom pretresa, kao i u završnoj riječi, odbrana je **osporavala sadržaj snimljenih audio zapisa**, odnosno sadržaj pomenutih **Izvješća**, ističući kako to čini jer je uskraćena ispitati prikrivene istražitelje. Takve prigovore sud je ocijenio neosnovanim iz više razloga.*

Prije svega, navedeni dokazi (CD i izvješća) su uvedeni preko svjedoka Popovića, načelnika Odjela za sprovođenje posebnih istražnih radnji, koji je na već opisani način vršio nadzor i nad radom tih istih prikrivenih istražitelja, te nadležnom tužiocu i sudu u Rijeci dostavljao izvještaje i snimke razgovora.

Što se tiče neposrednog saslušanja prikrivenih istražitelja sasvim je logično i jasno da oni, da su i saslušani, ne bi mogli reći ništa drugo i više nego što su već naveli u izvještajima, zbog čega interesi odbrane nisu bili ugroženi, posebno stoga što je odbrana u potpunosti bila upoznata sa sadržajem izvješća (isti su im blagovremeno dostavljeni) i što je ono što je napisano unjima, a što po ocjeni suda proizilazi i iz drugih dokaza, mogla osporavati iznošenjem svojih dokaza. To međutim odbrana ni jednog od optuženih nije ni pokušala učiniti.

Pored toga, valjalo je imati u vidu činjenicu da se radilo o prikrivenim istražiteljima (ovlaštenim službenim licima) iz druge države čije prisustvo ovaj sud nije mogao osigurati, iako je to pokušavao više puta (slanjem poziva), te nije imao nikakvih mogućnosti primijeniti bilo koju mjeru radi osiguranja njihovog prisustva, jer se radi o državljanima druge države. Takođe, valjalo je respektovati i važeće propise Hrvatske, o kojima je govorio svjedok Branko Popović, a koji izričito zabranjuju okrivljanje identiteta prikrivenih istražitelja, koji su profesionalni policajci. Njihovo pojavljivanje pred drugim sudovima, posebno druge države se ne dozvoljava i prema svjedoku, ne postoji nikakva mogućnost njihovog svjedočenja pogotovo dok se u Hrvatskoj pravosnažno ne okonča postupak koji je u toku, a koji se protiv drugih lica vodi za ista djela; u konkretnom, protiv

Valerije Vlašić i Rekić Sadeta, za njihovo učešće u istim radnjama, ali i za druge, uključujući i promet opojnim drogama). Razlog zabrane je dakle prije svega lična sigurnost istražitelja i njegove porodice, kao i zadržavanje mogućnosti za njihovo angažovanje i u drugim predmetima, što je sasvim razumnjivo i logično, jer su istražitelji za razliku od drugih policajaca i posebno edukovani za to. U protivnom, ukoliko bi se otkrivao njihov identitet, svaki od njih bi mogao biti angažovan samo jednokratno.

Dakle, dolazak svjedoka na Sud je zbog navedenog statusa svjedoka i nedostatka instrumenata kojima bi ih Sud prisilio na dolazak, praktično bio nemoguć ili u najmanju ruku znatno otežan iz razloga koji se mogu prihvatiti kao veoma važni, zbog čega je sud prihvatio saslušanje njihovog neposredno nadređenog svjedoka Branka Popovića na iste okolnosti, te uvođenje izvještaja i CD preko njega.

U svakom slučaju, ocjena Suda je da se ne radi o dokazima pribavljenim suprotno zakonu, niti pak dokazima na kojima se isključivo zasniva odluka Suda. Naprotiv, ono što su prikriveni istražitelji konstatovali u svojim službenim izvješćima, a što je Sud uzeo u obzir, potvrdili su i brojni drugi svjedoci, kao i sadržaji presretnutih razgovora zadokumentovani na 17 CD-ova. Stoga bi zaključak suda u vezi sa odgovornošću optuženih bio istovjetan i da ta izvješća i nisu uložena u spis.

Imajući u vidu sve navedeno, svjedočenje svjedoka Popovića Sud ocjenjuje objektivnim i uvjerljivim. Dovodeći sve navedeno u vezu i sa jasnom tvrdnjom svjedoka da s obzirom na tehniku i program koji je korišten, nije postojala nikakva mogućnost da se prilikom nadzora i praćenja telefona zabilježi nešto što nije rečeno, niti je postojala mogućnost izmjene snimljenog razgovora i dosnimavanja nečega drugog na CD-ove, što je potvrdio i svjedok ekspert Muamer Fazlagić, koji se u GP BiH time profesionalno bavi, kao i činjenicu da se sve zabilježeno snima u tri originalna primjerka (jedan za tužioca, drugi za sud a treći se zadržava u arhivi Uprave policije), ovaj Sud nalazi da ne postoji nikakva sumnja u pogledu autentičnosti i vjerodostojnosti snimljenih razgovora, niti sumnja u pogledu zakonitosti pomenutih dokaza, u smislu člana 10. ZKP-a BiH, te zaključuje da su isti pribavljeni u skladu sa zakonima R. Hrvatske.

Suprotne tvrdnje odbrane sud nalazi paušalnim i neutemeljenim.

Sama činjenica da su posebne istražne radnje preduzimate prema svima na koje se sumnjalo da se bave krijumčarenjem preko teritorije Hrvatske, te između ostalih i prema državljanima BiH, za koje se u početku nije ni znalo ni ko su, niti čije državljanstvo imaju, ne dovodi u pitanje zakonitost istih u smislu člana 10. ZKP-a BiH. Ovo i iz razloga što se radilo o zajedničkoj međunarodnoj policijskoj akciji u koju su bile uključeni organi otkrivanja i gonjenja više zemalja. To jasno proizilazi iz obimne materijalne dokumentacije koja se odnosi na korespondenciju između

nadležnih organa Hrvatske, BiH i Crne Gore o razmjeni informacija i dokaznog materijala. Riječ je o regionalnoj operaciji koja je provedena u cilju presijecanja i otkrivanja krijumčarskog lanca i mreže krijumčara koja se proteže od Makedonije, preko Srbije, BiH, Hrvatske i Slovenije, a istu je koordinirao i sponzorisao SECI Centar Bukurešt. Pod koordinacijom SECI – ja nadležni organi pomenutih država, pa tako i BiH, su preuzeli određene obaveze i uloge u prikupljanja dokaza u svrhu dokumentovanja kriminalnih aktivnosti pripadnika međunarodnog lanca, pa tako i Saliha Alibašića i grupe okupljene oko njega, a u vezi sa krijumčarenjem ljudi, što je na osnovu podataka i činjenica prikupljenih kako od strane domaćih, tako i stranih agencija, rezultiralo podnošenjem Izvještaja od 25.05.2007. godine o učinjenom krivičnom djelu i učiniocu protiv Saliha Alibašića, zvanog Šeki.

Takođe, valja istaći da je obzirom na karakter ove operacije u konačnici došlo do potpune razmjene informacija i prikupljenih dokaza, što je učinila i R. Hrvatska, dostavljajući sve prikupljene dokaze nadležnim organima BiH koji se odnose na državljane BiH. Dakle, sve ono što je rađeno u R Hrvatskoj od strane njihove policije, tužilaštva i suda, bilo je rezultat šire međunarodne saradnje i u interesu BiH i njenih pravosudnih organa, odnosno otkrivanja kriminalnih aktivnosti i grupa koje djeluju i na našem području, te njihovog procesuiranja.

Pored svega valja imati u vidu da i Hrvatsku i BiH na međusobnu saradnju u suzbijanju teških oblika kriminaliteta osobito transnacionalnog obavezuju brojne Konvencije, a prvenstveno Konvencija UN o borbi protiv transnacionalnog organiziranog kriminaliteta sa Dopunskim protokolima iz 2000. godine (Službeni glasnik BiH-međunarodni ugovori, br:3/02). Ostvarenje navedenih ciljeva Konvencije je zadaća svake države potpisnice, a ona u slučajevima kada je to nužno, podrazumjeva i eventualno, privremeno ograničenje prava na privatnost pojedinaca za koje se sumnja da su uključeni u takvu vrstu kriminala. Na takvu povredu se odbrana više puta pozivala, ali po ocjeni suda, iz navedenih razloga, neosnovano.

*Osvrćući se na prigovore odbrane koji su bili usmjereni **na način pribavljanja dokaza od strane tužioca**, odnosno transfera CD-ova i Izvješća prikrivenih istražitelja Tužiteljstvu BiH i propust da se to učini diplomatskim putem, ovo vijeće nalazi da ta manjkavost nije od takvog značaja da bi dovela u pitanje zakonitost ovih dokaza u smislu odredbi člana 10. st. 2. i 3. ZKP BiH.*

Naime, pomenuti dokazi zaista iz Republike Hrvatske u BiH nisu dostavljeni diplomatskim putem, odnosno putem nadležnih Ministarstava pravde obje države ili eventualno putem Interpola. Međutim, iz akata upućenih Ministarstvu pravde

BiH koje je tužilac prezentirao, nesumnjivo proizilazi da je to traženo od strane Tužilaštva BiH. Pored njih, Iz razloga hitnosti, Tužilaštvo je uporedo sa zahtjevima koji su išli diplomatskim putem, preko Ministarstva pravde, CD ove i izvještaje tražilo i direktno od Županijskog suda u Rijeci i USKOKa. S obzirom na sporost diplomatskih kanala i nužnosti hitnog postupanja, CD ovi i izvješća su zaista direktno dostavljeni od strane istražnog suca Županijskog suda u Rijeci, Tužilaštvu BiH, ali to opet samo po sebi ne znači da su ti dokazi prikupljeni na nezakonit način.

Naime, članom 10. stav 2. ZKP BiH predviđeno je "da Sud ne može zasnovati svoju odluku na dokazima pribavljenim povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala, niti na dokazima koji su pribavljeni bitnim povredama ovog zakona."

Odredba člana 407. ZKP BiH (u međuvremenu je brisana sa kompletnom glavom XXX i XXXI) propisivala je da se međunarodna krivično pravna pomoć pruža po odredbama ZKP BiH, ukoliko zakonom Bosne i Hercegovine ili međunarodnim ugovorom nije što drugo određeno.

U vezi sa navedenim Sud ukazuje da su Drugim dodatnim protokolom uz Evropsku konvenciju o međusobnom pružanju pravne pomoći u krivičnim stvarima, koji je Bosna i Hercegovina ratifikovala dana 20.08.2007. godine, izmjenjene pojedine odredbe Evropske konvencije o pružanju međunarodne pravne pomoći u krivičnim stvarima, za koju odbrana tvrdi da je prekršena. Tako je član 1. stav 1. navedenog Protokola propisao "da se prema odredbama navedene Konvencije strane ugovornice obavezuju pružati jedna drugoj najbržu i najširu moguću pravnu pomoć u svakom postupku koji se odnosi na krivična djela čije krivično gonjenje u trenutku kada je zatražena pomoć spada u nadležnost sudskih organa strane molilje."

*Članom 4. Drugog dodatnog protokola izmijenjen je u potpunosti član 15. Konvencije. Prema toj izmjeni, u stavu 1. propisano je "da će zahtjev za pružanje pravne pomoći, kao i dostavljanje informacija bez prethodno upućenog zahtjeva, ministarstvo pravde strane molilje uputiti ministarstvu pravde zamoljene strane, te će se vratiti istim putem. Sudski organi strane molilje mogu ih takođe **uputiti direktno sudskim organima zamoljene strane** i u tom slučaju će se zahtjevi vratiti istim putem." Takođe, stavom 10. člana 4. navedenog protokola propisano je "da ovaj član (član 4.) ne dira u odredbe bilateralnih ugovora ili aranžmana koji su na snazi između strana ugovornica kojima se predviđa direktno dostavljanje zahtjeva za pružanje pravne pomoći između organa dvije strane."*

Upravo je Protokolom o suglasnosti u ostvarivanju međusobne suradnje u borbi protiv svih oblika teškog kriminala, sklopljenog dana 21.01.2005. godine između Tužilaštva BiH i Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, a na koje odredbe se Tužilaštvo BiH i pozivalo, propisano da će u cilju stvaranja najpovoljnijih uslova za saradnju, nadležna državna Tužilaštva neposredno upućivati i primati zahtjeve koji se, između ostalog, odnose na pribavljanje i razmjenu obavještenja, izvještaja i dokumenata. Uvidom u Zahtjev za pribavljenje spisa broj UK 22/07 koji je Tužilaštvo BiH uputilo prema Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske i Županijskom sudu u Rijeci broj: KT-341/06 od 02.10.2007. godine, Zahtjev za pribavljanje originalnih ili ovjerenih dokumenata iz spisa broj UK 22/07 i U-KIO-12/07 od 11.01.2008. godine, te Zahtjev za ovjeru dokumentacije-dokaza broj: KT-341/06 od 14.02.2008 koji je Tužilaštvo uputilo Županijskom sudu u Rijeci a koji su kao dokaz uloženi u sudski spis, Sud zaključuje da je u potpunosti ispoštovan navedeni Protokol kao i odredbe Drugog dodatnog protokola uz Evropsku konvenciju o međusobnom pružanju pravne pomoći u krivičnim stvarima.

Nadalje, sud napominje da je cilj ove Konvencije (kako se to propisuje u članu 2. Konvencije) da omogući tješnje povezivanje između članica Vijeća Evrope, u pogledu pružanja pravne pomoći u krivičnim stvarima. Stoga, Konvencija predstavlja izraz zajedničke volje kao i uzajamno obavezivanje njenih članica da jedna drugoj pružaju pravnu pomoć u krivičnim stvarima.

Dakle, u konkretnom slučaju, predmetni dokazi nisu dostavljeni na način koji zabranjuje Konvencija, niti način suprotan odredbama ZKP BiH (i ranija odredba člana 407 ZKP BIH, davala je primat primjeni međunarodnih ugovora i onom što je njima regulisano). Stoga, po ocjeni ovog Vijeća, navedeni način dostavljanja dokaza iz R Hrvatske, koji su pribavljeni od strane zakonom propisanih organa krivičnog gonjenja Republike Hrvatske i na način propisan odredbama njihovog ZKP, ne dovodi do nezakonitosti tih dokaza u smislu člana 10. ZKP BiH.

*Potpuno neosnovanim vijeće je ocijenilo i prigovor odbrane prvooptuženog da nije postojala naredba suda za **dostavljanje listinga poziva** optuženih od BiH telekom operatera i da su zbog toga i ti dokazi nezakoniti. Naime, po stanovištu ovoga vijeća, listing kao običan spisak dolaznih i odlaznih poziva, ne predstavlja posebnu istražnu radnju, obzirom da se istim ne ostvaruje uvid u sadržinu telefonskih razgovora, pa se prema tome i ne može raditi o nadzoru telekomunikacija u njihovom sadržinskom smislu. Step en zadiranja u privatnost prilikom uvida u „listing“ nije toliki da bi ga sud karakterisao kao posebnu istražnu radnju, za koju radnju je neophodno izdavanje posebne naredbe suda. Sam listing predstavlja spisak odlaznih i dolaznih poziva sa određenog i na određeni telefonski broj, a o čemu telekom operater vodi službenu evidenciju.*

Svaki korisnik telefonskog aparata je po automatizmu, prihvatajući uslove operatera, pristao da to preduzeće vodi evidenciju dolaznih i odlaznih poziva, a koji listing predstavlja osnovu i za izradu računa. Dakle, po stavu ovoga vijeća, traženjem listinga, što je učinjeno Naredbom Tužilaštva BiH, suštinski je tražen samo podatak iz evidencije preduzeća koje pruža te usluge, te se u ovom slučaju nikako nije radilo o posebnoj istražnoj radnji, zbog čega naredba suda i nije bila nužna. Ovo pogotovo stoga što se listing po svojoj prirodi odnosi samo na već obavljene razgovore, a ne i one koji su u toku i što se listingom ne saznaje sadržina telefonskih razgovora. Stoga po ocjeni vijeća, pribavljanje listinga se ne može smatrati kao zadiranje u privatnost osobe u kom pravcu su bili usmjereni prigovori odbrane.

Takođe, Sud nije našao ni druge povrede ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala, zbog čega je i ovaj prigovor odbrane ocijenjen kao neosnovan.

U toku glavnog pretresa kao svjedok je saslušan i optuženi Salih Alibašić, koji je tom prilikom u potpunosti osporavao svoju odgovornost za krivična djela koja su mu stavljena na teret, tvrdeći kako ne poznaje većinu osoba koja se navode kao pripadnici kriminalne grupe, te da je sav novac koji ima, stekao na zakonit način, radom u šumi na izvlačenju drva, ali i dajući isti uz kamatu. Međutim, iako prihvata tvrdnju da se optuženi bavio sjećom šume, da je imao vlastite mašine i angažovane ljude, iskaz optuženog kao svjedoka u pogledu odlučnih činjenica koje se tiču same optužnice i djela koje mu je stavljeno na teret, sud nije mogao prihvatiti, ocijenivši ga u tom dijelu pristrasnim i sračunatim na izbjegavanje odgovornosti, te suprotnim iskazima svjedoka i dokazima koje je sud iz već navedenih razloga prihvatio kao valjane.

*Sve naprijed navedeno u pogledu organizacije i izvršenja zločinačkog cilja grupe, ilustrovano je kroz **izvršenje konkretnih radnji izvršenja** navedenih u izreci ove presude. Razlozi koji slijede uz obrazloženjesvake o d tačaka, dopunjuju i konkretizuju već iznešene zaključke i ocjene vijeća.*

Tačka 1

Da je Salih Alibašić organizovano ilegalno prebacivanje šest ilegalnih migranata, izvršeno na dan 12/13. juni 2007. godine, nedvojbeno proizilazi iz saglasnih sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 02.07.2007. godine i presretnutih razgovora snimljenih na CD-u broj 1 NN“Muje“ telefonskog broja 038763727723) vođenih između Salih Alibašića (da je riječ o

glasu Alibašića nesumnjivo je potvrdio već pomenuti vještak) i izvjesnog Marka Babića, zvani Juka (Zapis broj 4 od 13.06.2007. godine). Naime, iz navedenih dokaza nesumnjivo prozilazi planiranje prebacivanja i njegovo organizovanje u cilju prebacivanja ilegalnih migranata, sa precizno podijeljenim ulogama u lancu krijumčarenja ljudi.

Tako iz pomenutog Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 prozilazi da ga je dana 12.06.007. godine oko 11:30, sa telefonskog broja 038763727723 kontaktirala NN muška osoba koja mu se predstavila kao Mujo. To je ime kojim se koristio optuženi Salih Alibašić, u pravilu u komunikaciji sa prikrivenim istražiteljem, dok se u komunikaciji sa ostalim članovima organizovane grupe koristio nadimkom Šeki, koje činjenice proizilaze iz sadržaja audio zapisa broj 10, 12, 17, 109, 270, 536 i dr. snimljenih na CD-u broj 1, koji se odnosi na telefonski broj 063 727 723 - korisnika Saliha Alibašića. Tako u Zapisu broj 17 na kojem je snimljen razgovor između Saliha Alibašića i Hiseny Fotaq-a, Alibašić poručuje „ sad će tebe ovaj šofer zvati, ali ti nemoj spominjati Šeki, jer on ništa ne zna, zna samo Mujo“, dok je u zapisu broj 109 zabilježena komunikacija između optuženog Alibašića i izvjesnog Albanca nastanjenog u Hrvatskoj kojom prilikom Alibašić govori „Šeki te zove iz Bosne“, za koga je zaključio da se radi o osobi s kojim ga je prethodno upoznala Valerija Vlašić, koja osoba mu je ponudila da večeras odveze četiri „ilegalca“(misli se na lica koja ilegalno prelaze državnu granicu) iz Ličkog Petrovog sela za Zagreb, na što prikriveni istražitelj pristaje. Istog dana, ali u 18:10 sati ponovno ga sa istog broja poziva isti Mujo koji mu govori da je došlo do promjene plana i da se ipak radi o šest ilegalaca i da isti trebaju biti prevezeni za Rijeku, a ne kako je to prethodno bilo planirano za Zagreb, nakon kojeg razgovora se prikriveni istražitelj u Ličkom Petrovom selu sastaje s „Čavkanom“ (Rekić Sadetom) koji mu prenosi detalje u pogledu mjesta i vremena gdje će se nalaziti ilegalni migranti koje treba preuzeti, prethodno se konsultovavši s Milom, za kojega je prikriveni istražitelj od ranije znao da se bavi ilegalnim prebacivanjem ljudi, kao i da se radi o Mili Gašljeviću. Naime, tom prilikom prikrivenom istražitelju je „Čavkan“ objasnio da će se ilegalni migranti oko 23:30 nalaziti u mjestu Rešetar koje on dalje treba prevesti u predio Grobnika kod Rijeke, što prikriveni istražitelj i čini dana 13.06.2007. godine preuzimajući u 00:05 sati prvo četiri, a potom još dvojicu lica za koje je vozeći ih na unaprijed zadanu lokaciju utvrdio da se radi o licima s albanskim državljanstvom i da putuju za Italiju, te da su za put platili svaki po 3000 eura.

Takođe, iz pomenutog izvješća proizilazi da ga je tokom vožnje s broja 0038763722667 kontaktirala Valerija Vlašić interesujući se da li je preuzeo ilegalne migrante, kao i da je po obavljenom „poslu“ obavjestio Muju i Čavkana, nakon čega je stupio u kontakt sa Valerijom s kojom je dogovorio način

preuzimanja novca za učinjenu „uslugu“, što i čini dana 14.06.2007. godine preuzimajući isti od Čavkana u ugostiteljskom objektu „ATG“ u mjestu Grabovac. Tom prilikom Čavkan mu govori da mu novac šalje Valerija Vlašić, da bi on po odlasku Čavkana utvrdio da se radi o iznosu od ukupno 400,00 eura (novac u pravilu kod svake isplate bio u kovertama, koje je slala Valerija, a istražitelj preuzimao od Rekiće bez provjere pred njim)).

Na okolnosti preuzimanja novca nedvojbeno upućuje i sadržaj presretnutog razgovora, odnosno Zapisa broj 27(CD broj 1-broj prisluškivanog telefona 063 722 667 korisnika Valerije Vlašić), vođenog između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1, u kome Valerija poručuje prikrivenom istražitelju da su pare kod nje i da će mu ih donijeti Rekić na šta joj prikriveni istražitelj odgovara da se već čuo s njim i da mu je rekao da će doći do njega.

Ovako utvrđeno činjenično stanje u potpunosti je potvrđeno transkriptima preslušanih presretnutih razgovora obavljenih dana 13. i 14.06.2007. godine, a snimljenih na CD-u broj 1, telefonskog broja 038763727723 koji se odnosi na „Muju“.

Da se zaista radilo o šest prebačenih ilegalnih migranta ostavljenih na području grada Rijeke proizilazi iz zapisa broj 4 od 13.06.2007. godine, odnosno razgovora vođenog između Salih Alibašića i izvjesnog Marka Babića- Juke, u kojem Juka poručuje Salihu „da zna da je jutros imao šest komada, kao i da zna da je zvao čovjeka koji nije htio uzeti robu“, dok iz zapisa broj 5 istog CD-a, odnosno razgovora vođenog između Salih Alibašića i Rođe (albanskog predznaka broja 355683374585) proizilazi kako Salih poručuje „Reci im Rođo da trebaju dati 3000 eura odmah, jer su se oni ovdje zadužili i da neće moći dalje voziti, te da bez veze ne čekaju sutra“ na šta mu Rođo odgovara da će im prenijeti.

Tačka 2

Na okolnosti ilegalnog prebacivanja četiri ilegalna migranta, na dan 15/16. 06.2007. godine, a na način i vrijeme opisano u tački 2 izreke presude, nedvojbeno upućuje sadržaj Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 02.07.2007. godine, a koji je u potpunosti saglasan s sadržajem presretnutih razgovora snimljenih na CD-u Salih Alibašića i Valerije Vlašić. Naime, iz sadržaja navedenog izvješća proizilazi kako je dana 15.06.2007. godine prikriveni istražitelj primio SMS poruku sa broja 0038763722667 od Valerije Vlašić sa slijedećom sadržinom „danas će biti četiri osobe“, a što mu naknadno pozivom s broja 0038762370094 potvrđuje i Čavkan, precizirajući mu mjesto „istovara“ lica i to kod zgrada koje se nazivaju „tri rakete“, napominjući mu da će mu kasnije poslati broj osobe u Zagrebu s kojom će kontaktirati i sve dalje dogovarati, nakon čega prikriveni istražitelj u 21:54 sati istog dana zaprima SMS

poruku s telefonskog broja 0038763727723 (Mujo) sadržaja „ broj mobitela 095/8450856“ za čijeg korisnika se naknadno utvrdilo da se radi o Hiseny Fotaq, zvanom Beny, osobi albanske nacionalnosti nastanjenoj u Zagrebu, zaduženoj za prihvataje ilegalnih migranata, njihovo smještanje u Zagrebu a sve u cilju njihovog daljeg prebacivanja prema R. Sloveniji.

Sve navedeno u potpunosti potvrđuju i sadržaji zapisa broj 16 i 17. snimljeni na CD broj 2 (telefonski broj 38763104823) koji se odnosi na Saliha Alibašića. Naime, iz sadržaja Zapisa broj 16 presretnutog razgovora vođenog između Saliha Alibašića i prikrivenog istražitelja broj 1. proizilazi kako Salih poručuje prikrivenom istražitelju da mu je „broj osobe s kojom treba da kontaktira poslao porukom“, dok iz zapisa broj 17 vođenog neposredno nakon navedenog, Salih Alibašić kontaktira Hiseny Fotaq-a i govori mu da će ga sada zvati šofer, ali da on „ne spominje nadimak Šeki, nego samo Mujo, obzirom da on ne zna“.

Na preuzimanje četiri lica u mjestu Rešetar od strane prikrivenog istražitelja i njihov prevoz do hotela Panorama, za koju „uslugu“ naplaćuje 300 eura, upućuje navedeni sadržaj Izvješća prikrivenog istražitelja za dan 16.06.2007. godine, koji je u potpunosti u saglasnosti sa sadržajem Zapisa broj 18, 25, 26 i 29. Naime, u pomenutom Zapisu broj 18. konstatovana je komunikacija između Saliha Alibašića i prikrivenog istražitelja, prilikom koje se Salih interesuje da li prikriveni istražitelj zna gdje se nalazi pomenuti hotel Panorama, dok je u zapisu broj 26 konstatovana komunikacija Saliha Alibašića s albanskim brojem (355683374585), izvjesnim Rođom prilikom kojeg ga Salih obavještava da je posao odrađen i da će mu Ćiro poslati imena ljudi na koja treba uplatiti novac.

Da se radilo o izvjesnom Beniyu potvrđuje sadržaj zapisa broj 29 od 15.06.2007. godine iz kojeg je vidljivo da Šeki upućuje Rođu da kontaktiraju Benija i sve provjere jer je on dobio informaciju da ih je on (prikriveni istražitelj) predao njemu.

Tačka 3

Utvrđenje suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno s drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 3 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj proizilazi iz saglasnih sadržaja Izvješća prikrivenih istražitelja broj 1 i broj 2, a koji su u potpunosti podržani sadržajima presretnutih razgovora optuženih, zadokumentovanim na CD-ovima Saliha Alibašića, Valerije Vlašić i Mileta Gašljevića, te Rješenju Prekršajnog suda u Vrbovskom, broj: J-90/07 od 21.06.2007. godine o kažnjavanju migranata Florijan Zgura i dr.

Naime, iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 02.07.2007. godine, sačinjenog za dan 20.06.2007. godine

proizilazi kako je dana 20.06.2007. godine prikriveni istražitelj primio SMS poruku sa broja 0038761370094 kojeg koristi osoba po nadimku „Čavkan“ (Sadet Rekić) sa slijedećom sadržinom „hej kolega, ima ih deset“, nakon čega ga prikriveni istražitelj obavještava da će tom prilikom angažovati svog prijatelja (prikriveni istražitelj broj 2) obzirom da se radi o većem broju lica, a koji će mu pomoći prevesti navedena lica, na što Čavkan pristaje upućujući ga da ovih deset lica idu na isto mjesto kao i u ranijem slučaju, odnosno prema Grobniku, Rijeka, te mu napominjući da će iste osobe preći granicu dana 21.06.2007. godine oko 00:50 sati.

Nadalje, iz izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, za dan 21.06.2007. godine proizilazi kako je prikriveni istražitelj u 01:17 sati u mjestu Rešetar po već ustaljenom redu stigao svojim vozilom, upalio četiri žmigavca, nakon čega je iz grmlja izašlo petero mlađih lica koje je smjestio u svoje vozilo te ih odvezao do naplatnih kućica autoceste u Ogulinu, gdje ga je sačekao prikriveni istražitelj broj 2 koji ih preuzima i odvozi u pravcu Rijeke, nakon čega se prikriveni istražitelj u 04:05 vraća po preostalu petoricu osoba, a za koje je utvrdio da se radi o osobama albanske nacionalnosti, koje je prevezao i ostavio u mjestu Grobnik.

U potpunoj saglasnosti sa navedenim izvješćem prikrivenog istražitelja broj 1, je i Izvješće prikrivenog istražitelja broj 2, broj: 511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 02.07.2007. godine koje Izvješće u detalje opisuje način preuzimanja petorice NN lica od strane prikrivenog istražitelja broj 2 kod naplatnih kućica i njihovo prebacivanje do mjesta Grobnik, nakon čega trojica od navedenih 10 ilegalnih migranata u 13:45 bivaju lišeni slobode od strane policijskih službenika MUP-a RH nad kojima je proveden prekršajni postupak i doneseno rješenje Prekršajnog suda u Vrbovskom o 21.06.2007. godine kojim se Florianu Zgura, Adi Mance i Shkelqim Bushi izriču zaštitne mjere protjerivanja iz R. Hrvatske, nakon čega bivaju smješteni u prihvatni centar u Ježevu.

Na okolnosti organizacije ilegalnog prebacivanja od strane optuženog Saliha Alibašića, ukazuju Zapisi sadržani na CD-u broj 1 Saliha Alibašića, telefonskog broja 063 727 723 i to Zapisi 74, 90, 98,99, 109, 110, 111, 112, 113, 114,115, 120,121,122,124,133, 143 i 144. Tako iz presretnutog razgovora između optuženog Alibašića i osobe pod nadimkom Tarzan (telefonski broj hrvatskog predznaka) od 18.06.2007. godine (Zapis broj 74) proizilazi namjera za prebacivanjem određenog broja ljudi u bliskom periodu, kojom prilikom optuženi Alibašić pomenutom licu govori „da će imati možda sutra nekih 9 komada, ali da nije još siguran“, nakon čega slijedi razgovor između optuženog Alibašića s Vuljaj Deljosom, zvanim Budala (koristio telefonske brojeve 0038269015691 i 0038267440785) koji se nalazi u Crnoj Gori, kojom prilikom mu optuženi poručuje „da je on (Vuljaj Deljos) najjači most u Tuzi, te se interesuje da li su

krenuli njegovi radnici“. Nadalje iz zapisa broj 99 - razgovora između optuženog Alibašića i izvjesnog Rođe je vidljiva činjenica da su „radnici“ stigli, odnosno da istom optuženi poručuje „da su prvi stigli, a da će ovi drugi stići danas u Bosnu“. Nakon što su isti prebačeni u Hrvatsku, slijedi komunikacija optuženog Saliha Alibašića s izvjesnom osobom albanske nacionalnosti nastanjenom u Hrvatskoj, kojom prilikom optuženi pita navedenu osobu da li on treba nešto u Rijeci da preuzme i da mu je Gzim iz Albanije poslao njegov broj, na šta mu pomenuta osoba odgovara da su petorica u Grobniku i da on dođe po njih, jer on „ne želi da ima ništa s ovim“, te se raspituje s kim razgovara, na šta mu optuženi odgovara da razgovara sa **Šekijem iz Bosne** i da će neko doći po navedena lica. Nakon toga optuženi kontaktira prikrivenog istražitelja predstavljajući mu se kao **Mujo** i upućujući ga na mjesto gdje su lica ostavljena. Po izvršenom „poslu“ uslijedila je komunikacija između prikrivenog istražitelja i optuženog Saliha Alibašića, odnosno Muje (Zapisi 133, 143) kojom prilikom optuženi Alibašić govori prikrivenom istražitelju da je došlo do izvjesnih problema u transferu novca, odnosno da su oni dole pobrkali jedno slovo i da oni ovdje nisu uspjeli podići novac jer oni dole drugačije pišu, obećavajući mu da će Čavkan (Sadet Rekić) doći do njega sutra s novcima, te mu najavljući još jednu turu od 8 ljudi.

Saglasno sadržaju citiranih razgovora, prikriveni istražitelj broj 1 u svom Izvješću za dan 22.06.2007. godine konstatuje preuzimanje 750 eura u Ličkom Petrovom selu od Čavkana, a po prethodnom dogovoru s optuženim Alibašićem.

Nadalje, vezano za prihvatanje 10 ilegalnih migranata u Bihaću, njihov transport do granice s R. Hrvatskom i njihovo prebacivanje preko iste nedvojbeno upućuju sadržaji presretnutih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja, te Mile Gašljevića i Sadeta Rekića zvanog Čavkan, snimljenim na CD broj 1 Valerije Vlašić (tel broj 722 667) odnosno Zapisu broj 57 od 18.06.2007. godine kada Valerija poručuje prikrivenom istražitelju broj 1“ da će biti sutra sto posto“, te Zapisima broj 63, 64, 65, 66 i 70. Tako iz zapisa broj 66 proizilazi razgovor Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja gdje se Valerija raspituje da li će moći sve ovo, na šta joj prikriveni istražitelj govori da“ nema problema, jer je našao čovjeka koji će mu pomoći“, na šta mu Valerija govori da svi idu za Rijeku na isto mjesto, zamolivši ga da kupi 5 kruhova, zašta će mu biti plaćeno.

Iz Zapisa broj 70 proizilazi način preuzimanja novca za obavljenju „uslugu“, gdje prikriveni istražitelj poručuje Valeriji da novac pošalje po onome (Čavkan), što je saglasno s sadržajem Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1.

Potvrdu svega navedenog odnosno činjenice da je na dan 21.06.2007. godine izvršeno prebacivanje 10 ilegalnih migranata potvrđuju i Zapisi presretnutih

razgovora snimljenih na CD-u broj 1 Mileta Gašljevića telefonskog broja 0921087657. Tako iz zapisa broj 83 od 20.06.2007. godine jasno proizilazi pripremanje prebacivanje 10 ilegalnih migranata preko granice čije prebacivanje treba da izvrši Mile Gašljević, a po prethodnom dogovoru sa Sadetom Rekićem zvanim Čavkan, kojom prilikom Čavkan s broja 061 370 094 poziva Milu Gašljevića na broj 921087657 i pita ga „Miki da li ćemo raditi večeras“ dok mu Mile Gašljević odgovara „nema problema“ nakon čega slijedi ponovno njihova komunikacija gdje Rekić poručuje Miletu da su oni krenuli, da će stići do njega za 20 minuta, jer moraju od dva puta, te da ih on bar primi.

Sve to u potpunosti je potvrđeno priznanjem svjedoka Mileta Gašljevića koji je na pretresu, nakon što su mu predloženi navedeni zapisi, izjavio kako se radi o njegovom glasu i da on to razgovara sa Čavkanom o ilegalnom prebacivanju 10 ilegalnih migranata na unaprijed dogovoreni način.

U odnosu na tačku 3 optužnice, sud je u činjeničnom opisu presude u pogledu iste, izvršio određena prilagođavanja i korekcije, koje su rezultat utvrđenog stanja, ali ni po čemu nisu takve da bi optužene stavile u teži položaj od onog kojeg su imali po samoj optužnici, niti su promijenile kvalifikaciju djela koje im je stavljeno na teret. Naime, prilagođavanje se odnosi na dio tačke 3 optužnice u kome se govori o pravcu u kom su ilegalni migranti prevezeni, budući da u toku glavnog pretresa nije utvrđeno da je 10 ilegalnih migranata upućeno prema Zagrebu već prema Rijeci, odnosno prvo do naplatnih kućica autoceste u Ogulinu a potom preveženi i ostavljeni u mjestu Grobnik nadomak Rijeke.

Tačka 4

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 4. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora optuženih, Zahtjeva za pokretanje prekršajnog postupka Općinskog suda u Otočcu broj:511-04-06/2-07/227-07 od 25.06.2007. godine, službene zabilješke Policijske uprave Ličko-Senjske broj: 511-04-08-02-5/182-07 od 24.06.2007. godine i Rješenja Općinskog suda u Otočcu, Prekršajnog odjela, broj: J-205/07 od 25.06.2007. godine.

Naime, iz Zapisa broj 133 od 21.06.2007. godine (CD-u broj 1 Salih Alibašića telefonskog broja 063 727 723), na kojem je snimljena komunikacija između optuženog Salih Alibašića i prikrivenog istražitelja, kada Alibašić obavještava prikrivenog istražitelja da „sutra naveče imaju osmicu“ na šta prikriveni istražitelj ne pristaje, obzirom da nije u mogućnosti izvršiti prevoz, nakon čega Salih Alibašić sutradan poziva 22.06.2007. godine izvjesnog Rođu (telefon s albanskim predznakom) te ga obavještava „da su stigli dole i da je sve u redu, te da su dobili jesti“ kao i da „šalju pare“ nakon čega optuženi Salih Alibašić ponovo poziva albanski telefonski broj 355683374585 te se interesuje da li su

zadovoljni, na šta mu sagovornik govori kako nisu i da stalno nešto moraju plaćati, na šta mu optuženi odgovara „pa ne mogu oni putovati preko toliko država da ne potroše...hajde ti njemu reci neka on pošalje jedno 2500 ili 3000 eura za ove što idu prema Hrvatskoj“(zapis broj 142). Takođe, u razgovoru između istih sagovornika optuženi Salih Alibašić ga obavještava „oni su istovareni u šumi i ja ih neću uzeti dok ne uzmem pare, blizu su mene i ja im mogu odnijeti da jedu, odnosno stigli su na crtu“, nakon čega ga isti sagovornik dana 22.06.2007. godine upoznaje sa činjenicom da mu je poslao 6000 i govori mu da četvorica idu za Zagreb, a četvorica za Rijeku (Zapis broj 147 i 148).

U pogledu njihovog daljnjeg prebacivanja optuženi Salih Alibašić dana 22.06.2007. godine (Zapis broj 148) kontaktira Hiseny Fotaqa, zvanog Beny ili Džimi te se interesuje da li može „odraditi“ osmoricu na šta ovaj ne pristaje plašeći se policije koja je u većem broju prisutna na cestama zbog nekog praznika, nakon čega Salih Alibašić poziva ponovno albanski broj i obavještava ga o istom. Po okončanju navedenih razgovora uslijedio je niz pokušaja uspostavljanja kontakata optuženog Alibašića i Mileta Gašljevića u cilju preuzimanja 8 ilegalnih migranata i njihovog prebacivanja preko granice u R. Hrvatska, što uspeva tek Valeriji Vlašić, koja s telefonskog broja 063 727 723 korisnika optuženog Saliha Alibašića, dobija brata Mile Gašljevića (zapis broj 171 od 23.06.2007. godine) koji joj prenosi da je Mile u kući, nakon čega s njim stupa u kontakt a Mile joj obećava da će biti prebačeni (zapis broj 233 od 23.06.2007.godine).

Sve to i sam Mile Gašljević potvrđuje prilikom saslušanja na glavnom pretresu održanom dana 08.06.2009. godine. On je taj koji migrante prebacuje preko granice dana 24.06.2007. godine, nakon čega isti bivaju lišeni slobode od strane policijskih službenila R. Hrvatske i prekršajno procesuirani dana 25.06.2007. godine od strane Prekršajnog odjela, Općinskog suda u Otočcu, koji prema njima izdaje Rješenje broj:J-205/07 (prema osobama pod imenom: Marius Toska, Martin Lucha, Shekelezen Zholi,Doot Koka, Roland Lami, Erjon Perndoka, Lorenc Tabaku i Ismet Metilaj). Svima njima se izriče zaštitna mjera protjerivanje stranaca iz zemlje, a koje činjenice su u potpunoj saglasnosti sa sadržajima Zapisa broj 196 od 24.06.2007. godine, broj 199, broj 200, broj 203, broj 204, broj 206. od istog dana.

Tačka 5

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 5. izreke presude, preduzete po istom šablonu kao i radnje opisane u prethodnim tačkama izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja Izvješća prikrivenih istražitelja broj 1 i 2 od 02.07.2007. godine. Naime u izvješću prikrivenog istražitelja broj 1 od 02.07.2007. godine sačinjenim za dane 25 i 26.06.2007. godine, detaljno je opisan način na koji je isti kontaktiran od strane optuženog Saliha Alibašića, odnosno osobe pod

imenom „Mujo“ koji mu je ponudio prevoz 9 osoba, upućujući ga da ilegalni migranti trebaju ići na dvije lokacije i to, jedna je Zagreb, a druga mjesto Popovec prema Sesvetama, dajući mu broj 098/9437557, kao broj osobe s kojom treba kontaktirati radi njihovog preuzimanja.

Iz istog izvješća nedvojbeno proizilazi da mu je (prikrivenom istražitelju broj 1) za činjenicu da su „ilegalci“ prešli granicu i da se nalaze na istom mjestu, javila osoba pod nadimkom „Čavkan“ sa broja 0038761370094 u 02:51 dana 26.06.2007. godine, nakon čega se prikriveni istražitelj broj 1 i broj 2 upućuju u mjesto Rešetar gdje zatiču 9 ilegalnih migranata, od kojih četvoricu preuzima upravo prikriveni istražitelj broj 1, a petoricu prikriveni istražitelj broj 2, nakon čega ih prevoze do benzinske postaje u blizini križanja pomenutih ulica, gdje ih čeka mlada NN osoba koja ilegalne migrante preuzima.

Po okončanju ove radnje prikriveni istražitelj stupa u više kontakt s telefonskim brojevima 0038763722667, 0038763727723 i 0038761370094 čiji su korisnici bili Valerija Vlašić, Mujo (Salih Alibašić) i Čavkan (Sadet Rekić), a u cilju isplate naknade za izvršeni prevoz, što se dešava 27.06.2007. godine u 14:00 sati kada mu na ime isplate za prevoz 9 ilegalnih migranata Čavkan predaje 675 eura.

Sadržaj izvješća prikrivenog istražitelja i u ovom dijelu, u potpunosti je potvrđen identičnim Izvješćem prikrivenog istražitelja broj 2 broj: 511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 02.07.2007. godine.

Ovakvo utvrđenje suda, odnosno konkretnu radnju prebacivanja ilegalnih migranata preko granice Bosne i Hercegovine i R. Hrvatske opisanu u tački 5 izreke optužnice u potpunosti je priznao i sam Mile Gašljević potvrđujući svoj glas na zapisima broj 280 od 25.06.2007. godine i broj 290 od 26.06.2007. godine na kojima je snimljen razgovor njega i Sadeta Rekića zvanog Čavkan, kada mu Čavkan predlaže prebacivanje ljudi i nakon čega mu sam Mile Gašljević potvrđuje da ih je uputio u mjesto Rešetar u Hrvatskoj, odnosno mjesto koje je 6 kilometara od granice, tačnije da ih je doveo do jednog svijetla nakon čega su se oni sami „uputili u dubinu Hrvatske, a po koje potom dolazi Cindrić“ (pod tim imenom oni poznaju prikrivenog istražitelja broj 1).

Tačka 6

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 6. izreke presude, preduzete na isti način kao i radnje opisane u prethodnim tačkama izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja Izvješća prikrivenih istražitelja broj 1 i 2 od 02.07.2007. godine. Naime u izvješću prikrivenog istražitelja broj 1 od 09.08.2007. godine sačinjenom za dane 27, 28. i 29.06.2007. godine, detaljno je opisan način

na koji je isti kontaktiran od strane optuženog Salih Alibašića (tek tada je prepoznao da se radi o Salihu Alibašiću, kojega je ranije znao samo po nadimku „Mujo“) koji mu je ponudio prevoz 10 osoba, upućujući ga na buduću komunikaciju s Čavkanom, obzirom da je sumnjao da ga prisluškuju u R. Sloveniji, nakon čega ga je u 23:50 sati s mobilnog telefonskog aparata broja 099/5914407 kontaktirala osoba, a koju je prepoznao, obzirom da se radilo o istoj osobi koja je i ranije od njega preuzimala ilegalne migrante kod hotela „Panorama“ koja mu je prenijela informaciju da će migranti ići na dvije lokacije i to jedna na parkiralište ispred hotela „Panorama“, a druga na benzinskoj postaji „Petrol“ u blizini križanja Selske i Zagorske ulice u Zagrebu.

Nadalje, u svom izvješću prikriveni istražitelj navodi kako je nakon razgovora s pomenutom osobom, pozvan od strane osobe pod nadimkom Čavkan, za koga je na temelju predloženih mu fotografija saznao da se radi o Sadetu Rekiću koji mu prenosi da će mu javiti kada osobe budu u mjestu Rešetar, kao i kod prethodnih prevoza, što mu Čavkan i javlja u 03:06, po koje prikriveni istražitelj broj 1 i broj 2 zajedno odlaze preuzimajući u svoja vozila po petoricu migranata, odvozeći ih ispred hotela Panorama, kojom prilikom u 06:02 pozivaju osobu čiji broj su prethodno dobili, nakon čega zaprima poziv s broja 0038763722667 od strane Valerije Vlašić koja provjerava da li je osobe predao osobi koja je bila zadužena za njihov prihvat, što prikriveni potvrđuje.

U svom izvješću prikriveni istražitelj nadalje navodi kako ga dana 28.06.2007. godine kontaktira Salih Alibašić i govori mu da će mu neko sutra donijeti novac, što sutradan, odnosno dana 29.06.2007. godine i čini Sadet Rekić, predajući mu 750 eura u 13:53.

Vjerodostojnost navedenog izvješća prikrivenog istražitelja u potpunosti je potvrđena do u detalje identičnim opisom događaja sačinjenom u Izvješću prikrivenog istražitelja broj 2 broj: 511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 02.07.2007. godine, za dan 28.06.2007. godine.

Ovakvo utvrđenje suda, odnosno konkretnu radnju prebacivanja ilegalnih migranata preko granice Bosne i Hercegovine i R. Hrvatske opisanu u tački 6 izreke optužnice u potpunosti je priznao i sam Mile Gašljević potvrđujući svoj glas na zapisu broj 331 od 28.06.2007. godine na kojem je snimljen razgovor njega i Sadeta Rekića zvanog Čavkan, kada ga Čavkan pita da li su ljudi prebačeni, na što Mile odgovara „roba je tamo“.

Tačka 7

Utvrđenje suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno s drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 7 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz saglasnih sadržaja prikrivenih istražitelja broj 1 i broj 2, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 09.08.2007. godine sačinjenim za dane 30.06.2007. godine, 01.07.2007. godine i 02.07.2007. godine a koji su potpuno podržani s sadržajima presretnutih razgovora optuženih, zadokumentovanim na CD-ovima Saliha Alibašića, Valerije Vlašić i Mileta Gašljevića.

Tako iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 09.08.2007. godine, sačinjenog za dan 30.06.2007. godine proizilazi kako je dana 30.06.2007. godine prikriveni istražitelj primio poziv s telefonskog broja 0038763722667 (korisnik Valerija Vlašić) kojom prilikom mu je Valerija Vlašić ponudila prevoz 17 lica (ilegalnih migranata) ne konkretizujući u kom pravcu, obzirom da joj Salih ništa još nije rekao gdje idu, a što je potpuno saglasno s sadržajem telefonskih razgovora snimljenih na CD-u Valerije Vlašić od 30.06.2007. godine i to zapisima broj 137., 139., 143. i 144.

*Nadalje, iz presretnutih zapisa proizilazi kako je prilikom izvršenja ove konkretne radnje prebacivanja 8 ilegalnih migranata, ulogu neposrednog koordinatora preuzela Valerija Vlašić, obzirom da je optuženi Alibašić izrazio sumnju da se njegov glas prisluškuje, a na što upućuje sama sadržina razgovora vođenog između optuženog Alibašića i prikrivenog istražitelja, snimljenog na Zapisu broj 357 od 27.06.2007. godine u 18:10 sati, kojom prilikom Salih poručuje prikrivenom istražitelju istražitelju broj 1 „ znaš šta, primjetio sam da nije dobro da ja pričam na te hrvatske telefone“, nastavljajući „onaj će tebe momak zvati, znaš sve što se desi, tačno znaju koje je auto a ja s njim komuniciram. Taj mi čovjek govori da je **moj glas najvjerojatnije snimljen** pa se prati moj broj, **pa i ti uzmi sebi drugi broj i druga osoba će te zvati**, reći će ti, ko šta“ i dodajući „znači idemo sve isto, zadnje gdje je bilo – četvorka i tako: znaš oni mogu to pratiti, snimati, ja znam to se tako u Sloveniji dešava, a sad i u Hrvatskoj. Znači bez obzira sa kojeg telefona ja zovnuo, on se pali na moj glas“, zaključujući svoj razgovor „kada završiš danas, sutra pare dobijaš, isto kao zadnji put. Ovo, što su počeli sve na WESTERN UNION pratiti, ići ćemo **autobusom, sačekati ga i poslati**, traje malo duže ali to je bolji način jer nema nikoga upisanog nigdje. Ja primim autobusom , pošaljem autobusom i tako. Da bi svi osigurali sebe, bolje je tako. Jer ona žena primi, ja njoj dam 50 eura, sutra ko je zvao tebe, kome si dala pare ?“.*

Činjenica preuzimanja uloge koordinatora od strane Valerije Vlašić, a po uputstvima optuženog Alibašića za prebacivanje ilegalnih migranata u konkretnoj krivičnopravnoj radnji u potpunosti je zadokumentovana u pomenutom Izvješću prikrivenog istražitelja, obzirom da se čitava komunikacija prikrivenog istražitelja u vezi ove krivičnopravne radnje svela na razgovore s Valerijom Vlašić i muške NN osobe koja je koristila telefonski broj optuženog Saliha Alibašića (063 727

723). Sukladno ranijem dogovoru, prikriveni istražitelj dana 01.07.2007. godine oko 09:00 sati s drugog broja (0038763104823) za koga je naknadno utvrđeno da ga koristi optuženi Alibašić, prima SMS poruku s slijedećom sadržinom „0038762137498“ koji predstavlja broj osobe s kojom treba kontaktirati u vezi vožnje do Umaga, nakon čega istog dana u 11:00 sati prima SMS poruku s telefonskog broja 063 727 723 slijedeće sadržine“ osam osoba za koje je prijevoz dogovoren dana 02.07.2007. godine u jutarnjim satima idu za Rijeku, a da se o svemu nadalje dogovara s Sadetom Rekićem“, nakon čega prikrivenog istražitelja u 21:45 kontaktira sam Sadet Rekić s telefonskog broja 061 370 094 prenoseći mu da će osobe dana 02.07.2007. godine oko 11:00 sati biti na dogovorenom mjestu, križanju za mjesto Rešetar, na cesti Ličko Petrovo selo-Vaganac.

Na samu organizaciju transporta ilegalnih migranata iz Crne Gore, njihovog prihvata u Bihaću, te njihovo daljnjeg prebacivanja prema Hrvatskoj, od strane optuženog Alibašića, ukazuje sadržaj Zapisa 451 od 30.06.2007. godine, odnosno sadržaj razgovora optuženog i Mandić Miomira, zvanog Pujo, kojom prilikom se Pujo interesuje da li ih je Alibašić prihvatio, na šta mu optuženi odgovara da još nije i da će ih preuzeti tek sutra ujutro jer ne želi da radi po noći, na šta mu Pujo odgovara da ga je ponovo tražio Gani, odnosno da je tražio njegov broj telefona, a na šta ovaj nije pristao.

Činjenica prebacivanja 8 ilegalnih migranata preko granice, od strane Mile Gašljevića u potpunosti proizilazi iz sadržaja Zapisa broj 144 od 01.07.2007. godine kojom prilikom Valerija poručuje Mili „znači bit će sve o.k. večeras, a Mile joj odgovara „dobro“, nakon čega mu Valerija napominje „znači večeras, a sutra 9“ nakon čega ponovo slijedi razgovor između Valerije Vlašić i Mile Gašljevića kojom prilikom Valerija poručuje Mili „nemoj da se desi da ne odeš gore“, te mu napominje „jel znaš ko tamo uzima, onaj Cindrić“, a koje sve činjenice je potvrdio sam Mile Gašljević na glavnom pretresu prepoznajući svoj glas na Zapisu broj 405 od 01.07.2007. godine.

Nakon prebacivanja 8 ilegalnih migranata, po iste u mjesto Rešetar dolaze prikriveni istražitelj broj 1 i 2, te iste prebacuju do motodroma „Grobnik“ i ostavlja ih u grmlju, nakon čega na ime prevoza 8 ilegalnih migranata prikriveni istražitelj broj 1, dana 02.07.2007. godine u ugostiteljskom objektu „ATG“ preuzima od Sadeta Rekića 600 eura, što je konstatovano u pomenutom Izvješću prikrivenog istražitelja broj 1 za navedeni dan. Te činjenice su u saglasnosti sa sadržajem Zapisa broj 155 od 02.07.2007. godine kojom prilikom Valerija poručuje „samo čekam da ti neko pare prebaci“, a prikriveni joj odgovara „samo požuri“.

U odnosu na tačku 7 optužnice, sud je u činjeničnom opisu presude u pogledu iste, izvršio određena prilagođavanja i korekcije, koje su rezultat sadržaja provedenih dokaza, ali ni po čemu nisu takve da bi optužene stavile u teži položaj od onog kojeg su imali po samoj optužnici, niti su promijenile kvalifikaciju djela koje im je stavljeno na teret. Naime, prilagođavanje se odnosi na dio tačke 7 optužnice u kome se govori o pravcu u kom su ilegalni migranti prevezeni, budući da u toku glavnog pretresa nije utvrđeno da je iste nakon njihovog ostavljanja u mjestu Grobnik od strane prikrivenih istražitelja preuzeo izvjesni Ratimir Štefanec i odveo ih u centar Rijeke, pa je sud izostavio taj dio činjeničnog opisa navedenog u optužnici, cijeneći ga povrhom svega i nerelevantnim.

Tačka 8

Utvrđenje suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno s drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 8 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz saglasnih sadržaja izvješća prikrivenih istražitelja broj 1 i broj 2, a koji su u potpunosti podržani sadržajima presretnutih razgovora optuženih, snimljenih na CD-ovima Salih Alibašića, Valerije Vlašić i Mileta Gašljevića.

Naime, iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 09.08.2007. godine, sačinjenog za dan 02.07.2007. godine proizilazi kako je dana 02.07.2007. godine prikriveni istražitelj primio SMS poruku sa mobilnog telefona Valerije Vlašić broja 063 722 667 sadržine „ostalih devet osoba iz prethodnog dogovora od 30.06.2007. godine koje su se trebale prevesti do Umaga, idu za Rijeku“, nakon čega prikriveni istražitelj s telefonskog broja 061 370 094 zaprima poruku od Sadeta Rekića sadržine „osobe dana 03.srpnja 2007. godine oko 01:00 sati će biti na dogovorenom mjestu, te da će mu se javiti“, što Sadet Rekić i čini u 01:04 s porukom sadržine „osobe su tamo“.

Navedeni sadržaj izvješća prikrivenog istražitelja u potpunosti je u saglasnosti sa sadržajem Zapisa broj 477 od 02.07.2007. godine, a što je potvrdio i sam Mile Gašljević na glavnom pretresu, prepoznajući svoj glas, obrazlažući da tom prilikom on komunicira sa Sadetom Rekićem koji mu govori o 9 ljudi koje treba da prebaci preko granice i ostavi ih u mjestu Rešetar, kao i da će mu on sam donijeti novac kako za ovu radnju, tako i za ranije, obzirom da mu je ostao dužan za ranije izvršena prebacivanja ilegalnih migranata.

Izvjeshće je u saglasnosti i sa sadržajima razgovora između Sadeta Rekić i Mile Gašljevića i to Zapisa broj 479 kojom prilikom Sadet Rekić poručuje Mili Gašljeviću „hej Miki, ima noćas 9“ i Zapisa broj 494 od 03.07.2007. godine gdje se Sadet Rekić interesuje da li je Mile obavio posao, a što mu ovaj potvrđuje i

govori „jesam, vratio sam se“. Nadalje, iz Izvješća prikrivenog istražitelja za dan 03.07.2007. godine proizilazi da nakon prebacivanja ilegalnih migranata preko granice, prikriveni istražitelj broj 1 zajedno s prikrivenim istražiteljom broj 2 dolazi u mjesto Rešetar i preuzima 9 ilegalnih migranata, te iste odvozi do predjela Grobnika, nakon čega dana 05.07.2007. godine u ugostiteljskom objektu „ATG“ od Sadeta Rekića na ime izvršenog prevoza, preuzima 675 eura. Nadalje po obavljenom prebacivanju slijedila je komunikacija između Saliha Alibašića i Mandić Miomira zvanog Pujo iz Crne Gore, kada mu je optuženi prenio informacije dokle su stigli migranti, na šta ukazuju Zapis broj 494 od 04.07.2007. godine. Tom prilikom Alibašić poručuje Puji kako će sve biti gotovo večeras, kao i da Ljoši ima njihov broj (broj telefona ilegalnih migranata), te da on ode kod Ljošija koji će ih nazvati i pričati, na šta mu Pujo govori da ne mogu pričati jer su im mobilni aparati isključeni, zatim Zapis broj 495 gdje Alibašić ponovo potvrđuje Puji da će sve biti odrađeno, jer su oni prethodni dan odradili 8 komada i da ih je čovjek prebacio do Venecije bez problema. Nakon toga slijedi razgovor između Saliha Alibašića i Plumaj Gezima zvanog Gzim i Gazda kojom prilikom se i Gazda interesuje dokle su stigli migranti, na šta mu Salih Alibašić odgovara „oni su na talijanskoj strani, čekaju da uđu u auto i za sat će biti tamo“.

Tačka 9

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 9. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora Saliha Alibašića, Mandić Miomira zvanog Pujo i Vuljaj Deljosa, zvanog Ljoši od 03.07.2007. godine i 04.07.2007. godine, kao i presretnutih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1 od 04.07.2007. godine i 05.07.2007. godine, te Izvješća prikrivenog istražitelja sačinjenog za dane 06.07.2007. godine i 09.07.2007. godine i Rješenja Prekršajnog suda u Slunju broj: J-570/07 od 06.07.2007. godine o kažnjavanju ilegalnih migranata Franc Zefi i Emilijan Gjini i Rješenja Prekršajnog suda u Opatiji broj: J 360/I 07.

Naime, Zapisom broj 480 od 03.07.2007. godine (CD-u broj 1 Saliha Alibašića), iz koga proizilazi organizacija prebacivanja 10 ilegalnih migranata iz Crne Gore od strane Saliha Alibašića, snimljena je komunikacija između optuženog Saliha Alibašića i Miomira Mandića Puje, kojom prilikom Alibašić obavještava Miomira Mandića da ilegalnih migranata ima deset i da se četvorica nalaze kod Vuljaj Deljosa Ljošija, dok su šestorica u Tuzi i da ne plaćaju spavanje, na šta mu Pujo odgovara da će ih on pokupiti oko 9 sati i da će „svi na kamion morati polijegati kao sardine, a ja ću im na kamion prethodno staviti karton“.

Nadalje, nakon pomenutog razgovora uslijedio je razgovor između Saliha Alibašića i Vuljaj Deljosa zvanog Ljoši gdje se Salih raspituje da li su stigli

„radnici“ na šta mu Ljoši odgovara da jesu, nakon čega mu Salih Alibašić poručuje da za desetak minuta dolazi kombi po njih i da dobro vodi računa da nešto ne pobrka. Ti razgovori su snimljeni na Zapisima broj 482, 483, 484, 500, 501 i 520 od 03.07.2007. godine i 04.07.2007. godine.

*Po prebacivanju ilegalnih migranata u Bosnu i Hercegovinu uslijedila je komunikacija između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja, u cilju njihovog daljeg transporta prema zemljama Zapadne Evrope, a po prebacivanju istih preko granice BiH i R. Hrvatske. Naime, iz razgovoru između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1 od 05.07.2007. godine (Zapisi broj 162 i 163) vidljivo je da Valerija Vlašić obavještava prikrivenog istražitelja da ona čeka „ da mala dođe i donese, ali imamo jedan problem, ima ih deset“, te mu dalje poručuje da radi „4, 3 pa 3“, na šta on u početku ne pristaje i govori joj da ih ostavi za drugu turu, raspitujući se kada će istu imati. Na to mu Valerija Vlašić govori „ma imat ću sutra, ali to je **onaj Mujo i on je odgovoran za sve**“.*

Po okončanju razgovora između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1, uslijedila je komunikacija između iste i Mileta Gašljevića, a shodno ulozi Mileta Gašljevića u ovom krijumčarskom lancu, odnosno prebacivanju ilegalnih migranata preko granice BiH i Hrvatske. Tako iz Zapisa broj 1 snimljenog razgovora dana 06.07.2007. godine između Valerije Vlašić i Mileta Gašljevića, proizilazi kako Valerija poziva Mileta i govori „gdje si Miki, Vanja je, znaš šta je bilo, Ive pokupio 8, a one dvojice nigdje nema“ na šta joj Mile odgovara „kako kad su zajedno bili“, te dodaje da ih je ostavio sve na jednom mjestu, nakon čega Valerija Vlašić obavještava Mileta Gašljevića da su dvojica ilegalnih migranata lišena slobode od strane hrvatskih policajaca (Zapis broj 3 od 06.07.2007. godine), a koje činjenice su potvrđene kako priznanjem samog svjedoka Mileta Gašljevića, koji je potvrdio svoj glas na snimljenim audio zapisima, tako i sadržajem rješenja Prekršajnog suda u Slunju broj:J-570/07 od 06.07.2007. godine o kažnjavanju ilegalnih migranata Franc Zefi i Emilijan Gjini.

Sadržaji pomenutih Zapisa u potpunosti su u saglasnosti sa sadržajam Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenog za dan 06.07.2007. godine, iz koga proizilazi detaljan način preuzimanja 8 ilegalnih migranta i njihov prevoz do Grobnika, s tim da dvojica ostaju u Rešetaru i poslije bivaju lišeni slobode, a što je u saglasnosti sa sadržajem pomenutog rješenja Prekršajnog suda u Slunju.

U odnosu na tačku 9 optužnice, sud je u činjeničnom opisu presude u pogledu iste, izvršio određena prilagođavanja i korekcije, koje su rezultat provedenih dokaza, ali ni po čemu nisu takve da bi optužene stavile u teži položaj od onog kojeg su imali po samoj optužnici, niti su promijenile kvalifikaciju djela koje im je stavljeno

na teret. Naime, prilagođavanje se odnosi na dio tačke 9 optužnice u kome se govori o pravcu u kom su ilegalni migranti prevezeni, kao i o licima koja su ih prevezla do granice sa R. Slovenijom, budući da u toku glavnog pretresa nije utvrđeno da je iste nakon njihovog ostavljanja u mjestu Grobnik od strane prikrivenih istražitelja preuzeo izvjesni Ratimir Štefanec i Draganić Dejan, pa je sud izostavio taj dio činjeničnog opisa navedenog u optužnici, cijeneći isti i nerelevantnim.

Tačka 10

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 10. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1 od 08.07.2007. godine, 09.07.2007. godine i 10.07.2007. godine, te Izvješća prikrivenog istražitelja sačinjenog za dane 09.07.2007. godine i 10.07.2007. godine.

Naime, iz pomenutog Izvješća za dan 09.07.2007. godine proizilazi detaljan način i vrijeme izvršenog prebacivanja ilegalnih migranata, i to od obavještanja prikrivenog istražitelja od strane Valerije Vlašić koja mu u 14:33 sati pomenutog dana nudi prevoz 9 ilegalnih migranta, do činjenice da u ovoj konkretnoj krivično pravnoj radnji nije uzeo učešće kao i ranije Mile Gašljević, nego da je prebacivanje ilegalnih migranta izvršio njegov brat Ivica Gašljević, u kom pravcu je sud izvršio korekciju i prilagođavanje činjeničnog opisa, a u skladu s izvedenim dokazima.

Da je prebacivanje ovih 9 ilegalnih migranata izvršio Ivica Gašljević potvrđuje i sadržaj Zapisa broj 184 od 10.07.2007. godine gdje je registrovan razgovor vođen između Valerije Vlašić i Ivica Gašljevića koji je koristio broj 098/608 188, kojom prilikom Valerija poručuje Ivici „Ivice, evo za 20 minuta će ti Čavkan donijeti, eno njega u TUŠ-u, mijenja iz dinara u eure. Sad će on tebe nazvati da se nadete i nadam se da ti neće biti problem da te nekad kontaktiram“, a koja činjenica proizilazi i iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja iz koga proizilazi da je za prebacivanje ove grupe ilegalnih migranata, prikriveni istražitelj komunicirao s Ivicom Gašljevićem, koji je zatim i odradio to prebacivanje.

Tačka 11

Utvrđenje suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno sa drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 11 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz sadržaja izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, a koji sadržaj je u potpunosti komplementaran sadržajima presretnutih razgovora optuženih, snimljenih na CD-ovima Salih Alibašića, Valerije Vlašić i Mileta Gašljevića.

Tako iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 09.08.2007. godine, sačinjenog za dan 16.07.2007. godine proizilazi kako je pomenutog dana primio poziv od Valerije Vlašić kojom prilikom mu je ista ponudila prevoz 4 osobe, nakon čega prikriveni istražitelj u 22:45 zaprima SMS poruku s telefonskog aparata broja 0038763104823 (korisnik Salih Alibašić) sa sadržinom " broj telefona 095/8568559", a što je potpunoj saglasnosti sa sadržajem Zapisa broj 53, 54, 55 snimljenih na CD-u broj 2 Saliha Alibašića-broj 063 104 823, gdje se smjenjuju razgovori Valerije Vlašić i Saliha Alibašića, zavisno ko im je sugovornik, odnosno komunikaciju s Hiseny Fotaqom, zvani Beny ili Džimi održava Salih Alibašić, dok komunikaciju s prikrivenim istražiteljom održava Valerija Vlašić, a koja činjenica proizilazi iz sadržaja Zapisa broj 55 gdje se Salih kod Benija interesuje „da li je došla četvorka“ na šta mu ovaj odgovara potvrdno.

Da je na ime prevoza ilegalnih migranata izvršenog dana 17.07.2007. godine prikriveni istražitelj primio novčani iznos 300 eura, sud je utvrdio na osnovu sadržaja pomenutog Izvješća za taj dan. Ove činjenice su u potpunosti u skladu sa sadržajem zapisa broj 191, 192, 195 snimljenih na CD-u broj 1 koji se odnosi na Valeriju Vlašić, odnosno broj 063 722 667, a koji broj je u konkretnom slučaju (Zapis broj 55) korišten istovremeno od Valerije i Saliha. Tako iz pomenutog Zapisa proizilazi da se prilikom razgovora između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja, u razgovor se uključuje Salih Alibašić koji poručuje prikrivenom istražitelju da ova „čtvorka ide za Zagreb, a ne za Rijeku, kako je to ranije bilo planirano, i to na staro mjesto kod hotela „Panorama“, dodajući da će vidjeti ko će ih voditi, da li Mile ili onaj drugi, s tim da je njihovo prebacivanje ipak izvršio Mile Gašljević, što je potvrdio sam Mile Gašljević na glavnom pretresu prepoznajući svoj glas u razgovoru s Rekić Sadetom snimljenom na Zapisu broj 689 od 16.07.2007. godine, tvrdeći da tom prilikom upravo on razgovara s Rekićem i govori mu da je stigao prvi i da će ih neko dovesti.

Tačka 12

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 12. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Saliha Alibašića, Miomira Mandića zvanog Pujo i još nepoznatih lica iz Crne Gore, od 23.07.2007. godine koji se odnose na organizaciju prebacivanja ilegalnih migranata iz Crne Gore u BiH, kao i razgovora Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1 od 23.07.2007. godine i 24.07.2007. godine, a koji se odnose na organizaciju preuzimanja ilegalnih migranata u R. Hrvatskoj od strane prikrivenog istražitelja broj 1 i broj 2 i njihovog transporta do Zagreba u neposrednoj blizini hotela

„Panorama“, a koje činjenice su u potpunoj saglasnosti sa sadržajem Izvješća prikrivenog istražitelja sačinjenog za dane 23.07.2007. godine i 24.07.2007. godine.

Tako iz sadržaja Zapisa broj 112, 114, 116 i 117 od dana 23.07.2007. godine, odnosno razgovora vođenih između Salih Alibašića i Mandić Miomira zvanog Pujo proizilazi da će i ovu grupu ilegalnih migranata preuzeti Salih Alibašić i ići s njima odmah, nakon što taksista koji se prevrnuo, nađe drugog kako bi mogli nastaviti s putovanjem. Na okolnosti prebacivanja ove grupe ilegalnih migranata nedvojbeno upućuju sadržaji razgovora između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja, odnosno Zapisi broj 227 i 228 od 24.07.2007. godine kada prikriveni istražitelj poručuje Valeriji Vlašić da je sve odrađeno, dok na okolnosti prebacivanja predmetne grupe ilegalnih migranata preko granice BiH i R. Hrvatske od strane Mileta Gašljevića i njihovo ostavljanje u mjestu Rešetar upućuju sadržaji Zapisa broj 564, 565 i 566 snimljeni na CD-u broj 2 Mileta Gašljevića telefonskog broja 989172773 gdje Mile Gašljević razgovara s Sadetom Rekićem i kojom prilikom mu Rekić poručuje „Oni su u gaju, istovareni su i mi se vraćamo“, a što je potvrdio i sam Mile Gašljević na glavnom pretresu, prepoznajući svoj glas na ovim Zapisima.

Takođe, sve navedeno u potpunosti je potvrđeno i sadržajem Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, u kome je u detaljno opisan način i vrijeme pozivanja istog od strane Valerije Vlašić, koja mu je ponudila prevoz 8 ilegalnih migranata, koje je prikriveni istražitelj zajedno s prikrivenim istražiteljom broj 2 preuzeo u mjestu Rešetar, te ih zajedno prevezao do parkirališta hotela „Panorama“ u Zagrebu, gdje ih po ranijem dogovoru preuzima Hiseny Fotaq i za koju uslugu prikriveni istražitelj dana 24.07.2007. godine od Sadeta Rekića prima 600 eura.

Tačka 13

Ocjena suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno sa drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 13 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz sadržaja izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, a koji sadržaj je u potpunosti podržan sadržajima presretnutih razgovora optuženih, snimljenih na CD-ovima Valerije Vlašić i Mileta Gašljevića.

Tako iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 09.08.2007. godine, sačinjenog za dan 26.07.2007. godine proizilazi kako je on pomenutog dana primio poziv od Valerije Vlašić, kojom prilikom mu je ista ponudila prevoz 6 osoba, a ne 8, kako je to prvobitno bilo planirano i da svi idu za Rijeku, a ne za Zagreb, nakon čega prikriveni istražitelj dana 27.07.2007. godine u 04:10 zaprima SMS poruku s telefonskog aparata broja

0038762421640 (korisnik Sadet Rekić) sa sadržinom“ za 10 minuta osobe će biti u mjestu Rešetar“ koje prikriveni istražitelj broj 1 zajedno s prikrivenim istražiteljom broj 2 preuzima, te ih odvoze u Rijeku, predio Grobnik.

Navode pomenutog Izvješća u potpunosti podržavaju i sadržaji Zapisa broj 231 od 25.07.2007. godine i 233 od 26.07.2007. godine. Tako iz zapisa broj 231, odnosno sadržaja razgovora između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja proizilazi kako Valerija obavještava prikrivenog istražitelja o grupi lica koja trebaju da dođu narednih dana, poručujući mu „sad sam pričala sa onim čovjekom i rekao mi je da sutra preko dana trebaju doći ovdje u Bihać osam i znači sutra naveče Mile, prekosutra ujutro ti. Znači to bi bilo u petak ujutro“, dok u Zapisu broj 233 Valerija prikrivenom istražitelju poručuje „hej, 6 ih ima, sutra ujutro-sto posto, ali ide Rijeka. Kontam tri ti, tri on i tako, i idu na staro mjesto“.

Ovako utvrđene činjenice u potpunoj su saglasnosti sa Zapisima snimljenim na CD-u Mileta Gašljevića. Tako iz Zapisa broj 604 od 26.07.2007. godine u 21:33 sati, odnosno razgovora Mile Gašljevića i Sadeta Rekića proizilazi da se radi o 6 ilegalnih migranata (svoj glas potvrdio Mile Gašljević na glavnom pretresu), koje tu noć Mile treba prebaciti preko granice s R. Hrvatskom što on i čini, a što potvrđuju sadržaji Zapisa 700, 701 i 704 snimljeni na istom CD-u Mileta Gašljevića, što je i sam Gašljević priznao, potvrdivši svoj glas snimljen na audio zapisima prilikom njegovog saslušanja na glavnom pretresu.

Konačno, činjenicu da je prikriveni istražitelj na ime prevoza 6 ilegalnih migranata dana 27.07.2007. godine preuzeo 450 eura od Sadeta Rekića, sud nalazi utvrđenom na osnovu sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja.

U odnosu na tačku 13 optužnice, sud je u činjeničnom opisu presude u pogledu iste, izvršio određena prilagođavanja i korekcije, koje su rezultat provedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja, a koje prilagođavanje se odnosi na dio tačke 13 optužnice u kome se govori o pravcu u kom su ilegalni migranti nakon njihovog ostavljanja od strane prikrivenih istražitelja prevezeni, kao i o licima koja su ih prevezla do granice sa R. Slovenijom, budući da u toku glavnog pretresa nije utvrđeno, niti je uopšte dokazivano da je iste nakon njihovog ostavljanja u mjestu Grobnik od strane prikrivenih istražitelja, preuzeo izvjesni Ratimir Štefanec, pa je sud izostavio taj dio činjeničnog opisa navedenog u optužnici, cijeneći isti i nerelevantnim.

Tačka 14

Ocjena suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno sa drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 14 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj,

proizilazi iz sadržaja izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, a koji sadržaj je u potpunosti saglasan sa sadržajima presretnutih razgovora optuženih, snimljenih na CD-ovima Valerije Vlašić i Mileta Gašljevića.

Naime, iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 09.08.2007. godine, sačinjenog za dan 27.07.2007. godine proizilazi kako je pomenutog dana u 08:52 sati prikriveni istražitelj primio poziv Saliha Alibašića, kojom prilikom mu je isti ponudio prevoz 8 osoba (ilegalnih migranata) do Zagreba, nakon čega ga ponovno u 11:47 poziva Salih Alibašić provjeravajući da li želi pristati na ponudu i prenosi mu da, ukoliko je zainteresovan, u vezi svega daljeg se obraća Valeriji Vlašić, uključujući i isplatu novca za izvršenu uslugu, nakon čega je uslijedila komunikacija između Valerije Vlašić i Sadeta Rekića s jedne strane i prikrivenog istražitelja broj 1 s druge strane, a shodno uputama izdatim od strane Saliha Alibašića.

U pomenutom Izvješću sačinjenom za dane 27.07. i 28.07.2007. godine detaljno je opisan način i vrijeme preuzimanja 8 ilegalnih migranata albanske nacionalnosti od strane oba prikrivena istražitelja i njihov transport na unaprijed dogovorenu lokaciju, kod benzinske postaje „Petrol“ u Zagorskoj ulici u Zagrebu, koje potom preuzima od prikrivenog istražitelja tada NN osoba, a s ciljem njihovog daljeg ilegalnog prebacivanja u Republiku Sloveniju, nakon čega dana 28.07.2007. godine u 18:05 sati prikriveni istražitelj, po unaprijed dogovorenom načinu s Valerijom Vlašić i Sadetom Rekićem preuzima od NN osobe 600 eura na ime izvršenog prevoza 8 ilegalnih migranata.

Činjenicu da je iste migrante prethodno preko granice BiH i R. Hrvatske, a kako je to činjenično opisano u ovoj tački izreke presude, ilegalno prebacio Mile Gašljević u dogovoru sa Sadetom Rekićem, sud nalazi u sadržaju Zapisa broj 711, 714 i 717 od 27.07.2007. godine i 28.07.2007. godine, odnosno sadržaju razgovora vođenih između Mile Gašljevića i Sadeta Rekića, gdje Mile u Zapisu broj 717 poručuje Rekiću da je završio posao i da se vratio, a što je potvrdio i sam Mile Gašljević prilikom njegovog neposrednog saslušanja na glavnom pretresu, prepoznajući svoj glas i izjavljujući da tom prilikom on razgovara sa Sadetom Rekićem i dodaje da je posao završio, odnosno prebacio ilegalne migrante, a na način kako je to i ranije radio.

Tačka 15

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 15. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1, od 28.07.2007. godine, 30.07.2007. godine te

31.07.2007. godine snimljenih na CD broj 4 Valerije Vlašić (broj 062 987 391) koji se odnose na organizaciju prihvata ilegalnih migranata iz Bihaću (Zapis broj 250 od 28.07.2007. godine, gdje Valerija poručuje prikrivenom istražitelju istražitelju „trebali bi danas doći i to bi bilo ovdje smješteno, ovdje kod mene u Bihaću“), te njihovog prebacivanja do Mile Gašljevića u mjesto Čavnik, nakon čega ih Mile Gašljević prebacuje preko granice s R.Hrvatskom u mjesto Rešetar, što proizilazi iz presretnutih razgovora Mile Gašljevića i Sadeta Rekića (svoj glas na snimljenim audio zapisima potvrdio i sam Mile Gašljević prilikom njegovog neposrednog saslušanja na glavnom pretresu), odnosno Zapisa broj 2 snimljenog na CD-u broj 2 Mileta Gašljevića (broj 989 172 773), kao i razgovora Saliha Alibašića i NN osobe albanskog korisničkog broja od 01.08.2007. godine, a koji se odnose na organizaciju ilegalnog prebacivanja od strane Saliha Alibašića kojom prilikom Salih poručuje NN osobi da ih neće voziti dalje od Karlovca dok ne uplate novac.

Sve navedeno sud nalazi potkrijepljenim i sadržajem Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 za dane 30.07 i 31.07.2007. godine gdje je na precizan način, u detalje opisan način komunikacije prikrivenog istražitelja broj 1. prvo sa Valerijom Vlašić, koja mu je ponudila prevoz 8 ilegalnih migranata do Zagreba odnosno Hiseny Fotaqa zvanog Beny, a potom i s Sadetom Rekićem koji mu je prenio informaciju dana 31.07.2007. godine u 04:19 sati da se osobe nalaze na istom mjestu, pa do naplate 600 eura na ime izvršene usluge prevoza ilegalnih migranata koje mu je uručio Sadet Rekić u ugostiteljskom objektu „Marko“.

Tačka 16

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 16. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Saliha Alibašića i Marka Babića, zvanog Juka, te više presretnutih razgovora s NN osobama koje koriste srbijanske brojeve telefona, između ostalih i s Plumaj Gezimom zvanim Gzim, iz kojih razgovora proizilazi organizacija prebacivanja ilegalnih migranta od Crne Gore, preko BiH i dalje u Hrvatsku od strane Saliha Alibašića, koji razgovori su snimljeni na CD-u broj 4 Saliha Alibašića korisničkog broja 063 791 408 za dane 01.08.2007. godine i 02.08.2007. godine.

Tako u razgovoru vođenom između Saliha Alibašića i Marka Babića zvanog Juka, snimljenog na Zapis broj 3, Salih Alibašić poručuje Juki „gdje si Juka, ujutro imamo trojku za R, a četvorku za Z, ali slušaj četvorku moraš kod sebe staviti i da daš telefon da su tu i da stoje tu dok ja ne dignem pare“, nakon čega slijedi više razgovora između Saliha Alibašića i više lica koje koriste srbijanske brojeve telefona, tako da između ostalog u Zapisu broj 10 od 01.08.2007. godine Salih

Alibašić poručuje „reci Gzimu neka se spuste do ceste i sad će stati dva auta i nek stoje u šumici i kada vide dva auta neka upadaju“.

Nadalje iz Zapisa broj 22, odnosno razgovora vođenog između Saliha Alibašića i NN osobe (srbijski predznak telefonskog broja) Salih Alibašić sugovorniku poručuje „Ja sam dogovorio za pare ujutro sa ovim Adrianom. Ujutro će biti u Karlovcu, ja ih neću pustiti, on će poslat pare i tek onda, a ja imam njegov broj, a i tebe ću zvati“ nakon čega je u 21:49 istog dana uslijedio razgovor između Saliha Alibašića i Plumaj Gezima, zvanog Gzim gdje se Salih raspituje kod istog gdje „ilegalci“ idu, na šta mu ovaj odgovara „za Rijeku“, a Salih Alibašić mu poručuje „ja samo tamo stavim u šumu, u pala noći u Rijeci, a ne znam kad će ih ovaj uzeti, jer ja ih tamo ostavim i ja sam završio, dam tebi na telefon...“.

Po okončanju razgovora Saliha Alibašića s pripadnicima organizovane grupe u Crnoj Gori uslijedila je komunikacija istog s prikrivenim istražiteljom (Zapis broj 29), kojom prilikom mu Salih govori da je ranije pala jedna „osamnaeska“ na mjestu gdje ih je on ranije ostavljao i da je to bilo na vjestima, na šta mu prikriveni istražitelj predlaže da ovih 7 ostavi kod sebe dok se ne smiri situacija jer je policije mnogo, na šta Salih ne pristaje, jer je po njemu „prerizično i da ih nema gdje smjestiti“, o kojem razgovoru obavještava NN osobu srbijskog predznaka (Zapis broj 30) kojom prilikom govori „ne možeš ih tu držati, jer ne mogu ni uzeti pare ne mogu ništa. Ma čovjek taj je ugledan i ja idem na sigurno, tu nema pada. Pred njega dolazi čovjek večeras, policijski auto dolazi i čisti mu. On ima te svoje prijatelje i zajedno rade. Zovem Dulija, ugasi, tako da nam jedino ostaje staviti ih u neku šumicu u Zagreb“, na šta mu sagovornik odgovara da ne zna kome da se obrati u Zagrebu da ih primi. Nakon toga je uslijedio razgovor između Saliha Alibašića i Marka Babića zvanog Juka (Zapis broj 33), kojom prilikom mu Salih nudi da za njega preveze „i ovih sedam“, s tim da bi mu platio po 50 eura, nakon čega Salih poziva Gzima i prenosi mu da mora platiti još 350 eura „jer je čovjek od njega tako tražio“.

*Po prebacivanju ilegalnih migranata u R. Hrvatsku iste prikriveni istražitelj ostavlja u velikoj napuštenoj kući s tri kata, nakon čega slijedi komunikacija Saliha Alibašića i Plumaj Gezima zvanog Gzim (Zapis broj 64 od 02.08.2007. godine) kojom prilikom mu Salih poručuje da je posao obavljen i da mu je **poslao ime na koje treba da uplati novac**, na šta mu sagovornik odgovara da neće platiti dok oni ne dođu tamo, Salih mu poručuje kako ga je to Gani naučio i da će ipak morati platiti.*

Sve navedeno sud nalazi potkrijepljenim sadržajem Izvješća prikrivenog istražitelja za dane 01.08 i 02.08.2007. godine gdje je na precizan način i u detalje opisan način komunikacije prikrivenog istražitelja broj 1., prvo sa Valerijom Vlašić, koja

mu je ponudila prevoz 7 ilegalnih migranata do Zagreba odnosno Hiseny Fotaqa zvanog Beny, a potom i s Sadetom Rekićem, koji mu je prenio informaciju dana 02.08.2007. godine u 04:18 sati da se osobe nalaze na istom mjestu, pa do naplate 525 eura na ime izvršene usluge prevoza ilegalnih migranata koje mu je uručila NN osoba u Ličkom Petrovom selu.

Takođe iz sadržaja pomenutog Izvješća proizilazi da su ilegalni migranti od strane prikrivenog istražitelja ostavljeni u mjestu Krnjak u jednoj napuštenoj kući, nakon čega isti bivaju lišeni slobode od policijskih službenika R. Hrvatske, te prekršajno procesurani od strane Prekršajnog suda u Karlovcu 03.08.2007. godine.

*Navedeno činjenično stanje u potpunoj je saglasnosti i sa sadržajem presretnutih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja na dan 02.08.2007. godine. Tako iz Zapisa broj 20 od 02.08.2007. godine proizilazi komunikacija između Valerije Vlašić (062 987 391) i prikrivenog istražitelja gdje Valerija govori „ovaj momak je pobjegao i ostalo mu auto. Uglavnom bio je USKOK. Znaš šta kaže **ovaj Mujo da oni imaju njegov glas** i kada on priča oni ga snimaju. Pa ne bi bilo loše da ti zamjeniš karticu, jer oni ne znaju ko je s druge strane“.*

Tačka 17

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 17. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Saliha Alibašića i Marka Krtolice, te razgovora vođenih između Mile Gašljevića i Sadeta Rekića, iz kojih razgovora proizilazi organizacija prebacivanja ilegalnih migranata od Crne Gore, preko BiH i dalje u Hrvatsku od strane Saliha Alibašića, koji razgovori su snimljeni na CD Saliha Alibašića za dane 13.08.2007. godine i 15.08.2007. godine, te konkretna radnja prebacivanja ilegalnih migranta preko granice BiH i Hrvatske što je učinio Mile Gašljević, po unaprijed planiranoj ulozi vodiča.

Tako iz razgovora (Zapis broj 442 od 15.08) vođenog između Marka Krtolice i Saliha Alibašića, proizilazi interesovanje Marka Krtolice koliko Salih naplaćuje iz R. Hrvatske pa do kraja, na šta mu Salih odgovara 1200 eura po osobi, dok uzima po 1500 eura od Muse. Navedeno jasno ukazuje da je Alibašić često preuzimao i organizaciju daljeg putovanja „od Hrvatske do zemalja Zapadne Evrope“, a ne samo da je ostajao na nivou BiH i Hrvatske.

Saglasno naprijed vođenim razgovorima uslijedila je komunikacija između Mile Gašljevića i Sadeta Rekića snimljena na Zapisima broj 362, 364, 367, 372, 375, 376, 378, 383 i 386 od 16.08.2007. godine a koji razgovori se odnose na konkretnu

radnju prebacivanja 9 ilegalnih migranata preko granice BiH i Hrvatske u mjesto Rešatar izvršenu od strane Mile Gašljevića, a što je potvrdio i sam Mile Gašljević na glavnom pretresu prepoznavši svoj razgovor s Sadetom Rekićem s kojim je bio u komunikaciji prilikom izvršenog prebacivanja 9 ilegalnih migranata dana 17.08.2007. godine.

Sadržaj navedenih presretnutih razgovora, sud nalazi utvrđenim, obzirom da su isti u potpunoj saglasnosti i sa Izvješćem prikrivenog istražitelja broj 1, broj: 511-01-35/1-4-VT-2/59-07. MK. od 10.09.2007. godine, sačinjenog za dane 15.08., 16.08., i 17.08.2007. godine, gdje je na precizan način i u detalje opisan način komunikacije prikrivenog istražitelja broj 1. prvo sa Valerijom Vlašić, koja mu je ponudila prevoz 9 ilegalnih migranata do Rijeke odnosno, predjela Grobnik, a potom i sa Sadetom Rekićem, koji mu je rekao da će mu novac za izvršenu uslugu donijeti, što ovaj i čini u 19:20 u ugostiteljskom objektu „Amadeus“ u Korenici predajući mu 670 eura.

Tačka 18

Ocjena suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno sa drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 18 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj nesumnjivo proizilazi iz sadržaja izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, a koji sadržaj je u potpunosti podržan sadržajima presretnutih razgovora optuženih, snimljenih na CD-ovima Salih Alibašića, Valerije Vlašić i Mileta Gašljevića.

Naime, iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 10.09.2007. godine, sačinjenog za dan 21.08.2007. godine proizilazi kako je pomenutog dana u 14:10 sati isti primio poziv od Valerije, kojom prilikom mu je ista ponudila prevoz 8 osoba (ilegalnih migranata) do mjesta Krnjak, na šta prikriveni istražitelj pristaje te angažuje prikrivenog istražitelja broj 2 i zajedno u jutarnjim satima 22.08.2007. godine odlaze u mjesto Rešatar, gdje po prethodnim uputama Sadeta Rekića preuzimaju 8 migranata, te ih odvoze do mjesta Krnjak i ostavljaju u jednoj napuštenoj kući, a sve po unaprijed utvrđenom dogovoru s Valerijom Vlašić, na ime koje usluge od NN osobe koja mu je rekla da novac šalje Sadet Rekić, preuzima 600 eura.

Sve navedeno u vezi sa planiranjem prebacivanja ilegalnih migranata, proizilazi i iz Zapisa broj 463 od 20.08.2007. godine gdje je utvrđena komunikacija između Salih Alibašića i Marka Krtolice, kojom prilikom Marko govori Salihu „Ja zovem Đuku i on kaže ja to neću da radim i hoću da se ovo do Rijeke plati, a ostalo kad se završi, ja nemam pojma šta on hoće. Šta ću ja sad Mujo raditi“, na šta mu Salih poručuje da se ne sekira i da se do kraja može završiti.

Saglasno naprijed vođenim razgovorima uslijedila je komunikacija između Mile Gašljevića i Sadeta Rekića snimljena na Zapisima broj 541, 544, 547, 548, 551, 578 i 581 od 21.08.2007. godine i 22.08.2007. godine a koji razgovori se odnose na konkretnu radnju prebacivanja 8 ilegalnih migranata preko granice BiH i Hrvatske u mjesto Rešatar izvršenu od strane Mile Gašljevića, a što je potvrdio i sam Mile Gašljević na glavnom pretresu prepoznavši svoj razgovor s Sadetom Rekićem s kojim je bio u komunikaciji prilikom izvršenog prebacivanja 8 ilegalnih migranata dana 22.08.2007. godine.

Pravilnost utvrđenja suda da su optuženi počinili krivično djelo opisano u tački 18 izreke optužnice proizilazi i iz svjedočenja svjedoka Valerija Vlašić, saslušane na glavnom pretresu, kojom prilikom je svjedokinja po reprodukovanom joj razgovoru (Zapis broj 55) potvrdila da se radi o njenom glasu i da tom prilikom „ona razgovara sa Cindrićem“ (prikriveni istražitelj) o ljudima (ilegalnim migrantima), gdje ih treba ostaviti, ističući da broj 063 728 417 koji mu je dala predstavlja broj Muje.

Tačka 19

Utvrđenje suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno s drugim osobama počinio radnje izvršenja opisane pod tačkom 19 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz sadržaja izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, a koji sadržaj je u potpunosti podržan sadržajima presretnutih razgovora optuženih, snimljenih na CD-ovima Salih Alibašića, Valerije Vlašić i Mileta Gašljevića.

Naime, iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 10.09.2007. godine, sačinjenog za dan 23.08.2007. godine proizilazi kako je pomenutog dana u 12:34 sati isti primio poziv od Salih Alibašića kojom prilikom mu ponuđeno da preveze 16 osoba (ilegalnih migranata), nakon čega je sa broja Valerije Vlašić zaprimio SMS poruku sa sadržajem „neće ići 16 osoba, nego samo 9“, obrazloživši mu naknadno da iste idu u mjesto Krnjak, u istu napuštenu kuću, kao i ranije.

Nadalje iz izvješća je vidljivo da je prikriveni istražitelj broj 1 obzirom na broj ilegalnih migranata angažovao i prikrivenog istražitelja 2, nakon čega su njih dvojica po obavještenju dobijenom od Valerije Vlašić da se lica nalaze u Rešetaru, otišli po ista te ih odvezli do mjesta Krnjak i ostavili u napuštenoj kući.

Navode prikrivenog istražitelja koji se odnose na komunikaciju njega sa Salihom Alibašićem, u potpunosti potvrđuju sadržaji presretnutih razgovora vođenih između prikrivenog istražitelja i Valerije Vlašić i to Zapis broj 59 od 22.08.2007.

godine, kojom prilikom prikriveni istražitelj poručuje Valeriji „Sad sam se čuo s Mujom i reče mi da neće biti ujutro ništa“ na šta mu Valerija odgovara „sutra će doći do nas, a prekosutra kod tebe“, na šta joj prikriveni istražitelj poručuje „tako je i dogovorili smo da će biti 16“, nakon čega slijedi ponovni razgovor između prikrivenog istražitelja i Valerije Vlašić, vođen u prisustvu Saliha Alibašića, odnosno Muje (Zapis broj 64 od 23.08.2007. godine, kojom prilikom Valerija govori da zajedno sjedi s Mujom i čekaju da im jave gdje idu ilegalni migranti).

Na okolnosti daljeg transporta ilegalnih migranata u pravcu Zagreba upućuje sadržina Zapis broja 92 od 25.08.2007. godine kada Valerija govori prikrivenom istražitelju istražitelju „Ja išla na autobus, čekala ove pare i da te pitam, da li bi ti mogao sutra ujutro, znaš gdje si ostavio ono, odvesti ih za Zagreb, ovaj čovjek nije, jer se nisu dogovorili za pare i koliko bi ti tražio para da ja mogu reći ovome čovjeku jer bi on poslao meni. Ma one što si ih ostavio u Krnjaku, nisu ih uzeli, posvađali se nešto oko para i ovaj čovjek iz Ljubljane odakle li već, nije ih htio uzeti. Trebaš ih samo odvesti do Zagreba, do onoga Benija znaš onoga što si mu vozio, dala bih ja tebi njegov broj telefona“, dok u Zapisu broj 100 - razgovor između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja, Valerija govori prikrivenom istražitelju istražitelju „Mujo me sad zvao i moli te ako možeš još ranije, ja ti mogu odmah dati pare. Nisu im poslali ni ono iz Crne Gore, ni novac neće dok to ne stigne u Zagreb, a banka danas radi do dva sata“.

Na okolnosti neposrednog prebacivanja 9 ilegalnih migranata dana 24.08.2007. godine od strane Mile Gašljevića upućuju sadržaji razgovora zadokumentovani na Zapisima broj 600, 617, 620, 623, 628, 632, 677, 690, 693 i 695, a što je potvrđeno i svjedočenjem Mile Gašljevića na glavnom pretresu, kojom prilikom je Gašljević obrazložio da u pomenutim zapisima on dogovara sa Sadetom Rekićem detalje u vezi preuzimanja 9 ilegalnih migranata u mjestu Čavnik i njihovog prebacivanja preko granice u R.Hrvatsku u mjesto Rešetar.

U odnosu na tačku 19 izreke presude, sud je u činjeničnom opisu presude u pogledu iste, izvršio određena prilagođavanja i korekcije, koje su rezultat provedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja, a koje prilagođavanje se odnosi na dio tačke 19 optužnice u kome se govori o pravcu u kom su ilegalni migranti nakon njihovog ostavljanja od strane prikrivenih istražitelja prevezeni, kao i o licima koja su ih prevezla do granice s R. Slovenijom, budući da u toku glavnog pretresa nije utvrđeno da je iste nakon njihovog dovoženja od strane prikrivenih istražitelja, preuzela osoba navedena u činjeničnom opisu tačke 19 optužnice, odnosno da je navedena osoba radila po uputama optuženog Saliha Alibašića, zbog čega je sud izostavio taj dio činjeničnog opisa navedenog u optužnici, cijeneći isti i nerelevantnim.

Tačka 20

Zaključak suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno sa drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 20 izreke presude na način i vrijeme opisan u istoj, proizilazi iz sadržaja izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, a koji sadržaj je u potpunosti podržan sadržajima presretnutih razgovora snimljenih na CD-ovima Saliha Alibašića i Valerije Vlašić.

Naime, iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 10.09.2007. godine, sačinjenog za dan 29.08.2007. godine proizilazi kako je pomenutog dana u 22:10 sati istražitelj primio poziv od Saliha Alibašića, kojom prilikom mu je isti ponudio prevoz 10 osoba (ilegalnih migranata), a da je njihovo odredište Rijeka, odnosno predio Grobnika, kao i da je na ime izvršenog prevoza 10 ilegalnih migranata dana 03.09.2007. godine od NN osobe preuzeo 900 eura, koje mu je poslao Sadet Rekić zvani Čavkan, koji je u pravilu bio dostavljač koverti sa novcem, koje kovertu mu je davala Valerija Vlašić, što je on i sam potvrdio.

Da se radilo o 10 ilegalnih migranata prebačenih dana 31.08.2007. godine potvrđuje i sadržaj Zapisu broj 108 od 25.08.2007. godine kojom prilikom Valerija Vlašić najavljuje prikrivenom istražitelju istražitelju dolazak „desetke, ali se ne bi trebali raditi do utorka zato što im ljudi trebaju poslati pare i njoj platiti, jer banke tek od ponedjeljka rade, a oni ih nemaju gdje sutra smjestiti“, govoreći prikrivenom istražitelju istražitelju da se radi „o njoj i Mujinoj robi“, kao i da joj Lela trenutno nije tu, gdje bi ih mogla smjestiti. Prilikom reprodukcije ovog snimka svjedokinja Valerija Vlašić je potvrdila njegovu autentičnost, ali i dodala da ona tom prilikom spominje novac koji je slat za krijumčarene ljude, uz napomenu da je ona bila samo posrednik u svemu tome, što Sud nije mogao prihvatiti jer je to u potpunoj suprotnosti sa sadržajem ostalih dokaza koje je prihvatio, a pogotovo sa sadržajem zapisa snimljenih telefonskih razgovora, čiju autentičnost je potvrdila i sama Valerija Vlašić (CD-ove sa razgovorima sa njenih telefona).

Potvrdu ocjene o prebacivanju pomenutih 10 ilegalnih migranata na način i vrijeme opisan u tački 20, sud nalazi i u saglasnim sadržajima razgovora vođenih između prikrivenog istražitelja broj 1 i Saliha Alibašića (Zapis broj 505 od 29.08.2007. godine) i razgovora Saliha Alibašića i Marka Krtolice koji je koristio broj crnogorskog predznaka 38268587748 (Zapis broj 511 od 31.08.2007. godine), kojom prilikom Salih poručuje Marku Krtolici „Vidjet ćemo, mi to večeras završavamo, možda sad nešto pošaljemo para, ujutro će biti sve završeno

uglavnom. Ma neka ovaj tvoj tamo negdje nađe šumu, oko groblja, tunela, gdje je nazgodnije. Ništa u kuću, samo šuma“.

Tačka 21

Utvrđenje suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno sa drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 21 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz saglasnih, odnosno konzistentnih sadržaja Izvješća prikrivenih istražitelja broj 1 i broj 2, a koji su u potpunosti podržani sadržajima presretnutih razgovora zadokumentovani na CD-ovima Saliha Alibašića i Valerije Vlašić te Aktu Policijske uprave Maribor broj: 510-57/2007/1(3F333-02) od 26.09.2007. godine.

Naime, iz sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1, broj:511-01-35/1-4-VT-2/59-07.MK. od 01.10.2007. godine, sačinjenog za dan 22.09.2007. godine proizilazi kako je toga dana prikriveni istražitelj u 13:05 primio poziv od Valerije Vlašić sa broja 0038763722667, kojom prilikom mu je ista ponudila prevoz 13 ilegalnih migranata za dan 23. ili 24.09.2007. godine, nakon čega je prikriveni istražitelj obavještava da će tom prilikom angažovati svog prijatelja (prikriveni istražitelj broj 2). Nadalje iz istog izvješća proizilazi kako ga je dana 23.09.2007. godine u 17:29 ponovo kontaktirala Valerija i rekla mu kako će pomenute osobe dana 24.09.2007. godine oko 06:00 sati čekati u blizini trafostanice kod mjesta Stara Kršlja.

Pomenute činjenice u potpunoj su saglasnosti sa sadržajem Zapisa broj 11 od 20.09.2007. godine gdje Valerija Vlašić poručuje prikrivenom istražitelju istražitelju „Valuta je kod mene, pa da vidimo da to prebacimo, da daš pajdi i da ti kažem da treba doći trinaeska, ali još ne znam gdje će dok se ne vidi i de mi reci jel onom pajdi broj na pretplatu ili dopunu?“.

Nadalje na okolnosti same organizacije i planiranja prebacivanja pomenutih 13 ilegalnih migranta od strane Saliha Alibašića nedvojbeno upućuje sadržaj razgovora vođenog između Saliha Alibašića i NN osobe s crnogorskim brojem 38268676893, kojom prilikom ta osoba pita Saliha kome da ih preda, na što mu Salih odgovara „Dobit ćeš ti broj, samo ti upiši sada jedan broj 062 227 233. To ti je broj ako mene ne budeš mogao dobiti zovi njega, to je Ćiro. Nemoj njima davati taj broj. Zovni na sat i po kad stignu u Podgoricu ili kad ti budeš u Rožaju, tako da on pripremi taksistu dole“.

Navedeno utvrđeno činjenično stanje je u potpunosti u saglasnosti s sadržajem Zapisa broj 21 i 38, gdje Valerija govori da se kod nje nalazi trinaest osoba.

Potvrdu navedenog sud nalazi i u sadržaju Izvješća prikrivenog istražitelja koji je u svom Izvješću za dan 26.09.2007. godine unio i činjenicu da je pomenutog dana na ime prevoza ilegalnih migranata od Valerije Vlašić preuzao iznos od 1000 eura, te konačno i u Aktu Policijske uprave Maribor broj: 510-57/2007/1(3F333-02) od 26.09.2007. godine u kojem je konstatovano hapšenje u izreci navedenih ilegalnih migranata, kao i tri osobe u ulogama vozača.

Tačka 22

Zaključak suda da je optuženi Salih Alibašić, zajedno sa drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 22 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz saglasnih sadržaja presretnutih razgovora snimljenih na CD-u Saliha Alibašića, te Rješenja Prekršajnog suda u Zagrebu, broj:I-J-D-3089-2007 i broj: I-J-D-3090-2007 od 17.08.2007. godine o prekršajnom kažnjavanju ilegalnih migranata Ndoj Emiljan i Musaja Bledar, kao i Službene zabilješke PU Zagrebačke od 17.08.2007. godine povodom obavijesnog razgovora s Ivicom Brajkovićem.

Tako iz sadržaja Zapisa broj 439 od 15.08.2007. godine, odnosno razgovora između Saliha Alibašića i Marka Krtolice proizilazi da Salih Alibašić poručuje Marku da su danas završili samo 5 komada, te da se obojica sagovornika pitaju za koga radi ovaj (taksista) ako ilegalni migranti nisu bili kod Ljošija, nakon čega Marko Krtolica pita Saliha Alibašića „Kad ćeš ti to uplatiti moj Mujo?“, na šta mu Salih odgovara „Poslao sam poruku ovome da su stigli, pa čekam, biće tokom dana. Haj zovni malo Juku“, nakon čega je uslijedila komunikacija između Saliha Alibašića i Miomira Mandića Puje kojom prilikom Pujo traži od Saliha da pošalje 800 eura kako bi mogao platiti za ovu grupu, na šta mu Salih odgovara „ma nemam, ne znam ni kako ćemo za ovoga kada ćemo mi tek večeras završiti i tek sutra dobijamo isplatu“, a potom i sa Dušanom Karadžom na broj 921192430 – Zapis broj 449 od 16.08.2007. godine, kojom prilikom Dušan poručuje Salihu „onaj je Milan lud, traži sada 900, ne znam zašta još 100 hoće“.

Naprijed citirani razgovori između pomenutih sugovornika u potpunosti su potvrđeni sadržajem navedene Službene zabilješke povodom obavljenog obavijesnog razgovora sa Ivicom Brajkovićem, koji je na detaljan način opisao kako je od strane Dražena Jurkovića i njegovog oca Miće Jurkovića, za koga od prije postoje saznanja da se bavi kriminalnim aktivnostima i da je bio kažnjavan za protuzakonito prebacivanje ilegalnih migranata, bio angažovan na prevozu ilegalnih migranata od kojih će trojica poslije biti lišena slobode i prekršajno procesuirana od strane Prekršajnog suda u Zagrebu.

Da je Salih Alibašić učestvovao u ovim krivičnopravnim radnjama, odnosno angažovao pomenuta lica za prevoz ilegalnih migranata nesumnjivo proizilazi i iz Potvrde o privremenom oduzimanju predmeta PU Karlovačke broj: 511-05-04/2-6-3382/07 od 26.09.2007. godine u kojoj je navedeno da je prilikom pretresa Miće Jurkovića od istog oduzeta i lična karta BiH, na ime Salih Alibašića, što sve upućuje na njihovu vezu i zajednički dogovor u cilju preduzimanja ovih krivičnopravnih radnji.

Tačka 23

Zaključak suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno s drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 23 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz saglasnih sadržaja Izvješća prikrivenih istražitelja broj 1 i broj 2, a koji su potpunosti podržani sadržajima presretnutih razgovora zadokumentovanim na CD-u Valerije Vlašić.

Tako iz Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenog za dan 24.08.2007. godine proizilazi da je prikriveni istražitelj pomenutog dana u 04:33 sati primio poziv od Valerije Vlašić, kojom prilikom mu je ista ponudila prevoz 6 osoba), za koje mu je rekla da su već prebačeni u R. Hrvatsku i da se nalaze u mjestu Kršlja, općina Rakovica, kao i da se radi o Šekijevoj „robi“ i da je iste trebao voziti „Mićo Cigan“ (Mićo Jurković) iz Karlovca, ali da se napio i da ne može, na šta prikriveni istražitelj pristaje, ali nakon što odveze raniju „turu“ od 9 lica.

Sve te činjenice su u potpunoj saglasnosti sa sadržajem Zapisu broj 74 od 24.08.2007. godine kojom prilikom Valerija govori prikrivenom istražitelju istražitelju broj 1 „E, ovaj Mujo, nisu njegovi, ima tamo 6 njih, međutim napio se taj vozač gdje ih je trebao voziti. Sad meni Mujo govori da vidim s tobom, vodič bi ih spustio dole do ceste i oni idu za Zagreb. Kontala sam da u međuvremenu, kad se budeš vraćao, uzmeš im hrane“, nakon čega je uslijedilo više telefonskih razgovora između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1, a koji se odnose na okolnosti preuzimanja 6 ilegalnih migranata u mjestu Kršlje i njihovo prevoženje do Zagreba u Ulicu Srebrnjak, koji razgovori su snimljeni na Zapisima 75, 76, 77, 78, 79 i 80.

Tačka 24

Zaključak suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno s drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 24 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz saglasnih sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 i sadržaja Akta MUP-a R.H. Ravnateljstva policije, Mobilne jedinice za provedbu nadzora državne granice broj:511-01-49-VT-3-221/12-07. A.D. od 28.08.2007. godine u kojem Izvješću je na detaljan način opisana radnja nadziranja stambene zgrade u Zagrebu, Ilica broj 125 u svrhu uočavanja osoba koje na navedenoj adresi

obavljaju dovoženje i preuzimanje ilegalnih migranata s ciljem njihovog daljeg ilegalnog prebacivanja u R. Sloveniju, a kojom prilikom je uočena jedna NN osoba za kojom su se neposredno pojavile 4 muške osobe, koje su naknadno lišene slobode na području Krapinsko zagorske PU u grupi od 13 ilegalnih migranata.

Sve navedeno potvrđeno je i sadržajem Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenim za dan 25.08.2007. godine gdje je navedeno da je prikriveni istražitelj u 15:00 sati kontaktiran od strane Valerije Vlašić s broja 062 987 391, koja mu je ponudila prevoz 4 osobe za Zagreb, kao i da će ga pomenute osobe čekati oko 21:00 sati u mjestu Kršlja kod trafostanice i koje treba predati taxi službi i uputiti ih na adresi Ilica 125, s tim da će mu kontakt osoba biti osoba koja koristi broj 091/5712239.

Tačka 25

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 25. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1, od 25.08.2007. godine, 27.08.2007. godine i 28.08.2007. snimljenih na CD- u broj 4 Valerije Vlašić (broj 062 987 391) koji se odnose na organizaciju prihvata ilegalnih migranata iz Bihaću (Zapis broj 108 od 25.08.2007. godine gdje Valerija govori prikrivenom istražitelju istražitelju „sutra bi trebala doći desetka, međutim oni to ne bi radili do utorka i zbog tebe, ali i iz razloga što im ljudi trebaju poslati pare, a banke rade tek u ponedjeljak. Takođe problem je što ih mi nemamo sutra gdje smjestiti... pa bi li tebi odgovaralo?“), nakon čega je uslijedilo pitanje prikrivenog istražitelja „čija je roba“, na šta mu je Valerija odgovorila „Moja i Mujina. Znaš oni bi došli sutra ovdje i čekali jedan dan u Bihaću i oni bi išli za Zagreb“. Nakon toga je došlo do promjene plana u odnosu na konačno odredište, te su isti upućeni u pravcu Rijeke, u predio Grobnik, a koji prevoz je obavio prikriveni istražitelj broj 1, zajedno sa prikrivenim istražiteljom broj 2 dana 27.08.2007. godine u 23:50, koja činjenica je konstatovana u Izvješću prikrivenog istražitelja za navedeni dan.

Navedeni sadržaj citiranog razgovora u cjelosti demantuje navode branioca optuženog Salih Alibašića o neumješanosti i neodgovornosti Alibašića za ovu konkretnu krivičnopravnu radnju, zbog toga što nema snimljenih razgovora njegovog branjenika. Takvih razgovora ne mora uvijek ni biti, pogotovo stoga što je iz svega do sada navedenog više nego očigledno da je njegova uloga bila da stvari uveže i organizuje, te da je veliki dio posla Alibašić odrađivao preko Vlašić Valerije, a ne lično. Uz to, iz ranije citiranih razgovora je očigledno da je on cijelo vrijeme nastojao da se on što manje direktno pojavljuje prema prikrivenom istražitelju istražitelju, Gašljeviću i Rekiću, i da njegov glas bude što manje

prisutan, jer je sumnjao da se njegovi telefoni prate, te automatski registruje njegov glas ma gdje se pojavio (na bilo kom telefonu).

Ovako utvrđenje suda u potpunosti je podržano sadržajima zapisa razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja, a prvenstveno sadržaj Zapisa broj 110 od 27.08.2007. godine gdje Valerija govori prikrivenom istražitelju istražitelju broj 1 „čekam da mi plate ono od juče i prekjuče. Ima li šanse da ti to uzmeš večeras i ide Rijeka, isto mjesto, znači neće u Zagreb. Trebaš mi reći da ja mogu reći ovima kada da krenu“.

Takođe, u pomenutom Izvješću prikrivenog istražitelja sačinjenog za dan 27.08.2007. godine je navedeno da je na ime izvršene usluge prevoza 10 ilegalnih migranata primio iznos od 800 eura od Valerije Vlašić, koje navode sud nalazi potpuno saglasnim sa sadržajem Zapisa broj 124 od 28.08.2007. godine, gdje Valerija Vlašić poručuje prikrivenom istražitelju istražitelju „sad ću ja dići ove pare, pa ću doći oko četiri“.

Tačka 26

Utvrđenje suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno s drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 26 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz saglasnih sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 od 10.09.2007. godine i sadržaja razgovora vođenog između Saliha Alibašića (063 791 408) i Marka Krtolice (38268587748-crnogorski broj) dana 31.08.2007. godine u 13:11 sati.

Naime iz pomenutog Izvješća proizilazi kako je dana 31.08.2007. godine Salih Alibašić pozvao prikrivenog istražitelja kojom prilikom mu je ponudio prevoz 8 osoba, napominjući mu da će odredište istih biti u predjelu Grobnika kod Rijeke, s tim da će ga ilegalni migranti oko 20:00 sati čekati u mjestu Kršlje kod trafostanice, na koju ponudu pristaje prikriveni istražitelj broj 1 te angažuje prikrivenog istražitelja broj 2.

U istom Izvješću se dalje navodi kako su prikriveni istražitelji oko 20:20 sati stigli na dogovorenu lokaciju, nakon čega je iz grmlja izašlo 8 ilegalnih migranata, koje su prikriveni istražitelji primili u svoja vozila, te ista odvezli u pravcu Rijeke na predio Grobnika, tu ih ostavljajući, a po ranijem dogovoru oko 23:50 sati, nakon kojeg obavljenog posla je prikriveni istražitelj u 23:55 sati nazvao Valeriju Vlašić i rekao joj da je posao obavljen, a ona njemu poručila kako će mu platiti za učinjenu uslugu kada se vrati iz Srbije. To je i učinjeno dana 01.09.2007. godine kada mu je Valerija Vlašić uručila 900 eura.

Činjenice konstatovane u pomenutom Izvješću koje je sud prihvatio kao vjerodostojne, u potpunosti su u skladu sa sadržajem razgovora vođenog između Saliha Alibašića (063 791 408) i Marka Krtolice (38268587748-crnogorski broj) dana 31.08.2007. godine u 13:11 sati kojom prilikom mu je Salih na pitanje kada će to biti, odgovorio, „biće, mi to danas završavamo, možda nešto sad pošaljemo para vidjet ćemo, ujutro će biti sve završeno....“.

Tačka 27

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 27. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1, od 08.09.2007. godine i 10.09.2007. godine snimljenih na CD-u broj 4 Valerije Vlašić (broj 062 987 391) i CD-u broj 5, takođe Valerije Vlašić (broj 063 722 667), koji razgovori su konstantovani i u Izvješću prikrivenog istražitelja broj 1, sačinjenom za dane 08., 09. i 10.2007. godine.

Tako je u pomenutom Izvješću za dan 08.09.2007. godine konstatovana činjenica da je Valerija Vlašić pozvala prikrivenog istražitelja i ponudila mu prevoz 11 osoba (ilegalnih migranata) za dan 08.09.2007. godine, koji plan biva promijenjen na način što se prevoz 11 ilegalnih migranata odgađa za dan 10.09.2007. godine, što sve u potpunosti proizilazi i iz sadržaja Zapisa broj 115 od 08.09.2007. godine. Tom prilikom Valerija govori prikrivenom istražitelju istražitelju „krenula danas od tamo, ali ništa još, ustegli da kažu o tome hoće li doći danas, to je tek u Mostaru. Ima ih 11“.

Nadalje se u Izvješću prikrivenog istražitelja navodi kako je isti zajedno s prikrivenim istražiteljom broj 2 u 05:30 sati dana 10.09.2007. godine stigao na unaprijed planiranu lokaciju u mjesto Kršlja kojom prilikom su preuzeli 11 muških NN osoba odvezavši ih po uputama Valerije prema Zagrebu odnosno Rijeke.

Sve navedeno u Izvješću za dane 08., 09. i 10.09.2007. godine sud nalazi vjerodostojnim, obzirom da je isti gotovo u detalje saglasan sa sadržajem razgovora, odnosno Zapisa broj 117, 118, 119 i 120 snimljenim na CD-u Valerije Vlašić (broj 063 722 667) i Zapisa broj 134 od 08.09.2007. godine snimljenog na CD-u Valerije Vlašić (broj 062 987 391).

Da se radilo o prebacivanju 11 ilegalnih migranata na način i u vrijeme opisan u tački 27 izreke upućuje i sadržaj prekršajnog rješenja Prekršajnog suda u Opatiji od 11.09.2007. godine i Prekršajnog suda u Rijeci od istog dana, kojima je prekršajno procesuirano 11 državljana Albanije.

Tačka 28

Utvrđenje suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno s drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 28 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, proizilazi iz saglasnih sadržaja Izvješća prikrivenih istražitelja broj 1 i broj 2, a koji su potpuno podržani sadržajima presretnutih razgovora zadokumentovanih na CD-u Valerije Vlašić.

Tako iz Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenog za dan 11.09.2007. godine proizilazi kako je pomenutog dana u 04:25 sati na svoj mobitel od Valerije Vlašić primio SMS poruku slijedeće sadržine „Osobe treba voziti 12.09.2007. godine“, nakon čega je sutradan ponovno zaprimio SMS poruku od Valerije Vlašić sadržaja „10 osoba će biti u mjestu Kršlja, kod trafostanice, oko 20:00 sati“. Takođe u pomenutom Izvješću zadokumentovana je komunikacija od istog dana kada Valerija govori prikrivenom istražitelju da će desetorica ići, odnosno biti kod trafostanice, dok preostala četvorica neće ići dok joj prethodno ne plate.

Navedeni sadržaj izvješća prikrivenog istražitelja sud nalazi potvrđenim sadržajem Zapisa broj 121 od 10.09.2007. godine kojom prilikom Valerija govori prikrivenom istražitelju istražitelju : „Sutra bi kod mene trebalo doći u goste 14, znači to bi trebalo biti prekosutra ujutro ili sutra navečer“.

Nadalje je u Izvješću opisan način preuzimanja 10 ilegalnih migranata od strane oba prikrivena istražitelja u mjestu Kršlje, te njihov prevoz do mjesta Momjan, kako je to unaprijed bilo dogovoreno, nakon čega je prikriveni istražitelj kontaktirao Valeriju Vlašić, govoreći joj da je posao obavljen i da novac za izvršeni prevoz donese 13.09.2007. godine u popodnevnim satima, što čini Sadet Rekić, predajući mu 1500 eura na ime izvršene usluge.

Sve navedeno sud je utvrdio i iz razloga što su navodi izneseni u Izvješću prikrivenog istražitelja u potpunosti podržani, odnosno saglasni s sadržajima Zapisa broj 122, 123, 127, 131, 132 i 132 na kojima su snimljeni razgovori između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja, a koji razgovori su vođeni od 10.09.2007. godine do 12.09.2007. godine, čiju autentičnost je i ona potvrdila.

Tačka 29

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 29. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Saliha Alibašića i Marka Babića zv. Juke, te Saliha Alibašića i Nue Nocađa, kao i razgovora između Sadeta Rekića i Mile Gašljevića, te Valerije Vlašić i Mile Gašljevića, koji razgovori su snimljeni

na CD-ovima Saliha Alibašića (telefonskog broja 063 728 417) i CD-u broj 2 Mile Gašljevića (telefonskog broja 989172773). Sadržaje tih razgovora sud nalazi potvrđenim i Izvješćem prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenom za dan 13.09.2007. godine.

Tako iz Zapisa broj 27 od 12.09.2007. godine proizilazi razgovor između Saliha Alibašića i Marka Babića- Juke, kojom prilikom Salih obavještava Juku "ma imam 4-icu", dok iz sadržaja Zapisa broj 31 od istog dana proizilazi komunikacija Saliha Alibašića sa Nue Nocajom, osobom zaduženom za prihvatanje ilegalnih migranata u R. Hrvatskoj, kojom prilikom Salih govori „...kad digne pare sa banke, onda da pusti ljude, samo ti reci tako je Šeki reko, a tako je Slovenac njemu reko. Reci tako je Šeki reko, dok ne digne pare, ne da ljude...“, nakon čega slijedi Zapis broj 43 kada ponovno Salih govori Nue Nocaju- „ovi su došli Slovenci, i sad je on mene zvao i ja sam reko da nedam ja ljude dok ne isplati, tako ti reci partneru...“.

Sve navedeno potvrđuje i sadržaj Izvješća prikrivenog istražitelja, odnosno navoda istog za dan 13.09.2007. godine, gdje se ističe činjenica ostvarenog kontakata istražitelja sa Valerijom Vlašić u 15:15 sati, kojom prilikom mu Valerija poručuje da će mu novac donijeti Čavkan, kako za onih prethodnih 10, koje je odvezao do Umaga, tako i za ovih 4 koje je odvezao do Zagreba“.

Da se radilo o prebacivanju 4 ilegalna migranta sud je utvrdio i na osnovu Zapisa broj 986 od 12.09.2007. godine gdje Sadet Rekić poručuje Mili Gašljeviću „Bi li mogo 4 ?“, nakon kojeg razgovora je uslijedila komunikacija između Mile Gašljevića i Sadeta Rekića, a na okolnosti preuzimanja ilegalnih migranata od strane Mile Gašljevića, njihovog prevođenja preko granice s R. Hrvatskom i njihovog ostavljanja u mjestu Rešetar, po koje je poslije došao i preuzeo ih prikriveni istražitelj broj 1, a koja komunikacija je snimljena na Zapisima broj 970, 972, 974, 977, 979, 985 i 1013.

ALIBAŠIĆ SALIH, KARANOVIC ŽELJKO – zajedno sa više drugih osoba

Tačka 30

Radnje izvršenja opisane pod tačkom 30. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja, koji razgovori su snimljeni na CD-u Valerije Vlašić (telefonskog broja 063 722 667) i sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenim za dan 06.09.2007. godine.

Tako iz Izvješća prikrivenog istražitelja sačinjenog za pomenuti dan proizilazi činjenica da je isti bio kontaktiran od strane Valerije Vlašić u 10:18 kojom prilikom mu je ponudila prevoz 8 ilegalnih migranata za dan 06.09.2007. godine napominjući mu da je konačno odredište Umag, te dodajući da ilegalnim migrantima kupi „simpa bon“ i nju obavijesti o kojem se broju radi.

Nadalje se u pomenutom izvješću za navedeni dan detaljno opisuje radnja preuzimanja 8 ilegalnih migranata u mjestu Kršlje i njihov prevoz do mjesta Momjan, odnosno lokacije na koju je i ranije prevozio ilegalne migrante, čime je svoj „zadatak“ obavio prikriveni istražitelj i o tome obavijestio Valeriju Vlašić, koja ga je obavjestila da će novac za izvršeni prevoz poslati putem supruga, odnosno da će mu poslati 1500 eura, s tim da kod njega ostane 300 eura za slijedeću vožnju.

*U izvješću se dalje navodi da je shodno navedenom dogovoru, prikriveni istražitelj u 18:15 sati stigao na dogovoreno mjesto, kada se u 18:18 sati pored njega zaustavilo osobno vozilo marke „Golf“ zlatne boje, kojom prilikom mu je kroz otvoren prozor suprug Valerije Vlašić, kojeg poznaje po imenu **Željko**, uručio 1500 eura, nakon čega se isti odmah uputio prema BiH.*

Sadržaj pomenutog izvješća u potpunosti je u skladu sa sadržajem presretnutih razgovora snimljenih na CD-u Valerije Vlašić, odnosno Zapisu broj 87 od 05.09.2007. godine i Zapisu broj 112 od 07.09.2007. godine, u kojima Vlašić Valerija obavještava prikrivenog istražitelja da će mu novac donijeti „njen čovjek“ (imajući u vidu kontekst razgovora i običaje u tom dijelu zemlje, nesumnjivo je da je riječ „čovjek“ upotrijebljena u značenju njenog supruga, a ne nekog drugog čovjeka u smislu generičkog pojma), da bi zatim prikriveni istražitelj, nakon prijema novca, nju izvjestio da je „sve riješeno“.

Potvrdu činjenice da je optuženi Željko Karnovića izvršio predaju novca prikrivenom istražitelju istražitelju, sud nalazi i u priznanju same Valerije Vlašić neposredno saslušane u svojstvu svjedoka optužbe, koja je na nedvosmislen način potvrdila da je njen bivši muž, optuženi Željko Karanović u dva navrata, na njen zahtjev odnio novac prikrivenom istražitelju istražitelju, uz ogradu kako mu je ona rekla da se radi o kreditu.

U toku postupka i završnoj riječi, odbrana optuženog Karanovića nije sporila da je on zaista u dva navrata odnio novac prikrivenom istražitelju istražitelju, ali je tvrdila da se radilo o običnoj usluzi bivšoj supruzi koja ga je zamolila da odnese novac, što bi učinio i svaki drugi, običan čovjek.

Pomenute i druge tvrdnje usmjerene ka tome da optuženi Karanović nije znao za šta nosi novac i da ni na kakav način nije uključen u aktivnosti grupe koja se bavila krijumčarenjem ljudi, sud nije mogao prihvatiti iz više razloga.

Što se tiče tvrdnje svjedokinje Vlašić, očigledno je da su one rezultat želje da pokuša pomoći optuženom (svom bivšem suprugu koji brine o zajedničkom djetetu i s kojim je bila u kontaktima i nakon razvoda) da izbjegne bilo kakvu odgovornost za djelo koje mu je stavljeno na teret. Takva želja nesumnjivo proizilazi i iz njenog iskaza, kada i sama tvrdi da je pisala tužiocu da želi dati izjavu i da se na svjedočenje odlučila jer joj je tužilac navodno obećao da neće teretiti Karanovića, a kako nije održao obećanje, tokom saslušanja putem video linka je navela da je rekla samo dio onoga što zna, odnosno da bi rekla daleko više da je tužilac ispunio dato obećanje o neprocesuiranju Karanovića.

Slijedom takvog odnosa, svjedokinja Vlašić Valerija (protiv koje je u isto vrijeme vođen postupak pred Županijskim sudom u Rijeci, gdje je u međuvremenu i nepravosnažno osuđena na 6 i po godina zatvora) je više puta mjenjala iskaze, odnosno davala protivrječne odgovore. Tako je na početku saslušanja govorila da se u audio zapisima o kojima je bilo riječi, koji su joj neposredno reprodukovani, nadimak Mujo nije odnosio na Saliha Alibašića, nego na izvjesnog Muju iz Cazina, da bi u nastavku svog iskaza potvrdila da je i sam Salih Alibašić u dva navrata donosio novac Cindriću, da je bio blizak sa Čirom koji se bavio krijumčarenjem i da je stoga i Salih vjerovatno upleten u poslove krijumčarenja. Takođe je potvrdila da su često bili zajedno i da je razgovarala sa njegovog telefona, a i on sa njenog, što je i on potvrdio dodajući kako je on na njen zahtjev više puta objašnjavao gdje se nalazi koja kuća na području Turnja i okoline, gdje je bio kao izbjeglica.

U pogledu učešća Karanovića, svjedokinja Vlašić je ostala uporna kod tvrdnje o njegovoj neumješanosti i nošenju novca prikrivenom istražitelju istražitelju kao rata kredita.

Osnovu za zaključak da Vlašić Valerija nije govorila istinu u pogledu uloge njenog bivšeg muža, te da je suprotno njenim tvrdnjama, Karanović znao da je riječ o novcu za obavljene kriminalne usluge, a ne ratama kredita, te da je bio svjestan svoga djela i postupao s umišljajem, sud nalazi prije svega u sadržaju Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 od 10.09.2007. godine sačinjenog za dan 26.08.2007. godine, a koji je sud prihvatio kao vjerodostojan i ničim doveden u sumnju od strane odbrane. Naime, za pomenuti dan u Izvješću je decidno navedeno da je sastanku između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja u ugostiteljskom objektu „Žganjer“ u Turnju prisustvovao i sam optuženi Željko Karanović, te da je

na tom sastanku između ostalog bilo riječi i o ponudi Valerije Vlašić prikrivenom istražitelju istražitelju broj 1 u vezi sa poslovima oko droge, odnosno da je ista tražila od njega da se raspita kod svog kolege (prikrivenog istražitelja broj 2) da li je zainteresovan za kupovinu iste.

Prisustvo takvom jednom sastanku i takvom razgovoru jasno ukazuje da je optuženi Karanović itekako znao i bio svjestan kriminalne aktivnosti svoje supruge, te da i sam doprinosi istim prihvatajući ulogu nosača novca prikrivenom istražitelju istražitelju. Da je to zaista tako može se zaključiti i iz navoda odbrane koja naglašava da je „nesreća optuženog Karanovića u tome što je sreo Valeriju Vlašić, koja je bila spremna na razne poslove, iz kog razloga je i prekinuo vanbračnu zajednicu s njom“ (iz cjelokupnog konteksta proizilazi da se misli na poslove u negativnom smislu – „mutne“, a ne na raznovrsne ali poštene poslove, u kom slučaju bi ta spremnost bila sretna okolnost, a ne nesreća o kojoj branilac govori).

Ponašanje optuženog Karanovića prilikom predaje novca takođe dosta govori. Prema izvješću prikrivenog istražitelja, Karanović stiže vozilom marke „Golf“ zlatne boje na dogovoreno mjesto (a to je vozilo Vlašić Valerije), zaustavlja se pored vozila prikrivenog istražitelja, daje novac kroz otvoren prozor i odmah se upućuje prema BiH, što je tipično ponašanje za nekoga ko zna da čini nešto nezakonito i ne želi da bude primjećen od bilo koga.

Imajući u vidu navedeno ponašanje i prisustvo sastanku sa navedenim razgovorom, a znajući da je Valerija zbog poslova krijumčarenja početkom te godine (2007 godine) bila i u pritvoru u Sarajevu (što on nije nikako mogao da ne zna jer su u stalnom kontaktu i povodom djeteta koje živi kod njega), nesumnjivo se nameće zaključak da se Karanović, iako se zbog spremnosti Valerije na svakojake poslove rastao od nje, na kraju ipak pridružio njenim poslovima, a preko nje, praktično svojom voljom pristupio organizaciji kojoj je ona pripadala, čiji su mu kriminalna aktivnost i ciljevi bili poznati. Ovo posebno i stoga što je svima više nego jasno da su poslovi krijumčarenja, po svojoj prirodi, takvi da uključuju aktivnost više lica- organizovane grupe i da ih gotovo nikada ne obavlja samo jedna osoba, te je otuda onaj ko nosi novac za uslugu prevoza svjestan da je to nošenje samo jedna u nizu radnji koje u lancu krijumčarenja koje čine pripadnici grupe, te da je isplata novca samo posljednji čin za uspješno obavljeni posao.

Da se radilo o nošenju rate kredita, sasvim je logično da bi ponašanje optuženog Karanovića bilo sasvim drugačije i da on ne bi davao novac kroz prozor i odmah odlazio.

Uostalom, nikakav kredit dat Valeriji prikriveni istražitelj i ne spominje a prije svjedočenja Valerije Vlašić, niti jednom rječju ga nije spominjao ni optuženi Karanović. Suprotno tome, optuženi Alibašić u svojstvu svjedoka odbrane kaže da je jednom prilikom „Vanja pred njim nazvala Željku da odnese nekih 1200 eura , da uzme iz stana i odnese njenom prijatelju“. Dakle, Valerija ni tada uopšte ne spominje kredit.

Pored svega, ni sama Valerija Vlašić nije bila ubjedljiva u objašnjenju o kakvom kreditu se radi. Da ona uzima kredit od čovjeka iz druge države koga je nedavno upoznala, nema nikakve logike, niti pak da on njoj daje kredit. Nema nikakve logike ni da se rate u tako velikim iznosima (1500, pa 2250 eura), plaćaju u nepunih deset dana, a da je eventualno riječ o nagradi za dobijene informacije o ocu, što Valerija spominje, bilo bi logično, ako već ima tu namjeru, da mu nagradu da odjednom, a ne dio po dio i u tako velikim iznosima, pogotovo velikim za nekoga ko samo drži butik i pomaže izdržavanju kćerke, i to u vremenskom razmaku od svega desetak dana.

Sve navedeno upućuje na zaključak da je priča o slanju rata kredita i da je Karanović nosio novac ubjeđen da se radi o rati kredita, samo pokušaj izbjegavanja odgovornosti Karanovića, što i jeste bio cilj Valerije Vlašić koji je ona jasno naglasila kao razlog razgovora sa tužiocem i svjedočenja na koje je sama pristala. Suprotno njenim tvrdnjama, sadržaj razgovora koji je ona vodila sa prikrivenim istražiteljem, a čiju je autentičnost i sama potvrdila, jasno upućuje na zaključak da se radilo o plaćanju usluga prevoza migranata prikrivenom istražitelju, a ne bilo kakvom kreditu.

Tačka 31

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 31. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja, koji razgovori su snimljeni na CD-u Valerije Vlašić (telefonskog broja 063 722 667), razgovora vođenih između Saliha Alibašića i Marka Babića-Juke, koji razgovori su snimljeni na CD-u Saliha Alibašića (telefonskog broja 063 728 417) i sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenom za dan 16.09.2007. godine i 18.09.2007. godine.

Tako iz Izvješća prikrivenog istražitelja proizilazi činjenica da je isti bio kontaktiran od strane Valerije Vlašić u 10:45, kojom prilikom mu je ona ponudila prevoz 5 ilegalnih migranata za dan 16.09.2007. godine za Umag, dok će preostalih 10 trebati voziti dana 17.09.2007. godine, napominjući mu da i ovih 10

ide za Umag. Nadalje se u pomenutom izvješću za navedeni dan detaljno opisuje radnja preuzimanja 5 ilegalnih migranata u mjestu Kršlje i njihov prevoz do mjesta Momjan, odnosno lokacije na koju je i ranije prikriveni istražitelj prevezio ilegalne migrante. Nakon što je obavio „zadatak“ prikriveni istražitelj je o tome obavjestio Valeriju Vlašić, koja ga je obavjestila da će mu novac za izvršeni prevoz poslati preko supруга, što ona i čini dana 18.09.2007. godine.

Iz pomenutog izvješća proizilazi da je na ime izvršenog prevoza 5 ilegalnih migranata prikriveni istražitelj na isti način kao što je to opisano u prethodnoj tački izreke presude, preuzeo iznos 750 eura od bivšeg supруга Valerije Vlašić, Željka Karanovića, zajedno sa iznosom naknade za prebacivanje migranata iz naredne tačke 32 od 1500 eura, što ukupno iznosi 2250 eura, koliko je bilo u koverti koju je Karanović predao prikrivenom istražitelju.

Sve navedeno iz izvješća, u saglasnosti je i sa sadržajima Zapisa broj 143., 145 i 147 snimljenim na CD-u Valerije Vlašić, kao i Zapisima broj 34 i 46 snimljenim na CD-u Saliha Alibašića, zbog čega sud radnje navedene u činjeničnom opisu ove tačke nalazi utvrđenim van svake razumne sumnje.

U pogledu uloge Karanovića i njegove odgovornosti, obrazloženje dato u prethodnoj tački, važi i za ovu. Odbrana optuženog Karanovića nije osporavala da je isti odnio i predao navedeni iznos, ali je isticala da se samo radilo o običnoj usluzi bivšoj supruzi i da on nije znao svrhu novca koji nosi. Iz naprijed navedenih razloga (u obrazloženju prethodne tačke) takve tvrdnje odbrane sud je ocijenio neosnovanim, te je u pogledu učešća optuženog Karanovića u izvršenju krivično pravne radnje iz ove tačke i njegove odgovornosti zauzeo istovjetan stav kao i u prethodnoj.

Tačka 32

Utvrđenje suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno sa drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 32 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj, temelji se na sadržaju Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 i sadržajima presretnutih razgovora zadokumentovanih na CD-u Valerije Vlašić.

Tako iz Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenog za dan 16.09.2007. godine proizilazi da je pomenutog dana u 10:40 sati primio poziv na svoj mobitel od Valerije Vlašić, kojom prilikom mu je ona ponudila prevoz preostalih deset osoba u večernjim satima za Umag, na šta prikriveni pristaje uz dogovor da deset ilegalnih migranata bude u 22:00 sati kod trafostanice u mjestu Kršlja.

Navedeni sadržaj izvješća prikrivenog ustražitelja u potpunoj je saglasnosti sa sadržajem Zapisa broj 148 i 149 na kojima je snimljena komunikacija između prikrivenog istražitelja broj 1 i broj 2 i Valerije Vlašić, kao i sa sadržajem Zapisa broj 150. Tako je iz Zapisa broj 150, odnosno razgovora između prikrivenog istražitelja broj 2 i Valerije Vlašić, vidljivo kada ista poručuje „dobro onda će pajdo završit večeras jedno, a onda za navečer da vozite obadvojica“, a što je potpunoj saglasnosti sa činjenicama konstatovanim u Izvješću prikrivenog istražitelja za dan 16.09.2007. godine gdje prikriveni istražitelj preporučuje Valeriji da angažuje njegovog prijatelja (prikriveni istražitelj broj 2) i da će on za nju odvesti osobe do Umaga.

Nadalje se u izvješću sačinjenim za dan 17.09.2007. godine detaljno opisuje radnja preuzimanja 10 ilegalnih migranata od strane prikrivenog istražitelja broj 2 u mjestu Kršlje i njihov prevoz do mjesta Momjan, odnosno lokacije na koju je i ranije prevozio ilegalne migrante odmah pošto je obavio „zadatak“, prikriveni istražitelj je o tome obavjestio Valeriju Vlašić, koja ga je obavjestila da će mu novac za izvršeni prevoz poslati putem supruga, što i čini dana 18.09.2007. godine. Naime, iz izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 proizilazi da je na ime izvršenog prevoza 10 ilegalnih migranata prikriveni istražitelj na isti način opisan u prethodne dvije tačke izreke presude preuzeo iznos 1500 eura od bivšeg supruga Valerije Vlašić, Željka Karanovića (zajedno sa iznosom za „uslugu prevoza“ iz prethodne tačke 31), odnosno ukupno 2250 Eura.

U pogledu uloge i odgovornosti Karanovića, stav vijeća je istovjetan kao i za prethodne dvije tačke, tako da i za ovu tačku izreke važi obrazloženje navedeno uz tačku 30, s tim što valja dodati da je sa aspekta odgovornosti optuženog Karanovića bez posebnog značaja da li je on znao i to za koliko krijumčarenih osoba on nosi novac prikrivenom istražitelju istražitelju, kojeg su Valerija Vlašić i drugi, znali pod imenom Cindrić Ivica. Bitno je da je Karanović iz razloga već navedenih u obrazloženju tačke 30, bio svjestan da nosi novac za obavljene protivpravne radnje prevoza ilegalnih migranata, da je znao od koga i za koga nosi, da ga na to niko nije natjerao i da je to učinio svojom voljom. Time je praktično, na odlučan način svjesno doprinio ostvarenju zločinačkog plana cijele grupe i praktično navedenom prilikom bio njen ad hoc član.

Tačka 33

Radnje izvršenja, opisane pod tačkom 33. izreke presude, Sud je utvrdio na osnovu saglasnih sadržaja presretnutih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja broj 1 i broj 2, koji razgovori su snimljeni na CD-u broj 4

Valerije Vlašić (telefonskog broja 062 987 391) i sadržaja Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenog za dane 18.09.2007. godine i 19.09.2007. godine.

Tako iz Izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenog za dan 18.09.2007. godine, proizilazi činjenica da je isti bio kontaktiran od strane Valerije Vlašić u 18:20, kojom prilikom mu je ona ponudila prevoz 10 ilegalnih migranata za dan 19.09.2007. godine za Rijeku. Nadalje se u pomenutom izvješću za navedeni dan opisuje i komunikacija ostvarena između prikrivenog istražitelja sa Salihom Alibašićem, obzirom da nije mogao uspostaviti kontakt sa Valerijom Vlašić, na šta mu Salih Alibašić odgovara da je ona s njim i da će mu sada poslati SMS poruku s imenom osobe s kojom će kontaktirati, što ona i čini u 22:12.

Takođe, u predmetnom Izvješću za dan 19.09.2007. godine detaljno se opisuje radnja preuzimanja prvo 5 ilegalnih migranata u mjestu Kršlje i njihov prevoz do mjesta Grobnik, a potom i preostalih 5 ilegalnih migranata te njihovo odvoženje na istu lokaciju, čime je prikriveni istražitelj obavio svoj „zadatak“ i o tome obavjestio Valeriju Vlašić, koja ga je obavjestila da će novac za izvršeni prevoz dostaviti u popodnevnim satima i to putem Lejle Zuko koja će mu novac donijeti u mjesto Ličko Petrovo selo. Tako je i bilo. Novac je donijela Lejla Zuko dana 19.09.2007. godine u 16:45 sati, što je ona i priznala zaključujući sporazum o priznanju krivnje sa Tužilaštvom BiH, na osnovu kojeg je donešena presuda kojom je Lejla Zuko oglašena krivom za krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 4. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i za koje djelo joj je izrečena uvjetna kazna kojom joj je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i istovremeno određeno da se ista neće izvršiti ako u roku od 3 (tri) godine od dana ne počini novo krivično djelo.

Navedeni sadržaj izvješća prikrivenog istražitelja u potpunoj je saglasnosti sa sadržajem Zapisu broj 4, 5, 16, 20, 25 i 27 na kojima je snimljena komunikacija između prikrivenog istražitelja broj 1 i Valerije Vlašić u vezi sa navedenim, koju komunikaciju i svoj glas na zapisu je potvrdila i Valerija Vlašić.

Tačka 34

Utvrđenje suda da je optuženi Salih Alibašić zajedno sa drugim osobama počinio radnje izvršenja pod tačkom 34 izreke presude na način i vrijeme opisano u istoj temelji se na sadržaju Izvješća prikrivenog istražitelja broj 2.

Naime iz Izvješća prikrivenog istražitelja broj 2 sačinjenog za dan 19.09.2007. godine proizilazi kako je pomenutog dana u 19:02 sati na svoj mobitel od Valerije

Vlašić primio poziv kojom prilikom mu je ponudila prevoz preostalih devet osoba iz mjesta Kršlje do Zagreba, tačnije u blizinu željezničkog kolodvora, na šta prikriveni istražitelj broj 2 pristaje uz dogovor da će po njih doći oko 06:00 sati.

Nadalje u istom izvješću sačinjenim za dan 20.09.2007. godine prikriveni istražitelj broj 2 konstatuje kako se pomenutog dana u ranim jutarnjim satima upućuje u mjesto Stara Kršlja, gdje dolazi u 06:00 sati i preuzima 9 ilegalnih migranata, te ih smješta u svoj kombi i vozi na dogovorenu lokaciju, odnosno u Zagreb kod željezničkog kolodvora, a sve po uputama Valerije Vlašić i Nue Nocaja (inače osobe albanskog porijekla koja je nastanjena u Zagrebu).

Navedeni sadržaj u potpunosti je komplementaran sa sadržajem izvješća prikrivenog istražitelja broj 1 sačinjenog za isti dan. Naime, iz istog proizilazi da je prikrivenog istražitelja broj 1 u 17:45 kontaktirala Valerija Vlašić i rekla mu da će mu novac za prevoz 10 pomenutih ilegalnih migranata, a koji prevoz je izvršio prikriveni istražitelj broj 2 donijeti Lejla Zuko na raskrižje u mjesto Ličko Petrovo Selo u 18:00 sati, što ova i čini predajući prikrivenom istražitelju istražitelju broj 1 iznos od 675 eura, govoreći mu da mu isti šalje Valerija Vlašić. Navedeno učešće u izvršenju djela, Zuko Lejla je u potpunosti priznala ranije pomenutim sporazumom o priznanju krivice i za isto pravosnažno osuđena.

Tačka 35

Utvrđenje suda da je optužena Hozanović Đulzara postala pripadnikom organizovane grupe ljudi u smislu stava 4. člana 250. KZ BiH, te da je po uputama svog nevjenčanog supruga optuženog Saliha Alibašić, preuzela ulogu osobe zadužene za transfer novca iz Albanije i Kosova, odnosno prihvata novca na prethodno otvorene transakcijske račune kako na svoje ime, tako i na imena svoje majke Žalić Kade i kćerke Mirele Hozanović, kao i drugih lica u odnosu na koja se pojavljivala kao punomoćenik, a koji novac je dolazio kao naknada za izvršeno prebacivanje ilegalnih migranata, sud zasniva na sadržaju Nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Kerime Prašljivić od 24.03.2008. godine, na iskazu svjedoka Gani Kovačija koji je potvrdio prijem novca od Hozanović Đulzare, putem Western uniona, na ime odrađenog posla na krijumčarenju ljudi, te na iskazu pripadnika Granične policije BiH Tihić Midhata i Rejhana Rakovića, a koji su na decidan način ukazali na saznanja do kojih su došli tokom provođenja istrage, odnosno da je Đulzara od strane GP evidentirana i karakterisana kao pripadnik kriminalne grupe zadužen za realizaciju brzog prebacivanja novčanih sredstava putem Western uniona. Svjedok odbrane Raković Rejhan je takođe

potvrdio da je on lično tokom 2006 ili 2007 godine ispitivao Hozanović Đulzaru zbog prijave za učešće u krijumčarenju ljudi.

Iz nalaza i mišljenja pomenutog vještaka finansijske struke sačinjenog na osnovu zvaničnih podataka banaka, koji nalaz je sud prihvatio kao objektivian i tačan, a koji ni od strane odbrane ničim konkretnim nije doveden u sumnju, proizilazi da je optužena u periodu od 2003. godine do 2007. godine na transakcijske račune koje je imala otvorene kod KIB banke u V.Kladuši, Raiffeisen i ABS banke u Bihaću primila, kako na devizni tako i KM-ovski račun, ukupno 218.339,67 KM i to većinom od pošiljalaca sa područja Kosova i Albanije. Prema vještaku, Hozanović Đulzara je u istom periodu imala odliv novčanih sredstava u ukupnom iznosu od 46.521,10 KM i to u pravilu na račune osoba u BiH, Hrvatskoj i Sloveniji.

Navedene činjenice sud je cijenio dovodeći ih u vezu sa naprijed navedenim svjedočenjima, prvenstveno Gani Kovačija koji je decidno izjavio da je „...Šekiju novac najčešće slan na ime njegove žene, punice, druge rodbine i prijatelja, čija imena je on davao...“, sa svjedočenjem Šabić Zeida prema kome je novac za krijumčarenje uglavnom prebacivao preko Western uniona, sa iskazima svjedoka policajaca Tihića, Rakovića i Salihović Hasana iz kojih takođe proizilazi da je to bio uobičajeni način transfera, te sa dokumentacijom oduzetom prilikom pretresa kuće u kojoj stanuju prvo i drugooptužena sa porodicom i ranije pomenutim sadržajem rokovnika, te nađenim Western union uplatnicama na kojima se kao pošiljalac pojavljuje upravo optužena, od čega se dvije uplatnice odnose na Kastrati Rahmana, koji je u R Hrvatskoj označen kao glavni organizator krijumčarenja na njenom području, zbog čega su njegovi telefoni nadzirani. Nadzorom njegovih telefona utvrđeno je da je kontaktirao i sa Salihom Alibašićem, što je bio povod da se i njegovi telefoni počnu nadzirati (u tom momentu se nije ni znalo da se radi o Alibašiću, nego se mislilo da je riječ o NN - Muji, za koga se nije znalo odakle je i čije državljanstvo ima).

Zaključak da je slanje novca iz Albanije i Kosova, putem Western uniona bila uobičajena praksa i recept koji je i Alibašić primjenjivao sve dok nije primjetio da se uplate i isplate putem banaka počinju pratiti zbog čega je prešao na slanje novca putem autobusa, taksista i na drugi neposredan način, potvrđuju i snimljeni razgovori između Alibašića i drugih učesnika (zapisi sa CD -1 Saliha Alibašića broj 145, 350, 357, 450, CD -4 zapisi broj 1, 2, 4, 6 71 i mnogi drugi), kao i praksa koju je primjenio prilikom plaćanja naknade za radove na rekonstrukciji kupljene kuće u Tuzli svjedoku Nuhanović Ibrahimu. Iako je svjedoku Nuhanoviću rekao da je kuća čije je renoviranje naredio, kuća njegovog brata koji živi u Americi i da mu

brat šalje novac, uplate na ime svjedoka Nuhanovića i njegovog sina su stizale iz Albanije i Kosova, od njima nepoznatih ljudi, a ne iz Amerike. Pored toga, dio prispjelih uplata je Alibašić zadržavao za sebe, a dio ostavljao Nuhanoviću, isplativši mu na taj način iznos od 30 000,00 KM na ime naknade za obavljanu rekonstrukciju kuće koju je Nuhanović obavljao počev od marta 2006. godine do početka 2007.godine, što je još jedan dokaz da se Alibašić, a s njim i optužena Đulzara i u toku 2006. godine, odnosno i prije konkretno navedenih radnji u tačkama 1 do 34 izreke, bavio krijumčarenjem.

Tokom postupka, kao i u svojim završnoj riječi odbrana optužene Hozanović Đulzare nije sporila da je drugooptužena u naznačenom periodu imala navedeni priliv i odliv sa računa, ali je osporavala bilo kakav umišljaj optužene u vezi s tim. Sama optužena je tvrdila da nije znala da otvaranjem računa i transferom novca, čini nešto nelagalo, što sud nije mogao prihvatiti iz više razloga.

Naime, otvaranje računa i korištenje istog za prijem i slanje novca jeste legalna aktivnost, iako je otvaranje računa kod tri banke za lice bez stalnog zaposlenja, veoma indikativno i upućuje na zaključak o postojanju određenih špekulativnih i nezakonitih motiva takvog lica. Pored toga, problem je u tome što je u konkretnom slučaju riječ o upotrebi otvorenih računa za prijem i dalju distribuciju novca namjenjenog za izvršenje krivičnog djela krijumčarenja ljudi i isplatu naknade pojedinim učesnicima u lancu krijumčarenja za ono što su oni uradili u cilju realizacije zločinačkog plana grupe koju je organizovao njen suprug.

Da je zaista riječ o novcu namjenjenom za izvršenje krivičnog djela ili pak novcu proisteklom iz izvršenja krivičnog djela, a ne novcu iz nekih drugih izvora, govori i činjenica da niti optužena Đulzara, niti njen suprug, nisu imali nikakvu rodbinu u Albaniji ili Kosovu, što potvrđuje i njen brat Žalić Muharem, niti poslovne partnere u nekom dozvoljenom, legalnom poslu, koji bi im plaćali neke poslovne usluge (da nije riječ o poslovnim odnosima govori i činjenica da ni na jednoj uplatnici nije naznačena svrha uplate).

U iskazu datom u svojstvu svjedoka odbrane, optuženi Alibašić je osporavao bilo kakvu vezu prispjelog novca sa krijumčarenjem i tvrdio da je riječ o novcu koji je on uz kamatu posuđivao Albancima koji su dolazili u Kladašu a nisu imali dovoljno za dalje putovanje. Pored toga što je i davanje novca uz kamatu takođe nezakonita radnja i predstavlja posebno krivično djelo, takva priča je potpuno neuvjerljiva i nelogična ne samo zbog toga što se radi o davanju nepoznatim ljudima, nego i sa aspekta iznosa. Ona je potpuno neprihvatljiva i zbog potpune kolizije sa onim što je zapisano u pronađenom rokovniku prilikom pretresa kuće i onim što su govorili svjedoci Gani, Šabić i drugi pomenuti (o slanju novca preko Western uniona kao univerzalnom receptu koji su svi primjenjivali), a pogotovu

onim što je govorio sam Alibašić putem telefona koji su tajno praćeni. Tokom tih, snimljenih razgovora Alibašić je jasno i uporno tražio od sagovornika iz Albanije da mu šalju pare preko banke, govoreći koliko su mu za koju turu dužni, koliko je on kome dužan za učinjene usluge prevoza Albanaca, smještaja i druge, kako je poslao „curu“ i kako ona čeka u banci, kako banka ne radi do ponedjeljka, te koliko je kome već isplatio. Takođe se žali kako ga zovu i od njega traže isplatu odmah i kako on iz svog džepa plaća i druge troškove (zapisi na CD -1 Salih Alibašića broj: 142, 145, 147, 350,357, 450, na CD-4 zapisi broj 1, 2, 4, 5, 6, 22, 64,71, 82, 101, 111, 174 437 i mnogi drugi, prezentovani na ročištu održanom 15.09.2009.godine i drugim). Za te razgovore optuženi Alibašić je čak tvrdio da su snimljeni 2003. i 2005. godine i naknadno namontirani na CD, što s obzirom na korišteni program i tehniku praćenja nije bilo moguće, ali upućuje na određeni vid indirektnog priznanja optuženog Alibašića da je on i tih godina „radio sa Albancima“ , zajedno sa licima sa kojima je kontaktirao, tj. bavio se ilegalnim prebacivanjem Albanaca i Kosovara preko granice, za šta u tim razgovorima traži pare.

Činjenicu da se Alibašić i prije 2007. godine, odnosno i prije konkretnih radnji koje su mu predmetnom optužnicom stavljene na teret, zajedno sa drugim licima, bavio krijumčarenjem ljudi koristeći isti metod prebacivanja novca, a optužena Đulzara mu u tome odrađivala dio posla, realizirajući po njegovim uputama brzo prebacivanje novca putem Western uniona, nesumnjivo proizilazi iz niza dokaza i činjenica.

Prije svega, to potvrđuju iskazi svjedoka policajaca, koji govore o dugogodišnjoj aktivnosti Alibašića i drugih na krijumčarenju ljudi iz Albanije i Kosova, koja je dugo praćena, o čemu su postojala brojna saznanja koja je bilo teško dokumentovati. Tako svjedok Salihović Hasan tvrdi da se „u Službi (DGS BiH) već deset godina priča o tom Salihu da se bavi krijumčarenjem ljudi u Krajini“; da su o tome dolazili podaci iz Centrale; da su prema procjenama Salih Alibašić, Šabić Zeid i Mehić Hasib bili nosioci krijumčarenja u tom dijelu BiH; da su često padali vodiči u Hrvatskoj i pregledom njihovih telefona utvrđivani kontakti sa Alibašićem, Šabićem i Mehićem; da je Kladuša bila centralna ruta izlaza migracije; da je Salih više puta prijavljivan kao jedan od organizatora ali da nikada s njim nisu zatekli ljude u vozilu, te da su modusi izvršenja uvijek bili isti, skrivanje u štekovima , isti signali i načini prelaska. Prema iskazu ovog svjedoka, zadnju godinu dvije Salih se bavio sječom drveta, ali su i dalje postojala operativna saznanja i o aktivnosti na krijumčarenju.

I prema iskazu svjedoka odbrane Raković Rejhana, inspektora Granične policije, Alibašić je bio operativno interesantan kroz duži period i tretiran kao organizator regionalnog nivoa, bio je u vezi sa Ganijem, bio je prijavljivan, a jednom i

Đulzara, koju je on lično ispitivao, njegovo kretanje je bilježeno te je jednom zatečen u radnom odijelu pri sječi drva na Ostrošcu, a jednom je i prijavio dolazak tri auta sa „Ganijevim ljudima“, koji su tada i uhvaćeni (prema tvrdnji Alibašića, to je uradio zbog toga što mu Kovači nije htio platiti dug). Svjedoku je takođe poznato da je kod Salih, sa drvima radio i Grabović Jasmin, koji je 3-4 puta „padao“ u Hrvatskoj sa ilegalnim migrantima.

O zajedničkom krijumčarenju sa Alibašićem tokom 2006 i 2007 godine govorio je i svjedok Gani Kovači, o čemu je već bilo riječi, kao i slanju novca Western unionom preko supruge Đulzare, njegove punice i drugih, uglavnom žena, čija imena je Salih davao, te Ganijevom prijemu novca od Đulzare za posao koji je on obavio (12.08.2006 godine u iznosu od 2.000 KM).

Prvi neposredan kontakt Ganija i Alibašića je u vezi sa početkom njihovog zajedničkog rada na krijumčarenju ljudi iz Albanije i Kosova. Iz iskaza Ganija proizilazi da se to desilo 2006 godine, posredstvom Čire, koji ga je uputio na Alibašića i dao mu njegov telefon, a Alibašić tom prilikom pristao da prebaci 4 „Ganijeva čovjeka“ u Hrvatsku, uz konstataciju da mu tu „linija funkcioniše, a u Crnoj Gori ne“. Sam Alibašić tvrdi da se sa Ganijem poznaje od 2005. godine. U svakom slučaju, nesumnjivo je da su se i jedan i drugi i do tada bavili krijumčarenjem Albanaca i Kosovara, da su imali svoje vozače, vodiče, pronalazače zainteresovanih Albanaca, te da su obojica to činili i nakon upoznavanja, što znači i u periodu kada je na račun Đulzare stizao novac iz Albanije i Kosova, konstatovan u nalazu vještaka (u periodu 2003 – 2007. godina).

U kontekstu navedenog sud je imao u vidu i tvrdnju svjedoka Šabića da ga je Alibašić upoznao sa Ganijem u njegovom kafiću u Kladaši, rekavši mu „Ako hoćeš raditi, radi s njim!“ (Ganijem), nakon čega su prema iskazu Šabića, on i Gani počeli zajedno „raditi s ljudima“ (ilegalno prebacivati Albance preko granice, zbog čega su obojica i osuđeni pred ovim sudom). Taj početak rada sa Ganijem, koji je dakle uslijedio nakon što ih je u vezu doveo Alibašić, Šabić locira u 2003. godinu, što dalje upućuje na zaključak da su se Alibašić i Gani znali još 2003. godine i da su se još tada obojica bavili krijumčarenjem, a nakon toga počeli i da sarađuju u tome i rade zajedno (njihovo upoznavanje preko Čire, Gani Kovači veže za prebacivanje četiri Albanca i početak zajedničkog rada na krijumčarenju ljudi).

U prilog navedenog zaključka ide i činjenica koju i sam Alibašić potvrđuje; da je još 2003. godine osuđen za krijumčarenje ljudi od strane Opštinskog suda u Kladaši, koju kaznu je odležao u zatvoru u Bihaću, gdje upoznao i Mileta Gašljevića i s njim se sprijateljio. Prema vlastitom kazivanju, Alibašić je za isto

djelo osuđen i pred sudom u Karlovcu na sedam mjeseci zatvora, a suđen je još jednom u Kladaši, ali je Kantonalni sud u Bihaću ukinuo presudu.

I iz iskaza Dereta Zorana takođe proizilazi da se Alibašić bavio krijumčarenjem tokom 2006 i početkom 2007. godine te da je Valerija preko njega nabavljala ljude za prebacivanje preko granice, u čemu je i on tri puta učestvovao sa Valerijom, te uhvaćen i osuđen pred Sudom BiH.

Na osnovu svega navedenog, sud je van razumne sumnje utvrdio da se Alibašić i u periodu 2003.-2007. godine (dakle i prije radnji koje su mu konkretnom optužnicom stavljene na teret), bavio krijumčarenjem ljudi i da je, pored ostalih koje je Alibašić za to angažovao (vodiča, vozača), kao dio grupe angažovao i suprugu Hozanović Đulzaru, koja je po njegovim uputstvima prihvatila i obavila dio posla koji se odnosio na prihvatanje novca iz Albanije i Kosova i transfer određenog dijela učesnicima u krijumčarenju, a ostatak zadržala na računu u iznosu od 171.818,57 KM.

Činjenica koju je odbrana potencirala u završnoj riječi, da predmetnom optužnicom Alibašiću nisu stavljeni na teret radnje izvršene u tom periodu, nego samo radnje preduzete u toku 2007 godine, nije od posebnog značaja za utvrđenje odgovornosti optužene Đulzare. Koga će i za koliko radnji optužiti- za svaku ili samo najvažnije, stvar je odluke tužioca i njegove strategije gonjenja. To ni u kom slučaju nije dokaz da krijumčarenja od strane Alibašića i njegove grupe nije bilo i u periodu 2003-2007. godine i da priliv novca na računu Đulzare ne potiče upravo iz tog izvora, kada upravo na to ukazuju provedeni dokazi koje je sud prihvatio u navedenim dijelovima. Bitno je dakle da je krijumčarenje Albanaca i Kosovara ipak vršeno i tada od strane Alibašića i njegove grupe (sam nije ni mogao zbog prirode i obima radnji), te da je u svemu tome optužena Đulzara svjesno prihvatila svoju ulogu u tom kriminalnom lancu, a koja se sastojala u prihvatu za krijumčarenje poslatog novca i transferu dijela istog vodičima, vozačima i drugim koji su u tome učestvovali. Sve to tezu odbrane o odsustvu svijesti drugooptužene o protivpravnosti radnji koje je ona preduzela i njenoj neodgovornosti, čini neprihvatljivom, a tvrdnju o praksi poštene vlastitih supruga i njihovog neprocesuiranja, irelevantnom za odlučivanje. U stvari, Alibašić jeste prilično poštedito suprugu, povjeravajući joj samo poslove u vezi sa prijemom i transferom novca, ali dakle ne u potpunosti.

Takođe, i činjenica da je optužena Đulzara kasnije dizala kredite u iznosima koji su dosta minorni u odnosu na priliv koji je imala i sredstava koja su joj ostala na

računu, ne dovodi u sumnju prednje zaključke suda o udjelu i odgovornosti drugooptužene.

Na osnovu svega navedenog sud je utvrdio da je optužena Hozanović Đulzara na samo znala za aktivnosti svoga muža na krijumčarenju ljudi, nego da je i sama, svjesno preuzela obavljanje poslova koji su se odnosili na transfer novca (prijem iz Albanije i Kosova i transfer vodičima, vozačima i drugim učesnicima), te tako svjesno postala dio grupe i doprinijela ostvarenju njenog zločinačkog plana, odnosno da je počinila radnje opisane pod tačkom 35 izreke, kojim radnjama je ostvarila sva bitna obilježja krivičnog djela iz člana 250 stav 4. u vezi s krivičnim djelom iz člana 189. stav 1. KZ BiH.

Tačka 36

U odnosu na tačku 36 izreke presude optuženoj Hozanović Đulzari stavljeno je na teret počinjenje krivičnog djela pranje novca iz člana 209. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH, i to na način što je razliku priliva i odliva novčanih sredstava, zaprimljenih na ime izvršenog ilegalnog prebacivanja migranata u periodu od 2003. do 2007. godine zadržala za sebe, a dio istih upotrijebila na kupovinu nekretnine-kuće u Tuzli i vozila, te na taj način izvršila legalizaciju dijela novčanih sredstava za koje je znala da su pribavljena učinjenjem krivičnog djela krijumčarenje osoba.

Članom 209. stav 1. KZ BiH propisano je „Ko novac ili imovinu za koju zna da su pribavljeni učinjenjem krivičnog djela primi, zamjeni, drži, njima raspolaže, upotrijebi u privrednom poslovanju ili na drugi način prikrije ili pokuša prikriti, a takav je novac ili imovina veće vrijednosti ili to djelo ugrožava zajednički ekonomski prostor BiH ili ima štetene posljedice za djelatnosti ili finansiranje institucija BiH, kaznit će se kaznom zatvora od 6 mjeseci do pet godina“, dok je stavom 2. istog člana propisano „Ako vrijednost novca ili imovinske koristi iz stava 1. ovog člana prelazi iznos od 50.000 KM, učinilac će se kazniti kaznom zatvora od jedne do deset godina“

Karakteristika ovog krivičnog djela se ogleda u tome što se radi o specifičnom krivičnom djelu prikrivanja, a na šta ukazuje činjenica da radnja počinjenja djela može biti svaka radnja koja se sastoji u prikrivanju ili pokušaju prikrivanja „prljavog“ novca ili imovine. Za opstojnost krivičnog djela pranje novca čak nije ni nužno da je sudskom presudom i utvrđeno da su imovina ili novac pribavljeni krivičnim djelom. Za tzv. osnovno djelo ne mora biti niti pokrenut krivični postupak. Dovoljno je da počinitelj zna da je djelo počinjeno, odnosno da su novac

i imovina stečeni krivičnim djelom, s tim da se može raditi o bilo kojem krivičnom djelu, a po pravilu se radi o počinjenju težih krivičnih djela.

Uzimajući u obzir navedeno obrazloženje i dovodeći ga u kontekst s izvedenim dokazima i utvrđenim umišljajem drugooptužene sud nalazi dokazanim van svake razumne sumnje odgovornost drugooptužene za počinjenje krivičnog djela pranje novca iz člana 209. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH, a na način i vrijeme opisano u tački 36 izreke presude. Naime, iz nalaza i mišljenja naprijed pomenutog vještaka ekonomske struke proizilazi kako je optužena u periodu od 2003. godine do 2007. godine na naprijed navedene transakcione račune imala ukupan priliv novca, kako na devizni tako i KM račun u iznosu od 218.339,67 KM i to većinom s područja Kosova i Albanije, dok je u istom periodu imala odliv novčanih sredstava u ukupnom iznosu od 46.521,10 KM i to u pravilu na račune fizičkih osoba u BiH, Hrvatskoj i Sloveniji. Dakle, prema nalazu vještaka drugooptužena je u kritičnom periodu ostvarila finansijsku korist u ukupnom iznosu od 171.818,57 KM, a vrijednost njene procijenjene imovine koju je stekla u tom periodu, iznosi 27.188,75 KM, a odnosi se na nekretninu (kuća s okućnicom) kupljenu u Tuzli od Nargalić Nizame na temelju kuporodajnog ugovora zaključenog dana 20.09.2006. godine i vozilo marke OPEL Frontera registraskih oznaka 357-J-878, dok s druge strane vještak nije pronašao dokaze da je optužena Hozanović Đulzara u kritično vrijeme bila zaposlena, odnosno nije mogao utvrditi da je ista ostvarila zakonite prihode iz kojih bi mogla kupiti pomenutu nekretninu ili pomenuto vozilo. Sve to, kao i ranije navedeno sud upućuju na zaključak da se radilo o „prljavom novcu“ stečenom vršenjem krivičnog djela iz člana 189. stav 1. KZ BiH. Riječ je o sticanju tokom 2003., 2004., 2005., i 2006. godine od strane njenog supruga optuženog Saliha Alibašića i njegove grupe u čemu je i ona sudjelovala na već opisani način, a ne samo 2007. godine u toku koje su izvršene radnje koje su predmetnom optužnicom optuženom Alibašiću stavljena na teret.

Navode odbrane da se optuženi Alibašić tokom kritičnog perioda bavio sjećom i prodajom drva, Sud prihvata, jer to djelom proizilazi iz iskaza svjedoka Rakovića, koji je sud prihvatio, ali svjedok govori o zadnje godinu – dvije, prije hapšenja, te uporedo s tim, i o daljem postojanju saznanja koja Alibašića dovode u vezu sa krijumčarenjem ljudi. U svakom slučaju, tezu odbrane da je to predstavljalo jedini izvor prihoda njegove porodice, sud nije mogao prihvatiti, budući da je tokom postupka nesumnjivo utvrđeno da se isti tokom cjelog perioda pristizanja sredstava na račun drugooptužene bavio i krijumčarenjem ljudi, po kom osnovu je i po ocijeni suda ostvarena naprijed navedena imovinska korist.

Iz svega što je navedeno, jasno proizilazi da su pored optuženog Alibašić Saliha, koji je bio organizator i rukovodilac grupe, i drugo i treće optuženi, bili pripadnici grupe koja je počinila više radnji krijumčarenja, koje predstavljaju produženo krivično djelo krijumčarenja ljudi iz člana 189 stav 1 KZ BiH, te da su i oni sami na opisani način učestvovali u radnjama izvršenja krivičnih djela. Naime, Sud ocjenjuje da je Tužilaštvo van razumne sumnje uspjelo dokazati da su optuženi, Salih Alibašić kao organizator, Željko Karanović i Đulzara Hozanović kao pripadnici grupe, zajedno sa drugim, ranije optuženim (Mile Gašljević i Lejla Zuko) koji su zaključili sporazume o priznanju krivnje, učestvovali u ilegalnom prevođenju preko državne granice osoba koje nisu ispunjavale uslove za prelazak granice, u inkriminisanom periodu, a u cilju ostvarivanja imovinske koristi. Pri tome je bez posebnog značaja činjenica što nisu utvrđena imena svih krijumčarenih osoba, nego samo onih koji su uhvaćeni i prekršajno procesuirani (imena istih su navedena u pojedinim tačkama izreke). Po ocjeni Suda, krivično djelo stoji bez obzira što su neke od krijumčarenih osoba ostale nepoznate. Bitno je da iz provedenih dokaza nesumnjivo proizilazi da su one ilegalno prebačene preko granice od strane Alibašićeve grupe.

Isto tako, Sud nije prihvatio da se u radnjama drugo i trećooptuženog radi o pomaganju. Naime, pomaganje kao oblik saučesništva obuhvata one radnje koje su usmjerene na omogućavanje izvršenja krivičnog djela, koje čini neko drugo lice, a koje su na liniji unapređenja ili olakšanja izvršenja tuđeg krivičnog djela, radnje koje podupiru drugo lice u izvršenju krivičnog djela. Pomagač dakle, ni djelimično ne učestvuje u izvršenju konkretnog krivičnog djela, nego je on samo saučesnik u tuđem djelu, koje ostvaruje neko drugi. U konkretnom slučaju i drugooptužena Hozanović Đulzara i trećooptuženi Karanović Željko su preduzeli radnje koje su dio radnje izvršenja krivičnog djela krijumčarenja ljudi, odnosno posljednja faza njegove realizacije. Prijem i transfer novca od strane drugooptužene, te nošenje novca prikrivenom istražitelju od strane trećooptuženog, u suštini predstavljaju njihov udio u cjelokupnoj operaciji i konkretan doprinos ostvarenju zločinačkog cilja organizovane grupe. Pored toga, valja istaći da je za krivično djelo iz člana 250 stav 4 KZ BiH bitno da je grupa zajedničkim djelovanjem učinila ili pokušala učiniti krivično djelo propisano Zakonom BiH. Samo pripadništvo jednoj takvoj grupi dakle predstavlja krivično djelo.

Sud također nije prihvatio tvrdnje branioca provooptuženog da je izvršenje navedenih krivičnih djela rezultat podstrekavanja od strane prikrivenog istražitelja, budući da provedeni dokazi, a prije svega sadržaj snimljenih presretnutih razgovora nesumnjivo upućuju na to da je on samo pristajao da preveze ilegalne imigrante iz mjesta Rešetar (Republika Hrvatska) na drugu lokaciju u Republici Hrvatskoj i to na zahtjev Vlašić Valerije ili Alibašića (samo

ponekad je pitao hoće li biti šta, da bi planirao svoje ostale aktivnosti, što se niukom slučaju ne može okarakterisati kao podstrekavanje), a da su do momenta njegovog pozivanja bile obavljene brojne druge radnje u vezi sa prebacivanjem ilegalnih imigranata u zemlje zapadne Evrope (migranti su nezavisno od prikrivenog istražitelja i njegove volje uglavnom već bili u Bihaću ili na putu za Bihać, te je još samo ostajalo da ih neko iz Rešetara odveze dalje).

Da je sve to samo jedan od pokušaja izbjeganja ili ublažavanja odgovornosti Alibašića i ostalih, dovoljno govori činjenica da je odbrana Alibašića čak negirala i učešće u krijumčarenju Gašević Mileta-vodiča preko BiH-RH granice, a da je on sam potvrdio svoje učešće u krijumčarenju i u cijelosti priznao djelo koje mu je optužnicom stavljeno na teret.

Također, potpuno je irelevantno i to zbog čega su i prikriveni istražitelji i pravosudni organi Rijeke dozvolili da se prebaci oko 300 ilegalnih imigranata i što ranije nisu prekinuli krijumčarski lanac, iako su to po braniocu prvooptuženog, mogli učiniti. U svakom slučaju, to je stvar njihove taktike i strategije otkrivanja mreže krijumčara, a za presuđenje u ovoj pravnoj stvari je bitno da je to učinjeno od strane Alibašića i njegove grupe, koji su za to i oglašeni krivim za djela koja su im stavljena na teret.

ODMJERAVANJE KAZNI

Prilikom odmjeravanja kazni sud je shodno članu 48. Zakona o krivičnom postupku BiH imao u vidu granice istih propisane zakonom, svrhu kažnjavanja, te sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće), a osobito: stepen krivične odgovornosti, pobude iz kojih je djelo učinjeno, okolnosti pod kojim je učinjeno, te ranije živote učinitelja, njihove lične prilike i držanje nakon učinjenog krivičnog djela.

U odnosu na optuženog Alibašića sud nije našao drugih olakšavajućih okolnosti sem njegove porodične situacije (otac dvoje djece, od kojih je jedno maloljetno), dok je od otežavajućih okolnosti sud na strani optuženog Saliha Alibašića cijenio iskazanu upornost u izvršenju krivičnog djela (koja proizilazi iz znatnog broja konkretno obavljenih radnji grupe koju je formirao i njega lično, kao i dužine perioda tokom kojeg se bavio krijumčarenjem osoba), njegovu raniju osuđivanost za istovrsno krivično djelo (pravosnažnom presudom Općinskog suda u Velikoj Kladuši broj K-33/01 od 19.03.2003. godine, osuđen na 6 (šest) mjeseci zatvora, kao i pravosnažnom presudom Županijskog suda u Karlovcu broj: Kž-56/05-5 od 14.02.2005. godine za krivično djelo protuzakonito prebacivanje osoba preko

državne granice iz člana 177. stav 1. KZ R.Hrvatske za koje krivično djelo mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 7 mjeseci), izraženu društvenu opasnost zbog konstantnog i učestalog vršenja ove vrste krivičnih djela na prostoru BiH, a dovodeći to u vezu s službenim statistikama koje pokazuju da je vršenje ovih krivičnih djela i dalje prisutno, što u konačnici i rezultira brojnim problemima u procesu pristupanja naše zemlje zapadnim integracijama.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je na strani optužene Hozanović Đulzare kao olakšavajuće okolnosti cijenio činjenicu da je do sada neosuđivana, da se radi o nezaposlenoj relativno mladoj osobi, majci dvoje djece, znatno narušenog zdravstvenog stanja kojoj ostaje da se za duže vrijeme sama stara o maloljetnoj djeci. Sud je takođe posebno cijenio i okolnosti pod kojima je djelo izvršeno i činjenicu da je prvooptuženi imao dominantan uticaj na njeno ponašanje. Otežavajućih okolnosti na strani drugooptužene sud nije našao.

Kao olakšavajuće okolnosti, sud je optuženom Željku Karanoviću cijenio, njegovu raniju neosuđivanost, njegov relativno mali i vremenski kraći udio u djelovanju organizovane grupe koji se sastojao u predaji novca prikrivenom istražitelju u samo dva navrata, činjenicu da tokom postupka nije dokazano da je on lično i ostvario neposrednu materijalnu korist, a posebno činjenicu da izdržava maloljetnu kćerku koja se nalazi u vrlo osjetljivoj životnoj dobi (u pubertetu) i da će ubuduće morati sam, bez ikakve pomoći majke djeteta, morati voditi brigu o izdržavanju i vaspitanju djeteta, budući da mu je bivša supruga Valerija Vlašić već duže vremena u pritvoru u Rijeci i da je već osuđena na 6 i po godina zatvora. Posebnih otežavajućih okolnosti sud nije našao, sem činjenice koju je valjalo imati u vidu da je Karanović kao radnik MUP Unsko-sanskog kantona, bez obzira što je radio na neovlašćenim poslovima (vezista), morao biti daleko oprezniji i kritičniji prema ponašanju i poslovima bivše supruge (kao što je bio ranije i zbog toga se od nje rastao), te pomoći organima gonjenja na rasvjetljavanju tih radnji i otkrivanju svih drugih osoba koje saraduju s njom a za koje sumnja da se bave nezakonitim radnjama, a ne njeno ponašanje i sve ono što ona čini, shvatiti olako i sam se pridružiti njenim „mutnim“ poslovima, pa makar to bilo i svega par puta.

Po ocjeni suda, pomenute olakšavajuće okolnosti na strani optužene Hozanović Đulzare i Karanović Željka, u sveukupnosti predstavljaju osobito olakšavajuće okolnosti koje su opravdavale izricanje blaže kazne od zakonom propisane (zakonom predviđeni minimum za djelo iz člana 250. stav 4. KZ BiH, kao i za djelo iz člana 209 stav 2, jeste godinu dana). Uz to, po ocjeni suda u slučaju drugooptužene i trećeoptuženog svrha kažnjavanja se s obzirom na sve navedene olakšavajuće okolnosti, a posebno njihovu porodičnu situaciju i mladb. djecu čiji je

drugi roditelj već duže vremena u pritvoru i osuđen na dugogodišnju kaznu zatvora (Salih Alibašić na 11 a Valerija Vlašić na 6 i po godina zatvora), može postići i samom prijetnjom kaznom, odnosno izricanjem iste bez njezinog izvršenja, to jest uvjetnom osudom. U protivnom, izricanjem bezuvjetnih kazni optuženim Đulzari i Karanoviću, najviše bi trpila sama djeca koja bi praktično ostala bez oba roditelja.

Po ocjeni vijeća, izrečene kazne optuženom Alibašiću od 11 godina zatvora, optuženim Hozanović Đulzari od po 11 mjeseci, odnosno jedinstvena kazna u trajanju od 20 mjeseci, koje se neće izvršiti ukoliko u roku od 5 godina ne izvrše novo krivično djelo, a Karanović Željku od 11 mjeseci, koja se takođe neće izvršiti ukoliko u roku od 5 godina ne izvrše novo krivično djelo, su adekvatne težini djela i njenim posljedicama, stepenu krivične odgovornosti optuženih, okolnostima pod kojima su učinjena i ličnosti učinioca i istim će se postići svrha kažnjavanja; društvena osuda djela kaje je i pored svih mjera i dalje u znatnoj mjeri prisutno u BiH, te opšta i posebna prevencija.

Na osnovu člana 110. i 111. KZ BiH, od drugooptužene je, kao imovinska korist pribavljena krivičnim djelom oduzeta slijedeća imovina:

a) nekretnina označena kao k.č. br. 3427 KO: Tuzla I, upisana u posjedovni list broj: 1218 strana 1, a koja se sastoji od kuće površine 42 m², dvorišta površine 63 m² i njive površine 80 m², koja nekretnina je kupljena na temelju kupoprodajnog ugovora zaključenog dana 20.09.2006. godine između Nargalić Nizame kao prodavca i Hozanović Đulzare, kao kupca,

b) putničko motorno vozilo marke Opel Frontera, broja šasije SED5BSUD2SV725392, registarskih oznaka 357-J-878, boje metalik zelene, broja motora 991804, godine proizvodnje 1995 i

c) imovinska korist za koju je drugooptužena znala da je pribavljena izvršenjem krivičnog djela u ukupnom novčanom iznosu od 171.818,57 KM.

Dakle, riječ je o nekretnini koju je trećeoptužena Hozanović Đulzara kupila od Nargalić Nizame dana 20.09.2006. godine, za iznos od 20.000,00 KM (što proizilazi iz kupoprodajnog ugovora i nalaza i mišljenja vještaka), putničkom motornom vozilu kupljenim u kritičnom periodu od Gani Kovačija, što je sam on i potvrdio, a koju činjenicu ni odbrana nije osporavala i to sve, po uvjerenju suda, novcem pribavljenim izvršenjem krivičnog djela utvrđenog ovom presudom.

Po ocjeni suda, upravo navedeno vrijeme pribavljanja ove nekretnine, vozila i ostvarena imovinska korist koja se ogleda u činjenici da je optužena u periodu od 2003. do 2007. godine ostvarila ukupan prihod u iznosu od 171.818,57 KM, a koji iznos predstavlja razliku priliva i odliva novčanih sredstava koje je optužena zaprimila u kritičnom periodu od više fizičkih lica u pravilu iz Albanije i Kosova, koje činjenice su konstatovane u nalazu i mišljenje vještaka Prašljević Kerime koji je sud prihvatio kao objektivan i tačan u dijelu koji se odnosi na procjenu vrijednosti imovine i ostvarene prihode optužene Đulzare i njene porodice (koji su se sastojali u zaradi od prodaje drva, kojim poslom se zvanično bavio optuženi Alibašić), uz iskaze svjedoka koji su potvrdili djelovanje Alibašića na krijumčarenju osoba i govorili o obimu njegovog posla, po ocjeni ovog vijeća, svi zajedno predstavljaju opravdane razloge za vjerovanje da je ova ukupno oduzeta imovinska korist koja se sastoji od pomenute nekretnine, vozila i iznosa novca zaista stečena odnosno pribavljena krivičnim djelom za koje su Hozanović Đulzara i Salih Alibašić proglašeni krivim ovom presudom. Po ocjeni vijeća, novac ostvaren od prodaje drva je bio dostatan za podmirenje normalnih potreba porodice i troškova održavanja imovine koju imaju, te ulaganja koja su imali u kuću Đulzarine majke u kojoj žive i pomoćni objekat koji pored nje grade, a u kome Alibašić navodno drži konje i mašine.

Na osnovu člana 56. KZ BiH sud je prvooptuženom Salihu Alibašiću u izrečenu kaznu zatvora uračunao vrijeme provedeno u pritvoru, i to , počev od 27.09.2007. godine pa nadalje, dok je u pogledu produženja pritvora donešeno posebno rješenje.

Budući da su oглаšeni krivim, na osnovu člana 188. stav 1., a u vezi sa članom 186. stav 2. ZKP-a BiH optuženi Salih Alibašić, Željko Karanović i Đulzara Hozanović su obavezani na plaćanje troškova krivičnog postupka, čiji će iznos sud utvrditi posebnim rješenjem, po pribavljanju svih relevantnih podataka.

Podnešene zahtjeve za oslobađanje plaćanja sudskih troškova sud nije mogao prihvatiti iz razloga što optuženi ipak imaju imovinu (prvooptuženi i drugooptužena - kola, mašine i konje), a trećooptuženi ima platu, auto, a sposoban je i za dodatne poslove i zaradu. Uz to, živi u očevoj kući i nema troškova stanovanja.

Pored toga, ni jedan od optuženih, iako su imali više prilika, nisu učinili ništa da izbjegnu ili smanje nastale troškove, nego su čak nakon što je glavni pretres morao početi iznova, insistirali na ponovnom saslušanju svih svjedoka i slušanju svih CD-

ova presretnutih telefonskih razgovora, što je doprinijelo dužem trajanju postupka i povećanju troškova.

OSLOBAĐAJUĆI DIO

Odluku da donese oslobađajuću presudu u pogledu inkriminacija koje su se prvooptuženom stavljale na teret tačkama 23, 27 i 28. optužnice, a odnose se na događaje od 20.08.2007. godine, 28.08.2007. godine i 30.08.2007. godine kojom prilikom je prema navodima činjeničnog opisa pomenutih tačaka optužnice od strane optuženog Saliha Alibašića organizovano ilegalno prebacivanje ukupno 34 migranta, sud je donio uz primjenu načela in dubio pro reo, prema kojem sumnju u pogledu činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog.

Naime, na osnovu provedenih dokaza sud nije mogao utvrditi van razumne sumnje da je optuženi Alibašić organizovao ilegalno prebacivanje ukupno 34 migranta za navedene dane, obzirom da nijedan dokaz nije direktno upućivao na njegovu involviranost u organizaciju istih. Ovakav zaključak nedvojbeno proizilazi iz činjenice da je i svjedok ekspert Muamer Fazlagić koji je vršio reprodukciju audio zapisa na glavnom pretresu decidno izjavio kako na predmetnim CD-ovima presretnutih razgovora nadziranih telefona, nema zabilježenih razgovora optuženih (tačka 23 i 28 optužnice), dok je u odnosu na događaj broj 27 zabilježeno par nerelevantnih razgovora vođenih između Valerije Vlašić i prikrivenog istražitelja.

Istina, pomenuti svjedok je osvrćući se na događaj od 20.08.2007. godine kada je prebačeno 24 ilegalna migranta, obradio Zapisnik o uzimanju izjave-Preparin Puci i dr Policijske postaje Vrbovsko od 21.08.2007. godine, te sadržaj te izjave pokušao na neki način dovesti u vezu s optuženim Alibašićem, ali po izvršenom uvidu u istu sud nije mogao steći uvjerenje o odgovornosti optuženog Alibašića u odnosu na ovu krivičnopravnu radnju.

Kako drugih dokaza, na osnovu kojih bi se na pouzdan način mogla utvrditi činjenica, koja se odnosi na to da li je za naznačene datume optuženi Alibašić organizovao grupu s ciljem ilegalnog prebacivanja migranata koja je na opisan način u tačkama 23., 27. i 28 optužnice ilegalno preko državne granice BiH i R. Hrvatske prebacila ukupno 34 migranta, a koja činjenica predstavlja bitno obilježje krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret ili je pak prebacivanje tih migranata išlo preko nekog drugog (nesumnjivo je da se na području BiH u to

vrijeme više grupa bavilo ilegalnim prebacivanjem Albanaca i Kosovara, o čemu govore i brojne presude Suda BiH, a i drugih, to je sud primjenjujući princip in dubio pro reo u odnosu na pomenute tri tačke optužnice koje su Alibašiću stavljene na teret, donio oslobađajuću presudu, a shodno odredbi člana 284. tačka c) ZKP-a BiH.

ZAPISNIČAR

Bojan Avramović

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Mirza Jusufović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Apelacionom odjeljenju Suda Bosne i Hercegovine u roku od 15 dana od dana prijema presude.